NANY HERBERT

Viitorul ne zdmbeste

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ce bine e să poţi trăi la ţară! Aşa îşi spunea deseori Catherine, după o vizită la oraş. Acum, respiră adânc aerul curat cu un suspin apreciativ, privind întinderea verde. Aici, în Greenbank, nu exista poluare. Tânăra învăţase încă din copilărie să iubească dealurile şi câmpurile din estul ţinutului Lancashire. Chiar fumul întunecat al autobuzului care o adusese până aici se risipise repede.

Stând aşa în lumina blândă a înserării, zări luminiţele care se aprindeau pe rând de-a lungul dealului din faţa ei, dincolo de vale. Când se întoarse spre Moor Lane, cu câte o geantă în fiecare mână, zgomotul motorului unei maşini răsună în apropiere. Imediat, farurile o luminară: o siluetă subţire în costum albastru, al cărei păr scurt şi mătăsos strălucea în lumină. Apoi farurile se stinseră şi maşina opri în faţa ei.

- Catherine! Domnişoară Maitland! strigă o voce profundă, în timp ce portiera se deschise.

Vag neliniştită, Catherine se grăbi spre maşină.

- Doctore Welbeck! Vă duceţi acasă?

- Da, desigur. Urcă, te rog.

Bărbatul îi puse genţile pe bancheta din spate, apoi îi deschise portiera.

- Mama se simte bine? Adică... mi se pare destul de târziu pentru o vizită de rutină.

- Nu e o vizită de rutină, Catherine, si n-am venit ca să răspund unei chemări de urgenţă, dacă aceasta este preocuparea ta.

Medicul o bătu liniştitor pe mână, de parcă ar fi fost un copil, lucru care irită. După ce porni maşina, bărbatul explică:

- Ştiam că ai plecat să faci cumpărături şi mi-am spus că n-ar strica să verific starea lucrurilor. Doar atât, zâmbi el. Din nefericire, se pare că am ajuns cam târziu. Sau te-ai întors mai repede?

- M-am gândit că n-ar fi bine să întârzii. Doamna Ogden a promis că va sta până la ora ceaiului, dar mama este singură acum.

Se întoarse spre el, ruşinată că grija lui excesivă o făcea să se simtă deranjată:

- Aţi fost foarte drăguţ, domnule doctor, mai ales că insistaţi să veniţi destul de des, chiar dacă mama se simte mult mai bine acum.

- Suntem prieteni, Catherine. O cunosc încă din copilărie, îi aminti el, adăugând: credeam că şi noi ne-am împrietenit în ultimul timp. începusei să-mi spui Stephen.

Bărbatul, o siluetă înaltă, cu umeri largi, o urmă pe aleea spre casă. Uşa masivă era deschisă, iar o femeie brunetă şi subţire stătea în cadrul ei, luminată din interior.

- Avem un vizitator, mamă. Stephen e aici. M-a adus cu maşina de la autobuz.

Catherine îşi sărută mama cu afecţiune, punându-i un braţ în jurul umerilor prea firavi.

- Ce frumos din partea ta, Stephen, zâmbi femeia, conducându-i spre salon.

E dezordine, ca de obicei când nu e acolo să adune toate lucrurile împrăştiate, îşi spuse tânăra. Cărţi şi reviste erau împrăştiate pe scaune şi fotolii, chiar şi pe marginea şemineului. în timp ce medicul aducea bagajele Catherinei din maşină, femeia eliberă repede două scaune, punând cărţile pe pervaz.

-Ai avut o zi bună, Rene? întrebă Stephen.

- De prima mână, mulţumesc. Sunt pe drumul cel bun spre o însănătoşire completă.

Cu toate acestea, arăta obosită şi Catherinei i se părea că arată mai bătrână decât cei patruzeci de ani pe care îi avea. Cele două femei îi erau datoare lui Stephen Welbeck de când Renee se îmbolnăvise foarte serios, în urmă cu şase săptămâni. Stephen se stabilise în apropiere, păstrând o prietenie caldă cu familia lor.

Oare simţeau ceva special unul pentru altul? se întrebă Catherine, nu pentru prima oară, în timp ce aştepta să se încălzească laptele pentru cafea. Tatăl ei era mort de aproape doi ani. Tatăl lui Stephen fusese preotul parohiei locale când Rene se născuse, iar acum aceasta era văduva unui alt preot, Andrew Maitland. Oricum, se purtau foarte prieteneşte. Catherine nu-şi imagina însă că va avea vreodată un tată vitreg atât de tânăr ca Stephen. Poate ar fi mai bine dacă nu i-ar spune pe nume, decise ea cu o încruntare, apoi ridică tava.

-Ai cheltuit mult? o întrebă Stephen în clipa în care primi cafeaua.

-Foarte mult, râse ea. Va trebui să mă gândesc în curând să-mi caut un loc de muncă, mai ales acum că mama se simte mai bine. Nu pot să trăiesc la nesfârşit pe banii ei. {tiu că are fonduri destul de limitate.

- Kate! se auzi protestul mamei ei vitrege. Ai renunţat la

locul tău de muncă pentru a avea grijă de mine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine- şi nu sunt decât mama ta vitregă.

- Eşti singura mea mamă. Nu-mi imaginez ce ne-am fi făcut eu şi tata fără tine.

- Te gândeşti să te întorci la fostul tău spital? întrebă Stephen, fixând-o cu ochii lui căprui. N-ar fi prea uşor să vii în vizită de la o distanţă atât de mare.

- Stephen, trebuie să facă doar ce-şi doreşte, hotărî Rene cu fermitate. Mă simt destul de bine ca să pot fi lăsată singură şi nu e cinstit să mă aştept să fie mereu la dispoziţia mea.

- E o persoană foarte independentă, clătină din cap Catherine. Mereu a fost aşa. Oricum, nu vreau să plec atât de departe. Ar trebui să fie destule locuri libere pentru asistente medicale în spitalele din Lancashire.

- De ce n-ai încerca să te duci la secţia de reanimare, unde am fost eu? propuse Rene. A fost o experienţă importantă pentru mine. Datorez viaţa acelei secţii.

- Nu te grăbeşti prea tare să începi, nu?

Catherine aruncă o privire atentă spre el, dar ochii lui Stephen păreau nevinovaţi.

- Nu, răspunse ea încet, şi ştiu că e prea devreme să o părăsesc pe mama, oricât de bine ar părea. Sper că nu te-ai plictisit de mine, draga mea!

- Ce prostii spui, Kate! îmi place să te am acasă. Oricum, ar trebui să ai parte de o vacanţă înainte de întoarcerea la muncă.

- în acest caz, totul e stabilit, zâmbi Catherine. O să rămân aici, apoi o să facem câteva plimbări. Mă bucur că mi-am luat permis de conducere. Acum putem să explorăm toată zona din jur. Poate o să mergem pe coastă şi să vedem lacurile, mamă.

- Poate faceţi şi câteva partide de tenis, acum că s-a făcut cald, îi aminti Stephen.

- Ah, draga mea, mi-am adus aminte, spuse Rene. Peter Hollins a telefonat curând după ce ai plecat, azi-dimineaţă.

- Ce voia?

Rene ridică o mână spre frunte şi se încruntă.

- Oh, doamne, nu-mi amintesc! Am o memorie îngrozitoare zilele astea. Aşteaptă un pic. Sunt sigură că am scris undeva.

Se ridică şi privi nesigură în jur, apoi căută în cărţile şi ziarele împrăştiate pe scaune.

- Oh, unde l-am pus? murmură ea.

- Pe ce l-ai scris? i se alătură Catherine. Era o foaie de hârtie?

- Cred că era pe spatele unui plic- unul de culoarea untului.

Continuará să caute, dar fără nici un rezultat.

- Poate e aici, spuse Stephen, întinzându-le poşeta lui Rene, în timp ce-şi dădea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

- Nu prea cred că e aici, clătină din cap femeia, dar deschise poşeta şi aruncă o privire înăuntru: aici e! exclamă ea, ridicând carneţelul. Aici l-am scris, acum îmi amintesc.

Rene deschise carneţelul şi căută o vreme, apoi spuse tare:

- "Catherine să-l sune pe Peter Hollins după ora opt şi jumătate". Asta am notat.

- Mulţumesc, zâmbi Catherine. Cred că e plecat undeva.

Tânăra se simţi cuprinsă de încântare la gândul că-l va vedea pe
Peter. Se înţelegeau de minune şi o dusese la câteva lecţii de condus. Când zări privirea întrebătoare a lui Stephen, se îmbujoră, fără să ştie nici ea de ce.

- Nu l-am mai văzut pe fiul fostului meu coleg din ziua în care ţi l-am prezentat, recunoscu Stephen. E încă la banca Overdale?

Catherine dădu din cap aprobator.

- Dar s-ar putea să nu mai rămână multă vreme acolo. A auzit că este un post vacant la banca South Quay, pe care l-ar vrea.

Medicul nu putu rămâne la masă şi îşi ceru scuze. Intenţionase fie doar o vizită scurtă.

- N-ar fi fost nevoie ca Stephen să mai vină, protestă Rene, după plecarea lui. E mult prea ocupat să-şi mai bată capul şi cu mine, la acest stadiu.

- Mamă, este în mod clar foarte ataşat de tine. A fost îndrăgostit în tinereţe de frumoasa Rene?

- în nici un caz, râse mama ei. Sunt mult mai mare. A venit destul de des în vizită acasă la noi, pentru că era coleg şi bun prieten cu fratele meu. Nu avea decât paisprezece ani când am plecat să fac studiile de asistentă medicală.

- L-ai mai văzut apoi?

- Uneori, când veneam în vacanţă. Nu, draga mea. Nu poate fi vorba despre aşa ceva.

- O diferenţă de patru sau cinci ani pare foarte mare în adolescenţă, ştiu, dar nu mai înseamnă nimic la vârsta adultă, zâmbi Catherine.

- Kate, eşti încă o copilă romantică. Te rog să nu imaginezi poveşti de dragoste care mă privesc, o rugă ea. Apoi, de ce ar vrea Stephen o bătrână ramolită ca mine? El are nevoie de o femeie tânără şi sănătoasă.

- Bătrână ramolită? se încruntă tânăra. Tocmai ai declarat că te afli pe drumul cel bun. Mă duc să aduc mâncarea.

- Kate! spuse Rene în timpul mesei, apoi se opri.

Catherine ridică privirea, zâmbind cu căldură.

- Kate, repetă mama ei, dacă te gândeşti la căsătorie, te rog să nu te laşi împiedicată de gândul că nu mă simt bine.

- Dar nu mă gândesc la căsătorie, draga mea. Nici măcar n-am fost cerută.

- Dar Peter Hollins? Se poartă foarte atent cu tine, chiar dacă nu te-a cerut în căsătorie.

- Acum, cine e romantică? o tachină tânăra. Peter şi cu mine suntem prieteni. Nimic mai mult. Trebuie să mă crezi.

- Dacă aşa spui tu, Kate. Dar îţi datorez atât de mult! De când tatăl tău a murit, m-ai ajutat în orice fel posibil. Ai fost aici în fiecare sfârşit de săptămână liber, când ar fi trebuit să

te relaxezi.

- Mamă, să nu vorbim despre aceste lucruri. Nu-ţi datorez şi eu la fel de mult? De fapt, mult mai mult.

Catherine se gândea că nu-l cunoaşte foarte bine pe Peter, deci nu avea de unde să ştie ce simte pentru ea. O dată sau de două ori săptămâna trecută, crezuse că poate citi ceva mai mult în privirea lui decât o făcuse vreodată. Oare felul lui de a se purta nu sugera ceva mai profund decât o simplă prietenie, ceva care să se potrivească sentimentelor ei, din ce în ce mai calde? încă de când doctorul îl prezentase, fusese mereu preocupat de soarta lor, întrebase cum se simte Rene, se oferise să le ajute în orice fel posibil şi o scosese o dată la masă, când orarul ei încărcat permitea acest lucru. Până şi Rene observase această atitudine, aşadar Catherine spera să nu se înşele.

Când îi dădu telefon a doua zi dimineaţa, înainte să plece la lucru, părea foarte dornic să facă o partidă de tenis.

- Cunoşti familia Arnold? întrebă el. Locuiesc la Creston Hall, chiar lângă Overdale.

- N-am auzit niciodată de ei, Peter. De ce mă întrebi?

- Ei vor fi partenerii pentru jocul de tenis. Mama mi-a spus mereu că trebuie să-i cunosc, iar acum am făcut-o.

- în acest caz, mama ta va fi mulţumită, comentă ea cu răceală, deoarece bănuia că mama lui era interesată de poziţia socială. Desigur, dacă au bani şi fac des petreceri...

- Se dau petreceri numai când sunt şi tinerii acasă.

- Mă miră că mama ta nu a fost invitată. Eram sigură că soţiile doctorilor sunt invitate peste tot.

- Nu aveau o viaţă socială activă în timpul vieţii tatălui meu, iar el nu-l suporta pe domnul Arnold. Mama îmi spunea că, dacă aveau vreo problemă de sănătate, îl trimitea mereu

pe colegul lui mai tânăr, Stephen Welbeck. Desigur, au o mulţime de bani. îmi pare rău, Catherine, dar trebuie să fug. O să trec să te iau la şase. E bine?

- Da, e bine.

Catherine încă insista ca mama ei să ia micul dejun în pat, iar acum intră în dormitorul ei să vadă cum se simte şi să bea împreună cafeaua.

- Mamă, îi cunoşti pe cei din familia Arnold? Desigur, trebuie să fi auzit de ei, dacă sunt de mult în Overdale.

- Familia Arnold? Ce e cu ei?

Vocea de obicei blândă a lui Rene era dură, iar pe figura ei se citea o expresie ciudată, jumătate speriată, jumătate în defensivă.

- O să mă duc la ei în această seară împreună cu Peter, la o partidă de tenis.

- Cine va da o petrecere la Creston Hall? Sunt sigură că nu cei bătrâni.

- Peter vorbea ceva despre nişte tineri, declară Catherine, care devenise interesată. Cred că sunt nepoţi. îi cunoşti pe cei bătrâni?

- I-am cunoscut cândva, recunoscu femeia. E mult de atunci. Dar nu i-am cunoscut social, în nici un caz!

- Dar cum?

- Profesional. Eram acasă, în vacanţă după terminarea studiilor. Bătrâna s-a îmbolnăvit, iar doctorul mi-a cerut să am grijă de ea. A fost primul şi ultimul meu pacient particular.

- înţeleg. Şi-a revenit?

- Da. Nu era bătrână pe atunci, avea în jur de patruzeci de ani. Deşi, dacă stau să mă gândesc, poate era chiar mai tânără. Cred că s-a măritat foarte devreme.

Catherine o privea cu atenţie.

- De ce ai spus "nu social, desigur” pe un asemenea ton?

Rene râse.

- Tatăl meu era fermier. Nu şi-ar fi permis niciodată să cumpere această casă, dar i-au lăsat-o moştenire părinţii lui.

Privi în jurul ei cu afecţiune, cu o expresie visătoare. Rămase tăcută până când Catherine o întrebă din nou:

- Vrei să spui că familia Arnold este snoabă?

- Fără îndoială, deşi nu cred că ei se consideră astfel.

Tatăl lui John Arnold, povesti Rene, începuse ca un meşteşugar modest, dar câştigase destul de repede bani şi faimă. Se părea că averea lui venea din cealaltă parte a munţilor, de undeva din Yorkshire, sau cel puţin aşa ştia toată lumea. După moartea lui, fiul său a cumpărat Creston Hall.

- Cred că locuiau deja la Overdale când eram mică, încheie femeia, dar am aflat despre familia lor abia când a trebuit să am grijă de doamna Arnold.

- Ce s-a întâmplat cu nepoţii? Cred că ei vin acum în vizită. Peter spune că primesc musafiri doar când aceştia vin acasă.

- Nu aveau decât o singură nepoată. Singura lor fiică a murit la naşterea copilului, sau foarte curând după aceasta, după cum am înţeles.

- Biata de ea. Dar copilul a supravieţuit?

- Da. Locuia împreună cu bunicii ei când am fost acolo. Era foarte dulce, dar bunicii ei o răsfăţau îngrozitor.

- Ei bine, oricare ar fi aceşti nepoţi, îi voi cunoaşte în această seară, ridică din umeri Catherine.

- Cred că sunt nepoţii lui Joseph Arnold, hotărî Rene.

Joseph era fratele mai tânăr. Zvonurile despre cei doi fraţi vorbeau despre o dușmănie deschisă, deoarece John

moştenise o parte din averea tatălui lor mult mai mare decât credea fratele lui că este corect. Până la urmă, el şi familia lui emigraseră.

-în acest caz, cum au reuşit aceşti tineri să vină aici?

Rene ridică din umeri.

- Probabil că sunt în vizită. Când am fost acolo, în urmă cu nouăsprezece ani, doamna Arnold mi-a spus că fiul lui Joseph, care locuia în Canada, avea mai mulţi copii.

Mama ei vitregă părea foarte interesată despre acest subiect, îşi spuse Catherine, aducându-şi aminte de reticenţa cu care acceptase să vorbească despre această familie. Poate că ar fi o idee bună să o invite şi pe ea la Creston Hall. Medicul o sfătuise să caute ceva care să o distragă pe Rene şi să o intereseze, pentru că boala o făcuse apatică.

Catherine era însă conştientă că apatia mamei ei vitrege nu era recentă, ci data de la moartea soţului ei. Dintr-o soţie de preot plină de energie şi implicată în viaţa comunităţii, devenise apatică şi neatentă.

Poate că fusese o greşeală să se întoarcă aici, unde nu mai avea nici un prieten, cu excepţia lui Stephen. Nu ieşea din casă ca să-şi facă noi prieteni sau să-şi descopere alte interese. Era foarte ciudat ca o persoană grijulie şi ordonată ca Rene să devină atât de dezinteresată de starea casei ei, chiar dacă această lipsă de interes nu se manifesta şi în legătură cu hainele şi înfăţişarea ei.

După masă, Catherine scoase maşina şi porniră împreună la plimbare.

- Unde mergem? întrebă Rene, în clipa în care maşina ajunse în vale.

- Mă gândeam să mergem spre Overdale pe această rută ocolitoare. Poate ţi-ar plăcea să vezi din nou Creston Hall. Nu

este decât la patru mile distanţă.

- Creston Hall? deveni atentă însoţitoarea ei. Nu sunt sigură că vreau să văd această casă.

Catherine opri maşina şi se întoarse îngrijorată spre mama ei vitregă. Descoperise cumva în vocea ei un început de panică? Dar figura lui Rene era lipsită de expresie, fără să trădeze vreun sentiment.

- Dacă nu vrei să mergi, nu vom merge. Dar nu înţeleg. Ai fost nefericită acolo?

-Nu, răspunse femeia cu hotărâre, dar sunt prea multe amintiri în acel loc.

- îmi pare rău, draga mea, n-am ştiut. O să mergem în direcţia opusă. O să văd această casă diseară, chiar dacă nu ştiu dacă mă interesează chiar atât de mult.

- Nu! Hai să mergem, Kate, spuse Rene, zâmbind slab. Mă port prosteşte.

Tânăra se încruntă.

- Eşti sigură că vrei să mergi? De obicei, nu eşti aşa de schimbătoare.

-Vreau să merg, desigur. M-am gândit destul de des la acest loc în ultimul timp, chiar dacă nu am spus nimic. Acolo l-am întâlnit pe tatăl tău. Te rog, Kate, nu mai pune întrebări. Am evitat prea multă vreme să-ţi vorbesc despre aceste lucruri.

Vocea ei devenise agitată. Oare ce evitase să-i spună? se întrebă Catherine. Cum îl întâlnise pe tatăl ei la Creston Hall, în urmă cu atât de mulţi ani?

Mama ei vitregă stătea pe scaun crispată, cu privirea fixată asupra peisajului. Ar fi fost inutil să-i ceară să se relaxeze, tânăra ştia prea bine. Oricum, urmau să ajungă în curând la Overdale.

- Mamă, Overdale e în faţa noastră. N-ai mai fost niciodată acolo, de când te-ai întors?

Rene clătină din cap.

- Sunt o laşă. Mi-a fost teamă să mă duc, deşi cea mai mare fericire din viaţa mea a luat naştere acolo. Desigur, mai sunt şi alte amintiri care se leagă de acel loc şi care nu sunt la fel de plăcute.

- Am fost de câteva ori cu Peter în Overdale, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut Creston Hall.

- E la capătul îndepărtat al văii. Trebuie să faci la stânga la capătul ei, apoi să ieşi din oraş prin dreapta.

Overdale era un pic mai mare decât un sat, aşa că-l depăşiră repede. Casa era în cele din urmă vizibilă de pe drum, chiar dacă urca destul de mult pe coasta dealului.

-Victoriană? întrebă Catherine. Nu arată rău, dar ce ferestre înalte! Cred că sunt greu de spălat.

- Cine s-ar putea gândi la spălatul geamurilor decât soţia şi fiica unui preot? râse Rene.

-Aveam la fel de multe ferestre la Wingfield, îşi aminti tânăra, iar nici un spălător de geamuri nu se găsea prin zonă.

- Nu mi-ar displăcea să mă întorc acolo, chiar dacă erau atât de multe lucruri de făcut. în aceleaşi condiţii, desigur.

-Poate că e mai bine că nu putem da timpul înapoi, clătină din cap Catherine, apoi se întoarse spre mama ei vitregă: o să-mi spui cum l-ai întâlnit pe tata în acea casă?

Rene făcu un semn aprobator din cap.

- Te-ai născut acolo, Kate. Erai o fetiţă foarte răsfăţată de doi ani, prima oară când te-am văzut.

Ochii albaştri ai Catherinei se măriră de uimire.

-Vrei să spui. Nu! Nu cred că vrei să spui că sunt.

Tânăra lăsă propoziţia neterminată.

- E adevărat, draga mea. Erai copilul răsfăţat despre care vorbeam. Mama ta a murit curând după naşterea ta.

Capitolul 2

Uimită, Catherine privi clădirea fără să o vadă. Era foarte cald, aşa că-şi şterse faţa cu batista, fără să fie conştientă de propriile mişcări. Deoarece trăise cu aceşti oameni doi ani din viaţă, ar fi trebuit să simtă ceva la vederea casei. sau cel puţin aşa i se părea firesc. Dar mintea ei era goală de orice amintire.

La aproape douăzeci şi doi de ani, afla pentru prima oară de existenţa bunicilor ei. îşi amintea câteva vizite ale părinţilor lui Rene şi îi cunoştea foarte bine pe părinţii tatălui ei.

- De ce nu am întâlnit niciodată aceşti bunici? întrebă ea în cele din urmă. Nici tu, nici tata nu mi-aţi spus nimic despre ei.

în vocea ei răsuna reproşul.

- Am intenţionat să-ţi spunem la douăzeci şi unu de ani, explică mama ei vitregă, dar tatăl tău a fost ucis înainte.

- Nu le-ai scris o scrisoare să-i informezi despre moartea lui?

Femeia dădu din cap.

- Desigur, am scris. Dar, pentru că nu mai însemna nimic pentru ei de multă vreme, n-am primit nici un răspuns. Vezi, draga mea, a comis o crimă de neiertat în clipa în care s-a căsătorit cu mine, fiica unui fermier.

- înţeleg.

- îmi părea rău de biata doamnă Arnold. A suferit foarte mult când s-a despărţit de tine, dar tatăl tău insista să vii să locuieşti cu noi. Te-a lăsat cu ei doar pentru a-i face plăcere bunicii tale. Dar nu era de acord.

- Cred că avea dreptate, fu de acord Catherine, dar n-ar fi fost posibil să ne vizităm?

- Dacă ar fi fost rezonabili, poate.

Cu toate acestea, în special domnul Arnold, nu fusese deloc rezonabil. Chiar dacă tatăl ei ar fi acceptat să o trimită din când în când în vizită la bunici, aceştia nu erau dispuşi să o accepte pe Rene ca noua soţie a ginerelui lor şi n-ar fi primit-o în vizită. Astfel, John Arnold îi spusese soţiei lui să nu plângă la plecarea nepoatei, iar pe ginere îl anunţase că nu mai vrea să audă de el vreodată.

- Biata mea bunică, oftă tânăra. Cum este?

- Frumoasă şi blândă, dar nu părea să aibă cea mai mică idee despre cum se creşte un copil. Nu trebuia decât să strigi şi tot ce-ţi doreai era lângă tine. Nimeni nu trebuia să te supere, iar bunicului tău îi părea foarte amuzant acest lucru. Spunea că semeni cu el şi că ştii ce vrei de la viaţă.

- Ce copil îngrozitor trebuie să fi fost!

- După ce ai fost învăţată ce este disciplina, te-ai schimbat. Oricum, cred că bunica ta era într-o poziţie diferită: pentru că toate dorinţele materiale îi erau satisfăcute, nu avea voie să exprime nici un punct de vedere diferit de al soţului ei.

- Nu crezi că era un semn de slăbiciune să-i asculte toate dorinţele? Ar fi putut să-l părăsească.

- Nu, n-ar fi putut. Nu după naşterea copilului. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Poate spera că-l va schimba.

- Eu l-aş fi părăsit şi l-aş fi luat pe copil cu mine.

- Era mai slabă decât tine, iar când spui acest lucru, nu-l cunoşti pe bunicul tău, Kate. Oricum, după ce prima scrisoare a tatălui tău s-a întors nedeschisă, n-a mai scris niciodată direct. A trimis veşti şi fotografii cu tine prin vicarul parohiei, asigurându-se că bunica ta le primea.

- Nu cred că vreau să-mi întâlnesc bunicul, hotărî Catherine. Dacă nu eşti destul de bună pentru el, nici eu nu

sunt. Nu mă voi duce acolo cu Peter.

- Aş vrea să o faci, draga mea, pentru binele bunicii tale. Desigur, poţi să-i întâlneşti doar pe cei tineri.

Tânăra se încruntă, lovită de un gând.

- Fotografiile au fost trimise prin tatăl lui Stephen?

- Da.

- în acest caz, el trebuie să ştie că sunt nepoata familiei Arnold.

- Desigur, Kate. M-a sfătuit să reiau legătura cu ei când am ajuns aici, dar la ce ar fi servit? Nu cred c-aş fi fost mai bine primită decât dăţile trecute. I-am spus că intenţionez să-i ignor, din moment ce tu erai rar acasă, iar el n-a mai insistat. Presupun că ar fi trebuit să te consult mai întâi, recunoscu ea.

Catherine se străduia să-şi ascundă emoţiile care se succedau cu repeziciune, dar vocea ei suna aspru chiar şi pentru ea, când spuse:

- S-ar putea să fiu la fel de nepoftită ca şi tine.

încerca să-şi ascundă sentimentele pentru că ştia că, brusc, îşi dorea foarte mult să-şi cunoască bunicii şi locul în care aceştia locuiau. Oricare ar fi fost cauza, în acelaşi timp avea impresia că dă dovadă de lipsă de loialitate pentru mama ei vitregă.

- O să te primească foarte bine, Kate, o asigură Rene gânditoare. Bătrânul este mândru, iar mândria lui a avut de suferit când te-am luat de lângă ei. Cred că are peste optzeci de ani, iar o nepoată va însemna pentru el mult mai mult decât copiii fratelui lui.

Tânăra strânse cu afecţiune mâna mamei ei vitrege.

- Cred că ai dreptate, draga mea, şi ai reuşit să mă faci foarte curioasă. Crezi că mama lui Peter ştie despre această legătură de rudenie?

- Sunt sigură că nu ştie. N-ar fi ţinut un astfel de secret doar pentru ea. L-am avertizat pe Stephen să nu spună nimic. Familia Hollins a venit în Overdale după plecarea noastră.

Catherine dădu din cap.

-Vrei să faci ceva special înainte de a ne întoarce acasă?

- Mă întreb dacă Stephen este acasă. Deşi ştiu unde stă, nu l-am vizitat niciodată.

Când tânăra întoarse maşina, îşi spuse că e important că mama ei voia să-l vadă pe Stephen, după ce acesta fusese în vizită seara trecută. Probabil că ţine foarte mult la el şi se bazează mereu pe sprijinul lui.

-Vrei să-i spun că mă duc la Creston Hall?

- Da, draga mea. Este doctorul familiei Arnold şi ţi-ar putea spune cum se simte bunica ta şi la ce să te aştepţi. N-am mai vorbit despre acest lucru cu el.

- Poate nici nu o voi vedea. Nu ştiu că eu şi Peter ne ducem în vizită, aşa că nu ne vor aştepta.

Rene începu să râdă.

- Nu cunoşti încă fabrica de bârfe a satului.

Doctorul era la clinică, astfel încât Rene lăsă una dintre cărţile de vizită, nefolosite de multă vreme. Pentru că rupsese tăcerea în privinţa bunicilor Catherinei, începu să-şi aducă aminte diverse incidente care îi priveau, sperând să o ajute să-şi facă o imagine cât mai fidelă despre aceştia. Tânăra se străduia să asculte şi să răspundă, dar nu de puţine ori descoperea că era distrasă şi neatentă. Nori cenuşii se adunau pe cer, iar picături mari de ploaie începură deja să cadă la întoarcerea la Greenbank.

Mama ei vitregă nu observase schimbarea vremii, ci continua să povestească primele impresii din casa bunicilor ei.

-Am fost înspăimântată să văd o fărâmă de om, cum erai

la doi ani, călare pe un ponei.

- Uite cum plouă, mamă! A început deja să şi tune.

- Oh, doamne! înseamnă că partida de tenis se va amâna.

- Poate se va opri ploaia, ridică din umeri Catherine, dar nu avea prea multe speranţe.

Coborând din maşină, se certă singură: la urma urmei, ce însemnau aceşti oameni pentru ea?

Ploaia încetă curând, dar norii nu se risipiră. Pârâiaşe curgeau deja pe marginea drumului.

Când Peter Hollins dădu telefon ceva mai târziu, anunţul lui era surprinzător: invitaţia la familia Arnold era încă valabilă, dar urmau să vizioneze câteva filme aduse de tineri din Canada.

- Câţi tineri sunt în familie? întrebă Catherine, când Peter veni să o
ia.

- Trei, răspunse el, privind-o cu vădită plăcere. L-am întâlnit pe Mark, cel mai mare, încă de data trecută când a fost aici. Lucrează la Londra, ceva în legătură cu firma tatălui lui. Are vârsta mea. Cred că Tim e de o seamă cu tine, dar mai trebuie să o cunosc pe sora lor, care este mai tânără. Cred că are în jur de şaptesprezece ani.

- Crezi că domnul şi doamna Arnold ni se vor alătura? întrebă Rene, dorind mai degrabă să satisfacă dorinţa fiicei ei vitrege.

- N-am nici o idee, ridică bărbatul din umeri cu nepăsare. Nu-i cunosc, deşi i-am văzut de câteva ori trecând prin faţa porţii noastre. Mark pare să fie responsabil de toate aranjamentele. Mi-a cerut să-mi aduc prietena cu mine, iar această prietenă eşti tu, Catherine. Nu va mai fi decât încă o pereche de necunoscuţi.

Inima tinerei bătu mai tare, auzindu-l pe Peter că o declară "prietena lui". Hotărâse deja să nu vorbească despre relaţia ei de rudenie cu familia Arnold, cu excepţia cazului în care bunicii ei nu apar la întâlnire.

- Eşti sigură că nu te deranjează să fii singură câteva ore? o întrebă ea pe Rene înainte de plecare. Doamna Ogden o să vină, dacă ai nevoie de ea.

- Kate, nu e cazul. O să fiu în siguranţă. Petrecere plăcută si nu te mai gândi la mine.

Rene încercă să urmărească mental drumul parcus de maşina lui Peter. Voia să-şi imagineze cum vor fi primiţi la reşedinţa Arnold, când auzi soneria telefonului.

Era Stephen.

- îmi pare rău că nu eram acasă când ai trecut pe la mine, Rene. Prima oară în viaţă. Menajera tocmai mi-a adus cartea ta de vizită.

- I-am povestit Catherinei despre bunicii ei. Voiam să ştii, Stephen.

- Hm, mormăi el. Ai aşteptat destul de mult. De ce tocmai acum?

Femeia îi povesti despre invitaţia la tenis.

-Aproape am intrat în panică în clipa în care m-a întrebat dacă ştiu ceva despre familia Arnold. Credeam că o să fac un atac de cord.

- Acum te simţi bine? întrebă el, îngrijorat.

- Perfect. Cred că nu era decât o alarmă falsă.

- Sunt în mjilocul unei consultaţii, Rene, dar o să vin să te văd după.

- Prostii, Stephen. Mă simt perfect, chiar dacă îmi face întotdeauna plăcere să te văd.

Ar fi foarte bucuroasă să-l vadă în această seară, îşi spuse

ea. Ar fi bine să aibă cu cine să vorbească despre acele lucruri pe care nu voia să i le spună Catherinei. Dar nu putea înţelege de ce era atât de atent şi de grijuliu. Atât de puţini localnici îşi mai aduceau aminte de ea! Cei mai mulţi din generaţia ei părăsiseră satul, iar cei mai în vârstă muriseră de ceva vreme.

Se simţea epuizată. Chiar dacă energia ei obişnuită nu revenise încă la normal, de foarte puţine ori se simţise atât de epuizată. Cu toate acestea, se strădui să facă o cană de cafea şi să pregătească laptele, înainte de a se relaxa în scaunul ei preferat.

Când Stephen sună la uşă, era aproape adormită. Bărbatul intrase deja şi tocmai închidea uşa de la sufragerie, când ea reuşi să se ridice de pe scaun.

- Stai jos, Rene. Arăţi foarte obosită.

- Mă simt mai bine, acum.

El o privi cu atenţie, apoi îi luă pulsul.

- E satisfăcător? întrebă ea.

- Puţin cam slab, ceea ce e de înţeles după cum arăţi de epuizată. Ştii foarte bine că emoţiile puternice îţi fac rău.

- A fi trebuit să-i spun de mult lui Kate, dar am lăsat anunţul până în ultimul moment. Dar e atât de greu!

- Ştiu. zâmbi el înţelegător.

- N-are sens să-mi spui că ar fi trebuit să afle când tatăl ei a murit.

Bărbatul râse:

-Acum vorbeşte conştiinţa ta vinovată. Nu voiam să spun aşa ceva. Oricum, Catherine este probabil mai puţin tulburată la aflarea veştii, decât ai fost tu, spunându-i.

Rene dădu din cap.

- După şocul iniţial, părea destul de încântată. Cred că e o schimbare binevenită pentru ea să-şi cunoască verişorii. în

acelaşi timp, mă gândeam la Peter Hollins. El şi Kate sunt destul de apropiaţi în ultimul timp. Pare foarte atent cu ea, dar nu vreau să fie rănită.

- Draga mea, nu-ţi mai face probleme. Nu poţi fi responsabilă pentru problemele lor emoţionale.

-Adevărat, suspină ea, dar ştii că timpul meu este limitat. Cât timp crezi că mai am, Stephen?

- Cum poate şti cineva cu adevărat? Un an, doi sau chiar mai mult. Ai insistat să afli.

- Dar pot fi şi câteva luni, îi aminti ea.

- Un motiv în plus să-i spui Catherinei, sau să mă laşi să-i spun.

- Nu! exclamă ea cu încăpăţânare. Şi aşa e mult prea grijulie faţă de mine. Nici tu, nici ea nu puteţi împiedica sfârşitul când va veni, iar eu m-am străduit să accept. Las-o să creadă, pentru o vreme, că mă simt mai bine.

Arăt mai bine, iar Kate nu mai este tot timpul interesată de pulsul meu.

- Cred că are nevoie să se relaxeze un pic, fu el de acord, aşa că, pentru moment, o să păstrez tăcerea. Dar ştii foarte bine că are destulă experienţă de asistentă medicală să ştie că nu te simţi atât de bine pe cât spui.

- Stephen, îmi promiţi că o să ai grijă de ea, după ce voi muri? Nu este prea umblată prin lume şi va avea nevoie de un prieten pe care să se poată baza. Voiam să te rog de ceva vreme acest lucru.

- Desigur, voi încerca, Rene, dar nu cred că am vreo influenţă asupra ei. Mi se pare foarte independenă şi cred că nu va primi sfaturi de la mine. Câteodată am impresia că o irit, deşi nu-mi dau seama de ce.

- Eu ştiu, chicoti femeia. Sunt acele momente în care

adopţi o atitudine paternă faţă de ea. Nu te-ai gândit niciodată să te căsătoreşti?

Medicul rămase o vreme pe gânduri.

- Nu cred că m-am gândit serios. Am avut momente în care am crezut că sunt îndrăgostit, dar asta a fost foarte demult. Sunt fericit aşa cum sunt, iar viaţa de burlac independent mi se potriveşte de minune. Ai spus cumva că adopt o atitudine paternă? râse el. Ar trebui întâi să mă însor.

- Ar trebui să o faci, Stephen. Fiecare bărbat are nevoie de o soţie, de cineva cu care să împartă bucuriile şi tristeţile.

- Poate, dar nu-ţi bate capul din cauza mea.

- Sper că lui Kate nu-i va veni ideea să locuiască împreună cu bunicii ei. rosti gânditoare Rene. Bătrânul este foate dominator, o să o inhibe. Eu nu am decât această căsuţă pe care să i-o las moştenire, dar poate fi un adevărat cămin. Pentru mine a fost.

Femeia îl privi lung pe prietenul ei, urmând linia profilului puternic. Nu putea fi considerat frumos, poate nici măcar arătos. Era surprinsă că nu fusese atras de nimeni. Probabil întâlnise multe femei atrăgătoare. Cu aerul lui calm, era o sursă de siguranţă şi încredere pentru pacienţii lui, dar pentru o tânără independentă, această siguranţă ar putea fi confundată cu detaşarea.

Lumina zilei aproape dispăruse în spatele norilor grei, iar un fulger lung lumină cerul, urmat de un tunet puternic. Stephen trase draperiile grele, dar nu înainte de a zări un alt fulger. Rene ridică repede mâinile spre urechi.

- Sper că nu ţi-e teamă? întrebă el.

- Doar un pic, zâmbi ea ca un copil. Vrei, te rog, să deconectezi antena de la televizor?

Pentru că ferestrele salonului erau acoperite cu draperii,

nimeni nu-şi dădu seama de apropierea furtunii decât în clipa în care se auzi tunetul. Catherine se îndreptă repede spre cea mai apropiată fereastră şi zări al doilea fulger care brăzda cerul.

- Trebuie să mă duc acasă, Peter, spuse ea repede. Mama este singură. îmi pare rău, Mark, îşi ceru scuze vărului ei înalt şi arătos, care nu ştia, desigur, despre legătura de rudenie dintre ei.

- Nu poţi ieşi pe o astfel de vreme, Catherine! protestă el.

Avea părul de aceeaşi culoare cu al ei, dar ochii lui erau negri.

- Mamei tale îi este teamă de furtuni? întrebă în glumă sora mai mică a lui Mark.

- Nu, Cynthia, dar a fost foarte bolnavă. N-ar fi trebuit să o las singură, ştiind că e furtună şi sunt tunete.

- N-ai vrea să-i dai un telefon? sugeră Mark cu politeţe. Telefonul este în bibliotecă.

Când oaspetele lui făcu un semn aprobator din cap, bărbatul adăugă:

- Tim o să te conducă.

Catherine traversă salonul împreună cu verişorul ei, la fel de brunet ca fratele lui, dar mai înalt.

- Cred că unchiul meu va fi în bibliotecă, spuse el. E un bătrân foarte amabil.

Tânăra rezistă unui atac brusc de panică în faţa uşii bibliotecii, dar nu spuse nimic. Trebuia să-i dea telefon mamei ei vitrege, indiferent dacă bunicul ei o va recunoaşte sau nu. Rămase o vreme în faţa uşii, în timp ce Tim explica unchiului lui că una dintre invitate are nevoie să folosească telefonul.

- Desigur.

Ochii albaştri ai bătrânului cu părul alb din fotoliu o priviră atent, dar impersonal.

- Intraţi, domnişoară.

- Catherine Maitland, răspunse ea întrebării nerostite, ţinându-şi o clipă respiraţia, dar expresia bătrânului nu se schimbă.

Tim zâmbi, apoi ieşi din bibliotecă, închizând uşa după el.

- O să vă las singură, spuse bunicul ei, ridicându-se de la birou.

- Oh, nu! Vă rog! protestă ea. Nu vreau să vă deranjez, vreau doar să mă asigur că mama mea se simte bine.

Ochii lui o urmăriră în timp ce ridică receptorul şi formă numărul. în timp ce vorbea, bărbatul îi studie profilul. Nu era nici o îndoială că această tânără graţioasă era nepoata lui. Ar fi recunoscut-o şi fără să-i audă numele. Arăta exact ca mama ei, numai că avea o bărbie mai fermă. De fapt, semăna cu el la bărbie. şi la ochi. Trăsăturile erau aceleaşi pe care şi le amintea ca fiind ale mamei ei, ovalul feţei, cu sprâncene arcuite delicat, cu nasul drept şi mai degrabă scurt, cu ochi albaştri de nu-mă-uita.

- Stephen, o auzi el spunând, cu uşurare vizibilă, mă bucur să aflu că eşti cu mama. Se simte bine?

O voce joasă, muzicală, îşi spuse bătrânul apreciativ, mai melodioasă decât a mamei ei. Aşadar, Stephen Welbeck era în relaţii mai apropiate decât cele profesionale cu această femeie pe care o dispreţuise ca succesoare a fiicei lui.

- Eşti foarte drăguţ, Stephen, ascultă el în continuare vocea nepoatei lui. Nu, nu-mi voi mai face probleme.

Catherine puse receptorul jos.

- Mulţumesc, spuse ea, apoi se întoarse spre uşă.

- Mama ta se simte bine?

- Da, mulţumesc.

- Desigur, e mama ta vitregă.

Sprâncenele tinerei se ridicară, în timp ce întrebă ezitant:

- Aşadar, m-aţi recunoscut?

- Desigur. Nu numai bunica ta a văzut fotografiile. Eşti şi nepoata mea, mai ales că semeni foarte mult cu mama ta.

- Dar nu aţi dat nici un semn că le-aţi fi văzut! Aţi spus că nu vreţi să-l mai vedeţi sau să mai auziţi de tatăl meu. De ce? întrebă ea, încruntată.

- Pentru că n-am fost de acord cu cea de-a doua soţie a ginerelui meu. Nu avea o poziţie socială demnă.

- Nu cred că acesta este motivul, declară ea, cu obişnuita impulsivitate care o caracteriza. Cred că nu aţi fi acceptat pe nimeni care ar fi luat locul fiicei dumnevoastră.

Ochii lui albaştri sclipiră amuzaţi.

- Eşti mult mai îndrăzneaţă decât mama ta. Ea n-ar fi îndrăznit niciodată să mă contrazică într-o asemenea manieră.

- Păcat. Am dreptate în legătură cu succesoarea ei?

- Poate, ridică el din umeri. Da, poate că ai dreptate, deşi nu m-am gândit la acest lucru până acum.

- Mama mea este o persoană minunată, orice aţi crede despre ea, spuse Catherine cu agresivitate, privindu-l drept în ochi, ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

- Nu e mama ta! se răsti el, pierzându-şi calmul. Mai mult decât atât, l-a păcălit pe tatăl tău să o ia de soţie.

- Nu vă cred! răspunse ea pe acelaşi ton, înfruntându-l. A fost o mamă minunată pentru mine, îi voi fi datoare întreaga mea viaţă. Nu pot să ascult astfel de lucruri despre ea. O să plec acum, înainte să-mi pierd complet calmul. Vă mulţumesc pentru că m-aţi lăsat să folosesc telefonul.

Când se îndreptă spre uşă, el se ridică repede şi păşi spre ea, prinzând-o de mână.

- Nu pleca, o rugă el. Vreau să-ţi vorbesc.

Tânăra descoperi cu uimire că era ceva mai scund decât ea. îl privi nesigură.

- Haide, zâmbi el, nu te poţi certa cu un bătrân de optzeci de ani prima oară când îl cunoşti. Nu e corect.

Era clar că acest bărbat era obişnuit să câştige, că era un adevărat Napoleon, îşi spuse ea. Folosea orice armă care îi putea fi de folos, iar cu această ocazie era vorba despre vârsta lui.

- Dar nu voi sta mult. O să iau un loc aici, dădu ea din cap, aşezându-se lângă telefon.

Oare se preface? se întrebă ea, văzându-l că ezită un pic şi se clatină, îndreptându-se spre birou. Păruse destul de agil când o ajunsese din urmă.

- Admir o femeie hotărâtă, spuse el. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Poate că acesta este un reproş la adresa ei, pentru că e la fel de certăreaţă şi de agresivă ca el. Tânăra îl privi cu atenţie, uimită de asemănarea fizică dintre ei. Poate că avea într-adevăr tendinţe agresive, iar în preajma lui părea chiar mai greu să le controleze. Ar fi mai bine să se străduiască.

- Cum se simte bunica? întrebă ea.

- Ca de obicei. Cred că eşti asistentă medicală, nu?

- Cine v-a spus?

- Stephen Welbeck. L-am întrebat dacă ştie ceva despre tine, iar aceasta este singura informaţie pe care mi-a adus-o. Este şi doctorul nostru, dar nu a avut amabilitatea să ne anunţe că ai venit să o vizitezi pe mama ta vitregă.

-Am venit să am grijă de ea, când a fost externată din

spital. A fost foarte bolnavă.

- Nu mi-a spus nici acest lucru.

-Ar fi avut vreun sens să vă spună?

îl privi cu răceală, aşteptând o replică dură, dar el se mulţumi să zâmbească evaziv. Nimic în acest bărbat agresiv nu părea să nască măcar o scânteie de afecţiune pentru ea. Tot ce ştia despre el nu vorbea în favoarea lui.

- Ce voiaţi să-mi spuneţi? îl întrebă, în cele din urmă.

-Mai întâi, aş vrea să mă recunoşti ca bunicul tău şi să-mi spui aşa.

- Nu credeţi că este un pic prea târziu pentru aşa ceva?

-Posibil, dar nu este vina mea că tatăl tău te-a ţinut departe de noi.

- Cum puteţi spune acest lucru? protestă ea, enervându-se din nou, apoi încercă să se calmeze. Cred că nu are rost să ne certăm din această cauză. Mai este ceva?

El rămase o vreme nemişcat, ca şi cum s-ar fi străduit să rămână calm.

-Mi-ar plăcea să o cunoşti pe soţia mea. Biata de ea, nu se simte bine, iar vederea ta ar fi cea mai mare bucurie posibilă.

- Presupun că vă referiţi la bunica mea. în această seară este cam târziu. Cred că restul lumii se întreabă ce mă reţine.

-Nu voiam să fie în această seară, răspunse el repede. Nu pot să o pun în faţa acestui fapt aşa, din senin. După ce o pregătesc, o să vii să o vezi? Va trebui să am multă grijă. Cred că va fi foarte agitată şi emoţionată, ceea ce nu e bine pentru sănătatea ei. Verilor tăi le vom spune mai târziu, dacă vor mai fi aici.

Catherine fu de acord. Ar fi vrut să vorbească din nou despre mama ei vitregă şi să insiste ca bunicul ei să o cunoască, dar îşi dădu seama că, pentru moment, era inutil.

Rene era probabil la fel de greu de convins ca bunicul ei.

Capitolul 3

-Am aflat că mâine iei ceaiul la Creston Hall. Cum te-ai înţeles cu bunicul tău seara trecută? o întrebă Stephen.

Catherine făcu o grimasă.

- Nu sunt sigură. Dacă privesc înapoi, cred că am fost nepoliticoasă. Tata ar fi fost îngrozit.

- Prostii! interveni Rene. Acel bărbat l-ar face si pe un sfânt să-şi piardă calmul. Din ce mi-ai spus, te-ai străduit să te porţi cât mai bine.

Tânăra clătină din cap.

- Nu-mi mai aduc aminte o altă dată când să fi fost la fel de iritată. Cred că suntem la fel de asemănători ca temperament, cum suntem ca înfăţişare.

- Oh, nu! negă cu hotărâre mama ei vitregă. E posibil să ai temperamentul lui coleric, deşi nu am observat până acum, dar te porţi cu totul altfel. Dacă am avea posibilitatea să privim în urmă, sunt sigură că am descoperi că a fost un bărbat rău, care i-a manipulat şi folosit pe ceilalţi toată viaţa lui.

-Calmează-te, Rene! interveni medicul, punându-i o mână pe braţ. Nu-ţi face bine să te agiţi atât. Credeam că nu-l cunoşti atât de bine pe domnul Arnold.

- îl cunosc destul de bine ca să ştiu că îmi displace profund. Când ne-am hotărât să ne căsătorim, eu şi Andrew, a trebuit să plec. Era imposibil să mai stau în acea casă, dar înainte de aceste evenimente petrecusem deja douăsprezece luni acolo.

- în acest caz, draga mea, trebuie să-ţi aduci aminte că fiica ta este mai mult decât capabilă să-i facă faţă. Nu mi-ar displăcea să fiu de faţă când încep să sară scântei între ei,

zâmbi Stephen, apoi îi explică tinerei că mama ei vitregă era îngrijorată că bătrânul Arnold va încerca să o domine.

- Nu sunt în acest pericol, îl asigură ea.

- Dar nu-l cunoşti cum îl cunosc eu, draga mea, interveni Rene. N-a fost mereu certăreţ şi agresiv. Putea să fie de-a dreptul fermecător, dacă voia. cred că încă mai poate.

- Mark vine să te ia cu maşina? întrebă Stephen.

- Bunicul a propus acest lucru, dar nu este cazul. Mama mi-a spus deja că pot lua maşina ei.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

- Văd că lucrurile nu merg aşa cum doreşte el, deşi îmi imaginez că Mark va fi dezamăgit.

Când uşa se închise în urma asistentei şi a domnului Arnold, Catherine se întoarse spre silueta fragilă din fotoliu. Părul alb ca zăpada al doamnei Arnold îi încadra figura micuţă.

- Vino şi stai lângă mine, draga mea, spuse bătrâna. Mi-era atât de dor să-mi văd nepoata! Credeam că bunicul tău nu va mai pleca.

Ochii de un albastru atât de deschis încât păreau aproape lipsiţi de culoare, o fixau pe Catherine cu dragoste. Tânăra îi luă mâna fragilă, ca de păpuşă. Oare făcuse vreodată vreo muncă dificilă? Se îndoia de acest lucru. Poate că singura preocupare fusese să aibă grijă de nepoata ei în primii ani de viaţă, deşi era sigură că avusese o doică.

- Erai cel mai frumos şi mai dulce copil, şopti bunica ei, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Vocea ei era subţire, mai degrabă voce de copil, decât a unei femei în vârstă. Oare ce vârstă avea? După calculele lui Rene, n-ar fi trebuit să aibă mai mult de şaizeci de ani.

Catherine râse.

- Cred că eram o domnişoară foarte obraznică. Probabil ai

uitat nebuniile mele.

- Nu, nu le-am uitat, dar nu durau niciodată foarte mult. De altfel, nu toţi copiii fac nebunii? zâmbi bătrâna doamnă, apoi o privi sfioasă, adăugând: Nu vrei să-mi spui "buni"? Obişnuiai să-mi spui aşa.

- Desigur, buni, îmi face plăcere.

- Draga mea copilă!

Lacrimi de fericire se scurseră pe obrajii ridaţi, iar Catherine i le şterse cu blândeţe, folosind batista de lângă ea.

-Ai fost mereu mica mea rază de soare, iar acum soarele a revenit, odată cu tine.

- Soarele străluceşte minunat, fu de acord tânăra, dar n-ar fi apus niciodată dacă aş fi rămas. E într-adevăr o zi foarte frumoasă. Nu ţi-ar plăcea să deschid fereastra?

- Oh, nu, draga mea! exclamă surprinsă femeia. Domnişoara Pringle nu va fi niciodată de acord. Aş putea răci.

Catherine se încruntă. Ar fi vrut să-i spună câteva cuvinte acelei femei care îndrăznea să o privească pe bunica ei ca pe un copil.

- Buni, draga mea, te-am întrebat dacă ţi-ar face plăcere, spuse ea cu blândeţe, zâmbindu-i. Nu mă preocupă ce-i place sau nu-i place domnişoarei Pringle.

Fu recompensată cu un zâmbet.

- Ei bine, draga mea, dacă ar fi ziua liberă a domnişoarei Pringle, poate aş fi spus da. Poate chiar aş fi propus să luăm ceaiul pe terasă.

- Dar de ce nu o faci, buni?

Bătrâna doamnă oftă.

- Pentru că voi fi certată. Apoi îl va chema pe John şi el mă va bate la cap. N-ar merita. Urăsc discuţiile neplăcute.

-Nu ştiu dacă pacea cu orice preţ nu este prea scump

plătită, ridică din umeri nepoata ei.

- Draga mea, n-ai spune acest lucru dacă m-ai cunoaşte. Dacă mă hotărăsc să fac într-un anumit fel, mă implic foarte mult. Apoi ajung la crize de isterie şi mă simt îngrozitor de rău.

- Biata buni! îmi pare rău, spuse Catherine, dar se simţea indignată.

De ce dorinţele bunicii ei nu erau ascultate? Era o zi frumoasă şi ar trebui să se bucure de aerul curat. în acelaşi timp, tânăra ştia că era prea nouă în această locuinţă ca să poată interveni. Poate că, dacă îi spune ceva neplăcut asistentei, biata ei bunică va suferi.

-Ai mai avut şi alte asistente, în afara domnişoarei Pringle? întrebă
ea.

Bunica ei dădu din cap.

- Câteva. Erau mult mai drăguţe decât Pringle. Aşa îi spun mereu, explică ea cu încântare, ca un copil care a făcut o şotie, deşi nu îndrăznesc să spun altcuiva.

- De ce n-au rămas mai mult?

- Presupun că nu puteau suporta temperamentul bunicului tău. Insista mereu să le spună pe nume, deşi erau asistente cu experienţă. în rest, nu se purta rău cu ele, nu de la început. Dar uneori îşi ieşea din fire şi era foarte nepoliticos.

- Dar Pringle? E asistentă medicală calificată?

- Nu sunt sigură, clătină femeia din cap. Poate că într-o zi o să-mi adun curajul şi o să o întreb. Ar fi trebuit să vezi ce figură a făcut când bunicul tău i-a spus "Pringle". Am crezut că o să facă un atac de cord, atât era de furioasă. A ameninţat că, dacă nu i se spune "domnişoara Pringle", pleacă imediat. Acum îi ascultă toate dorinţele.

- Nu cred că-mi place această femeie, buni.

- îmi pare foarte bine, dar te rog să nu-i spui acest lucru.

Apoi, Catherine află câteva lucruri despre verişorii ei. Mark se ocupa cu reorganizarea firmei tatălui lui din Londra şi se pregătea să deschidă o nouă filială la Manchester. Astfel, putea rămâne mai mult la Creston Hall. Doamna Arnold era mulţumită de acest lucru, pentru că îi plăceau tinerii, iar Mark fusese mereu bun cu ea.

- Si Tim?

- Se întoarce acasă săptămâna viitoare. E student. Cynthia vrea să mai stea, iar John îi dă voie, dacă părinţii ei sunt de acord. Ţi-a plăcut când ai întâlnit-o?

- Cred că da. E nerăbdătoare şi cred că nu-i prea înţelege pe cei mai în vârstă, dar o să înveţe cu timpul. Cum te înţelegi cu ea?

- Nu este foarte blândă. Devine nerăbdătoare când nu înţeleg toate expresiile ciudate pe care le foloseşte, se încruntă bătrâna doamnă. Cred că-şi imaginează că sunt puţin nebună. Stiu că nu sunt foarte isteaţă.

Părea atât de fragilă şi de neajutorată, încât Catherine ar fi vrut să o ia în braţe şi să o consoleze.

- Draga mea buni, zâmbi ea, ce este isteţimea? Fiecare are aptitudinile sale. De exemplu, ce ar face medicii dacă n-ar avea asistente care să-i ajute? Si gândeşte-te, buni, ce-ar face bunicul dacă ar fi singur? Poate că te domină şi te obligă să faci diverse lucruri, dar ar fi pierdut fără tine, sunt sigură. Nu cred că te-a obligat mereu să faci ce spune el. Un astfel de obicei se capătă cu timpul.

- Chiar crezi că are nevoie de mine, draga mea? întrebă doamna Arnold, neîncrezătoare. E scund, dar a fost mereu isteţ şi puternic. Dar nu mă obligă să fac ce vrea el. Nu spune

asta, te rog! Până la venirea lui Pringle, era mereu foarte bun cu mine. Acum, îi este teamă să nu o supere şi să plece.

- Dar nu poţi trăi fără ea?

- Nu ştiu, ezită bătrâna doamnă. Nu sunt foarte puternică, cred că vezi. E ceva în neregulă cu inima mea şi mereu am avut o asistentă sau o însoţitoare cu mine, încă de la moartea mamei tale. John se teme să fiu lăsată singură, deşi nu ştiu de ce.

Ceaiul fu adus în cameră, iar după gustare doamna Arnold adormi pe canapea, zâmbind în somn. Catherine ar fi vrut s-o întrebe despre mama ei, dar domnişoara Pringle se întoarse în timp ce pacienta ei dormea.

-Aţi extenuat-o! o acuză ea pe tânără, cu violenţă. N-ar fi trebuit să o lăsaţi să vorbească atât de mult.

-Nu cred că a vorbit foarte mult, veni răspunsul. Nu e firesc pentru oamenii mai în vârstă să adoarmă după masă?

Bunicul ei o aştepta la uşă.

- Era epuizată? întrebă el.

- Sunt sigură că nu. După părerea mea, domnişoara Pringle îşi dă importanţă, încercând să impresioneze cu eficienţa ei. Sunt sigură că şi dumneavoastră adormiţi uneori după o masă, deşi sunteţi puternic şi sănătos.

El o privi cu atenţie.

- Cred că îşi dă importanţă. E o femeie foarte severă, dar are grijă de soţia mea.

Prea bine chiar, îşi spuse tânăra, dar rămase tăcută.

- Tim şi Cynthia sunt aici, îi spuse el, iar tânărul Hollins tocmai a ajuns. Se întrebau dacă n-ai vrea să fii al patrulea jucător la tenis.

- Unde este Mark?

-A plecat la Manchester. O să rămâi la partida de tenis?

- Nu mi-ar strica una, dar nu trebuie să întârzii. Le-aţi spus despre. legătura noastră de rudenie?

- Da, în urmă cu zece minute. Nu cred că tânărul Hollins m-a crezut.

- Nu mă miră. Ne cunoaştem de mai mult de şase luni, dar numele dumneavoastră n-a fost menţionat până în ziua primei mele vizite.

Cei doi fraţi păreau să accepte cu uşurinţă noutatea.

- Tata spunea ceva despre o vară pe undeva prin Anglia, o informă Cynthia. Desigur, adăugă ea cu răceală, ai putea fi o impostoare. Presupun că ai dovezi?

- Cynthia! încetează cu melodrama! interveni Tim. Nimeni nu poate să arate la fel ca bătrânul fără să fie rudă apropiată cu el.

Sora lui zâmbi ironic.

- Stiu asta, Tim. încerc doar să o fac să se simtă neliniştită. Stii foarte bine că există şi copii în afara căsătoriei.

- Ar trebui să ai grijă să nu te audă unchiul, o avertiză fratele ei. Cred că citeşti prea multe romane gotice şi melodrame victoriene.

- Ce credeţi că va spune Mark când va afla despre mine?

- Va intra în pământ, râse Cynthia. în felul lui liniştit, cred că s-a îndrăgostit de tine.

Peter o privi cu suspiciune.

- De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

- Pentru că nu ştiam nici eu. Are vreo importanţă?

- Cred că nu. sau poate, pentru mama, comentă el cu ironie. O să fie încântată, desigur.

- Tu nu pari foarte mulţumit, Peter, deşi nu înţeleg ce importanţă are acest lucru.

- Tocmai asta este. N-ar trebui să aibă nici o importanţă.

Dar ştii prea bine cum e mama, deşi n-ar trebui să o critic.

Desigur, Catherine bănuia ce fel de femeie este mama lui. Dădu din cap, amintindu-şi privirea dezaprobatoare cu care o primise. Doamna Hollins dăduse de înţeles că nu era prea încântată de alegerea fiului ei. Cu toate acestea, păruse să creadă că văduva unui preot merită atenţia văduvei unui medic, când hotărâse să-i facă o vizită lui Rene, probabil la cererea fiului ei.

- O să laşi atitudinea ei să ne strice prietenia, Peter?

- Nu, desigur! N-o să-i permit mamei să-mi aleagă prietenii.

Catherine făcea acum vizite frecvente bunicilor ei, iar Rene părea
încântată. Pe lângă timpul pe care îl petrecea împreună cu bunica ei, mai erau şi partidele de tenis, în care Peter era invitat deseori. în consecinţă, el şi Catherine se vedeau foarte rar singuri. De fapt, nu se mai vedeau decât la Creston Hall.

Nu putea să le aibă pe toate, se certa Catherine singură, dar în acele rare ocazii în care Peter venea să o ia, starea ei de spirit să îmbunătăţea imediat.

- Bună ziua, doamnă Maitland! o saluta el pe Rene. Cum mai merge?

- Splendid, mulţumesc, răspundea femeia, în timp ce Peter îşi punea braţul în jurul umerilor fiicei ei vitrege.

în aceste ocazii, Catherine îşi spunea cu încredere că relaţia lor nu se schimbase, doar obiceiurile.

Acceptase o invitaţie acasă la Peter, dar displăcându-i profund reacţia doamnei Hollins, acum foarte drăgăstoasă, evitase să mai repete vizita. Era conştientă de neplăcerea crescândă a lui Peter faţă de schimbarea de atitudine a mamei lui şi ştia că, dacă nu o iubeşte cu adevărat, acest

lucru o să-i îndepărteze.

Bătrânul domn Arnold fusese încântat când Catherine hotărâse în cele din urmă să-i spună "bunicule". Tânăra îşi dăduse seama că era imposibil să evite acest lucru. în plus, el se străduia să nu o contrazică de câte ori se referea la Rene ca la mama ei. Când ajunse la concluzia că se cunoşteau destul de bine, abordă şi problema asistentei.

- Bunicule, de ce ţii atât de mult la părerea doamnei Pringle? Nu numai că nu o contrazici, dar uneori am impresia că te temi de ea.

El o privi surprins:

- Să-mi fie frică de acel zbir?

- Poţi să spui ce vrei, dar chiar îi dai voie să-ţi spună ce să faci.

- Niciodată! explodă el, contrazicând-o cu violenţă, cu toate că îi evita privirea.

- Ba da, o faci! Dacă biata mea bunică pune la îndoială un lucru, aleargă imediat la tine şi insistă să-i impui să facă altfel. Buni este soţia ta, nu acel zbir, aşa cum îi spui.

- N-ar trebui să asculţi bârfele.

- N-o fac, bunicule. Am fost de faţă şi ştiu că e adevărat. Mi-ar plăcea să ştiu motivul acestui comportament ciudat.

- Ei bine. ezită el, privind-o în faţă, apoi evitându-i privirea. îmi este teamă că, dacă nu o tratăm bine, ne va părăsi. Nimeni n-a mai rămas atât de mult ca ea.

- Sunt sigură că din cauza ta au plecat celelalte, clătină din cap tânăra. Dacă le-ai fi tratat măcar pe jumătate la fel de bine cum o tratezi pe Pringle, sunt sigură că n-am fi avut această discuţie. Mă miră că poţi să accepţi o astfel de femeie.

- E prea târziu să mai vorbim despre acest lucru, declară

el. Soţia mea trebuie să aibă o asistentă, sau cel puţin o însoţitoare.

- Dar nu trebuie să te dai peste cap să o păstrezi. Un tratament obişnuit ar fi suficient.

- Nu cu aceasta. şi m-am săturat de schimbări. I-am spus "Pringle" în prima zi şi m-a ameninţat că pleacă.

- Fireşte, aş fi făcut la fel. Te-a mai ameninţat de atunci?

- De multe ori, când a crezut că nu va ieşi cum vrea ea.

- Data viitoare când o face, spune-i că n-are decât, îl sfătui ea.

Bătrânul râse:

- Aş face-o, dacă ai veni în locul ei. Nu, nu! Nu asta voiam să spun, Catherine. Numai vino să stai aici! Poate ţi se pare greu de crezut, dar m-am ataşat din nou foarte mult de tine şi nimic nu i-ar face mai multă plăcere soţiei mele.

Ea clătină din cap.

- Nu pot, bunicule. Ştii foarte bine.

- Ne-ar fi de mare ajutor cineva ca tine. Ai putea să o ţii sub control pe Pringle. Nu vrei să te gândeşti la acest lucru, Catherine? Te rog.

Vocea lui era rugătoare, iar tânăra îşi aminti avertismentul mamei ei vitrege.

- Te-am numit moştenitoarea mea în testament şi nu l-am schimbat vreodată.

- Acum încerci să mă mituieşti! îl acuză ea.

- Nu era intenţia mea, te asigur, clătină el din cap cu tristeţe. Am adăugat această informaţie invitaţiei deja făcute.

- Văd. îmi pare rău, bunicule, dar nu pot accepta invitaţia şi în mod sigur nu vreau banii tăi.

- îmi promiţi că te vei gândi la acest lucru?

- Nu! îmi pare rău, dar nu pot; nu vreau să o părăsesc pe mama. Are mai multă nevoie de mine decât tu şi bunica. Oricum, nu cred că te porţi inteligent.

Expresia rugătoare a bărbatului se transformă într-una agresivă.

- Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel! se răsti el.

- Nu te enerva, îl linişti ea. Nu vreau decât ca bunica să se simtă mai bine. Aceasta ar trebui să fie şi grija ta, dacă îţi pasă cu adevărat. Cum ţi-ar plăcea să fii repezită de Pringle în fiecare zi şi în fiecare noapte? Oh, uitasem. Face la fel şi cu tine.

Fata avea dreptate, îşi spuse bătrânul, privind-o cu atenţie. Da, era adevărat că-i plătea un salariu foarte generos asistentei, dar numai pentru că-i era teamă să nu plece. Nu era nici măcar calificată, decât ca asistentă pentru persoanele cu probleme psihice, dar nu conta, din moment ce-şi făcea

treaba bine. Probabil că nepoata lui avea dreptate, iar asistenta nu va renunţa atât de uşor la o slujbă bine plătită, ştiind că era imposibil să găsească una la fel de bună. Poate că va face aşa cum îl sfătuia, dar cum ar fi mai bine să facă?

Catherine se felicită în sinea ei. Ce schimbare, de la un dragon care scuipă flăcări, la o persoană rezonabilă care are nevoie de un sfat.

- De exemplu, data viitoare când îţi cere să o certi pe buni pentru un lucru, cred că ar fi mai bine să-i spui că e treaba ei. La urma urmei, nu pentru asta e plătită?

El dădu din cap aprobator.

- Pare o idee bună.

- Dar, bunicule, îl avertiză ea, fii sigură că nu se răzbună pe pacient. Rămâi în apropiere şi asigură-te de acest lucru, indiferent de ce se întâmplă. Sunt sigură că buni nu este nerezonabilă, dacă nu este deranjată. N-ai tolera un asemenea tratament, ea de ce ar face-o?

Rene fu nemulţumită când auzi despre acest sfat.

- Si dacă aşteaptă să se răzbune pe bunica ta când el nu este în preajmă? Oamenii de acest fel pot fi foarte răzbunători. Biata femeie, poate fi prea speriată să se plângă.

Catherine îşi muşcă buzele.

- Ce altceva puteam face, mamă? Crezi că ar trebui să i se permită lui Pringle să se poarte aşa? Nici măcar nu are o adevărată slujbă de asistentă medicală. E doar o însoţitoare, dar se poartă ca un paznic de închisoare.

- Nu-mi place. Nu aveam nici o idee că bătrânul se poate purta atât de prosteşte. A fost mereu un dur. Cred că doamna Arnold ar fi mai bine îngrijită de una dintre fetele din zonă.

- Este pacienta lui Stephen, deşi nu o vizitează prea des. Nu poţi să-i vorbeşti despre acest lucru?

Stephen trecu pentru o vizită scurtă a doua zi, în drum spre vizitele la domiciliu. Fu uimit de ceea ce i se povesti. în afară de cazurile în care doamna Arnold era bolnavă, nu ajungea mai des de o dată pe lună la ei.

- Domnişoara Pringle mi s-a părut mereu foarte înţelegătoare, chiar dacă lipsită de orice urmă de umor, iar bătrâna doamnă părea destul de mulţumită.

- Nu-mi imaginez aceste lucruri, Stephen! protestă Catherine.

- Sunt sigură că nu, dar poate exagerezi.

- Mulţumesc!

Catherine îl privi indignată. Ca de obicei, o trata ca pe un copil.

Stephen oftă.

- Catherine, îmi pare rău dacă te-am deranjat, dar mi s-a părut cam melodramatic ceea ce ai spus.

- Presupun că aşa sună, fu ea de acord în cele din urmă, si e mai melodramatic dacă ştii că singura ei calificare este îngrijirea bolnavilor psihic.

- înţeleg. Aceasta explică puţin lucrurile, comentă el. Pentru ea, pacienţii nu sunt responsabili de propriile acţiuni. Cred că este acolo de cel puţin cinci ani. Mi se pare ciudat că bătrânul ştia despre acest lucru. O să fac o vizită acolo mâine dimineaţă şi o să fiu mai atent decât până acum. O să stau de vorbă cu domnul Arnold.

După plecarea lui Stephen, Catherine îi povesti mamei ei vitrege despre rugămintea bunicului ei de a se muta cu ei, precum şi răspunsul dat.

- E foarte drăguţ din partea ta, draga mea. Dacă te-ai fi dus acolo, ai fi alungat-o pe domnişoara Pringle. Eu aşa aş fi făcut.

- Dar asistentele medicale personale sunt atât de greu de găsit, mamă.

-Are într-adevăr nevoie de una? Biata doamnă Arnold! M-am ataşat foarte tare de ea când am îngrijit-o, dar nu cred că

este foarte isteaţă sau că se poate descurca singură.

- Are o voce foarte frumoasă, îşi aminti Catherine, dar spune că Pringle nu o lasă să cânte. Pretinde că îi face rău.

-Hm, ce femeie! Cu cât aud mai multe despre ea, cu atât o plac mai puţin. Doamna Arnold avea o voce minunată! Asta cu ani în urmă. Studiase muzica şi vocea ei era lucrată. Ar fi putut avea o carieră muzicală, dar părinţii ei nu cred că i-au dat voie. Oricum, s-a căsătorit.

Catherine primi un telefon a doua zi dimineaţă de la bunicul ei. Părea la fel de încântat ca un şcolar.

- Catherine, am făcut cum mi-ai spus şi a mers!

-A ameninţat că pleacă?

- Desigur! Dar aproape i-au ieşit ochii din orbite când i-am adus aminte că slujba ei e să aibă grijă de soţia mea şi că ori o duce la bun sfârşit, ori pleacă.

- Si nu o deranjează pe buni?

- M-am asigurat că nu o face. Am fost un prost să-i dau voie să ne domine.

- Bunicule, de când nu ţi-a mai cântat buni? Cred că obişnuia să o facă foarte des.

-De câţiva ani. Zilele astea, pare că nu mai vrea să o facă. în fiecare seară îmi cânta. Nu piese dificile, ca să nu se obosească.

Când Catherine îi spuse motivul pentru care bunica ei nu mai cânta, el aproape explodă.

-De ce nu mi-a spus? Nu m-am gândit niciodată că zbirul se poartă aşa cu ea. Mă gândesc serios să o trimit să-şi facă bagajele, declară domnul Arnold.

- Dă-i o şansă, acum că ştie cum stau lucrurile. Eşti mai vinovat decât ea, sper că ştii.

- Nu e adevărat! se răsti el cu violenţă.

- Bunicule, calmează-te, îl sfătui ea, ori vei avea un atac de apoplexie. Cred că bunica e la fel de speriată de tine, cât este de speriată de Pringle. Până nu îţi schimbi atitudinea, nu se vor schimba prea multe.

-Hm, mormăi el. Voi, tinerii, aveţi impresia că ştiţi atât de multe.

Tânăra ignoră acest atac.

-De ce nu îl întrebi pe doctor despre starea bunicii, dacă îi este sau nu permis să cânte? Cred că este cea mai mare plăcere a ei, dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt când spun că nu-i va face rău.

Fusese o mare surpriză pentru Catherine să descopere că bunica ei fusese o muziciană. Toată copilăria, îşi dorise să poată cânta. La şcoală visa mereu că se află pe o scenă, iar toată lumea ascultă cu uimire vocea ei fermecătoare. Desigur, nu avea nici o legătură cu realitatea, pentru că avea o voce îngrozitoare. Nici măcar la un instrument nu putea cânta. Ce păcat că nu moştenise talentele bunicii ei!

Schimbarea din starea doamnei Arnold fu vizibilă imediat. Părea mai veselă decât fusese de ani buni, iar Stephen observă că şi starea ei fizică se îmbunătăţise.

-îmi aduc aminte că tatăl meu vorbea despre vocea dumnevoastră minunată, doamnă Arnold, îi spuse el cu tact. Sper că vă voi asculta cântând la un moment dat.

-V-ar plăcea? Vorbiţi serios? Ador să cânt, zâmbi timid femeia, apoi aruncă o privire spre domnişoara Pringle care stătea lângă uşă şi, adunându-şi curajul, întrebă: nu credeţi că-mi va face rău?

- Sunt sigură că nu, dacă sunteţi rezonabilă. Totuşi, nu v-aş sfătui să daţi un concert de caritate.

Bătrâna doamnă râse melodios:

-Nici nu intenţionam. Uneori, cred că John s-a îndrăgostit de mine din cauza vocii mele; nu am alte performanţe. înainte de căsătoria noastră, s-a întâmplat ceva care l-a întristat foarte tare. în fiecare seară obişnuiam să cânt pentru el şi spunea că îi calmez toate tristeţile, mărturisi ea cu voce joasă, spre nemulţumirea domnişoarei Pringle, care părea să nu audă foarte bine. Tatăl dumneavoastră v-a spus că obişnuiam să cânt toate solourile în biserică?

Stephen dădu din cap aprobator.

-îmi aduc aminte că v-am auzit. Eram şcolar şi pare atât de mult de atunci, încât am uitat. Dar de ce aţi încetat să mai cântaţi în public? o întrebă el pe un ton scăzut.

- S-a întâmplat ceva îngrozitor şi am fost bolnavă multă vreme. Mă străduiesc să uit, dar n-am mai vrut să merg de atunci în locuri aglomerate, cu excepţia bisericii.

- Cred că ar fi bine pentru dumneavoastră să reîncepeţi să cântaţi, cel puţin acasă, declară el, ridicând vocea şi observând amuzat că asistenta se relaxă vizibil. Sunt sigur că sora ar fi încântată să vă audă.

- Mi-e teamă că încep să surzesc, doctore, dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

-îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că aveţi probleme să auziţi ce spunem.

- V-am auzit spunându-i doamnei Arnold că poate să cânte, dar altceva n-am înţeles.

-îmi spunea doar cât de mult îi place muzica.. .Nu v-ar plăcea să o auziţi cântând, soră?

- Presupun că da, doctore, deşi nu prea am ureche muzicală.

- Cum este tânărul acela al tău? o întrebă bunicul ei pe Catherine în timpul unei plimbări prin grădină.

- Tânărul meu? se încruntă ea.

- Nu te preface neştiutoare. Stii că vorbesc despre Peter Hollins.

- Oh, Peter! Este în regulă. Avem o părere bună despre el, eu şi mama. Dar de ce îmi ceri o declaraţie despre el?

- Nu-ţi cer o declaraţie despre el, dar am observat că îi acordă aceeaşi atenţie şi Cynthiei.

Catherine zâmbi.

- Mi se pare firesc, din moment ce a crescut practic aici şi vine foarte des în vizită. Dacă îţi aduci aminte, eu locuiesc în valea următoare.

Bărbatul o privi speculativ.

- Eşti îndrăgostită de el?

Luată prin surprindere, tânăra răspunse cu precauţiune:

- Nu cred. De ce mă întrebi?

- Doar pentru că mă interesează ce se întâmplă cu tine. îmi placi, Catherine. Arăţi bine şi eşti utilă. Mi-ar plăcea să vii să locuieşti aici- da, ştiu că ai răspuns deja la această invitaţie, aşa că nu te mai obosi să refuzi din nou, copila mea, chicoti el. Ai făcut minuni pentru soţia mea. Petrece fiecare zi frumoasă afară şi merge foarte mult, în comparaţie cu anii trecuţi.

- Nu era invalidă şi nu văd de ce n-ar face-o.

- Acum ştiu acest lucru, dar când spunea mereu că nu vrea să se plimbe, credeam că spune adevărul. La fel şi în ce priveşte cântatul. Presupun că e efectul minţii asupra materiei. Mai precis, al minţii lui Pringle.

- Nu te poţi plânge de atitudinea ei acum, bunicule. Sper că n-ai căzut în extrema opusă, începând să o terorizezi.

- N-aş îndrăzni, nu cu tine în preajmă, gata să aperi drepturile tuturor.

- Ce te-a făcut să mă întrebi despre Peter? întrebă Catherine, încercând să-şi dea seama la ce se gândise.

în ciuda hotărârii ei, îl plăcea destul de mult zilele astea, dar nu ştia niciodată cum va reacţiona la anumite întrebări.

El ridică din umeri.

- Doar pentru că e mereu aici. sau pare să fie. E arătos, nu că ar avea vreo importanţă, şi ştie să se facă util. Se pricepe foarte bine la bani. Mark spune că l-a ajutat de câteva ori cu sfaturile lui.

Desigur, un astfel de lucru putea să-l facă pe Peter foarte plăcut pentru bunicul ei. Probabil din acelaşi motiv o plăcea şi pe ea, pentru că era utilă.

- Ce părere ai despre organizarea unui dans săptămâna viitoare, pentru ziua ta? întrebă el brusc.

Catherine îl privi uimită. Uitase că urma să-şi sărbătorească ziua de naştere. Desigur, acesta fusese motivul pentru care o invitase să facă această plimbare împreună.

- Vrei să organizezi un dans aici, bunicule?

- Dar unde? Căsuţa aceea în care staţi nu cred că e potrivită.

-Nu. nu ştiu. Cred că mamei i-ar plăcea să ieşim undeva împreună.

- Puteţi să ieşiţi la prânz, apoi să o duci acasă pentru somnul de după-amiază.

- în timp ce vin aici? Oh, nu! Ziua mea de naştere înseamnă mult pentru mama. Nu e ca şi cum nu aş fi acasă.

- Nu fi ridicolă, copilă! N-am uitat nici o clipă ce simţi pentru ea, replică el. Intenţionez să o invit, desigur, iar Mark se poate duce să o ia cu maşina, pentru seara dansantă.

Catherine îşi privi bunicul, fără să-şi creadă urechilor.

- Da, nu te mint, mormăi el, deşi soţia mea a venit cu

ideea. I-a plăcut mereu Rene Cartland.

Tânăra aflase deja acest lucru de la bunica ei. Soţul ei era cel care nu fusese de acord cu căsătoria ginerului lui. Catherine era în continuare iritată de faptul că bătrânul se referea la doamna Arnold spunând mereu "soţia mea", în loc de "bunica ta", dar nu voia să îi atragă din nou atenţia.

- E foarte frumos din partea ta că ai propus o astfel de sărbătorire, spuse ea în cele din urmă.

- Foarte bine! în acest caz, menajera poate lua legătura cu furnizorii. Sper că o vei ajuta. A trecut mult de când n-am mai organizat o petrecere aici.

Tânăra începu să râdă. Bărbatul părea să considere foarte multe lucruri deja rezolvate. De fapt, nici măcar nu acceptase.

- Ce te amuză? o întrebă el, zâmbind indulgent.

- Felul în care mergi drept la ţintă. Desigur, bunicule, nu pot vorbi în numele mamei.

- Crezi că va refuza să vină? Dacă pot îngropa securea războiului, sunt sigur că o poate face şi ea. La acest gen de lucruri te aştepţi de la soţia unui preot, declară el cu agresivitate.

- Nu văd de ce ar face-o. N-a fost ea agresorul, dacă ne gândim, începu ea, apoi îşi dădu seama că reacţiona la fel ca el, ceea ce nu era deloc bine. Nu voiam să spun asta, chiar dacă se poate gândi şi la acest lucru. Voiam doar să spun că nu se simte foarte bine şi că nu ştiu dacă poate face vizite.

- Se poate rezolva şi acest lucru. O să-l invităm şi pe doctor.

- Poate nu va fi liber, obiectă Catherine.

- Asta-i bună! Vezi obstacole peste obstacole. Are destul timp să facă aranjamente de azi până săptămâna viitoare.

Capitolul 4

Salonul cel mare de la Creston Hall era folosit foarte rar, dar acum uşile mari care făceau legătura cu holul erau deschise, pentru a primi invitaţii la ziua Catherinei. Spaţiul era suficient pentru zece, unsprezece cupluri. Formaţia care fusese invitată să cânte fu considerată acceptabilă până şi de către cei mai în vârstă, care se mulţumeau să stea şi să privească. Rene făcea parte dintre aceştia, după ce acceptase invitaţia cu greu.

Primirea doamnei Arnold fusese atât de prietenoasă, încât fosta asistentă medicală se relaxase repede şi, după primul fel de mâncare, descoperise că era încântată să-l vadă până şi pe vechiul ei inamic, domnul Arnold. Doamna Arnold rămase toată seara lângă Rene, iar soţul ei ascultă tot ce avea de spus fără nerăbdarea pe care şi-o amintea aceasta. Nici măcar o singură dată nu îl văzu contrazicându-şi soţia.

Chiar şi aşa, Rene nu avea totală încredere în el. Poate că îi păsa cu adevărat de soţia lui, cum o asigurase Catherine că stau lucrurile, dar totala schimbare de atitudine faţă de ea era atât de bruscă, încât îi venea greu să o creadă. După optsprezece ani cât fusese soţia unui preot, era sigură că bătrânul o vedea în continuare doar ca o fiică de fermier. Nu că i-ar fi păsat de ce avea el de spus. Singura ei preocupare era fericirea Catherinei.

- Catherine şi doctorul dansează foarte bine împreună, observă doamna Arnold, ai cărei ochi o părăseau rareori pe nepoata ei. Sunt prieteni buni?

- Pe ansamblu, cred că da, răspunse Rene.

- Nu ţi-ar plăcea să-i vezi căsătoriţi? Fac un cuplu ideal.

- Stephen şi Kate? exclamă femeia, privindu-şi însoţitoarea cu uimire. Oh, nu! El e prea mare pentru ea.

- Prostii! Diferenţa dintre ei nu e mai mare decât cea dintre tine şi Andrew, îi aminti bătrâna doamnă. Căsătoria voastră a fost una fericită, nu-i aşa?

- într-adevăr, dădu din cap Rene, zâmbind cu melancolie. Nici o căsătorie n-a fost mai fericită ca a noastră. Dar nu e vorba numai despre vârstă. Nu cred că sunt potriviţi unul pentru altul, chiar dacă ar fi îndrăgostiţi. Nu s-au certat încă niciodată, dar au fost destul de des pe punctul să o facă.

Bătrâna doamnă părea dezamăgită.

- Ce păcat! Dar nu are un iubit?

- Văd că doriţi neapărat să-i găsiţi un soţ, dar nu vă pot încuraja în această direcţie, deşi e foarte prietenoasă cu Peter Hollins de câteva luni.

- Aşadar, acesta este motivul pentru care nu vrea să spună nimic, de câte ori o întreb, dădu din cap doamna Arnold. Dar nu cred că au dansat măcar o dată împreună.

- Am observat şi eu. Se pare că tânăra Cynthia se bucură de întreaga lui atenţie.

- Nu e foarte frumos din partea lui, Rene! Mai ales dacă au fost prieteni buni. Si tocmai la ziua ei! Ar trebui să-şi dea seama că o răneşte!

- Catherine n-ar suporta niciodată să arate că e rănită, doamnă Arnold.

- Nu. E la fel de independentă ca bunicul ei, şi nu e singura asemănare dintre ei. Detest la fel de mult ca şi tine să o ştiu rănită, dar aceste persoane care-şi ascund adevăratele sentimente suferă de obicei mai mult decât cei care se exteriorizează.

- Unii doar se prefac, nu se exteriorizează cu adevărat.

- Posibil. Nu crezi că nepoata mea seamănă foarte mult cu mama

ei?

-îmi este teamă că n-am cunoscut-o pe mama ei, doamnă Arnold. Cred că a murit cu doi ani înainte de venirea mea aici, ca să am grijă de dumneavoastră.

Bătrâna doamnă o privi cu neîncredere.

-Te înşeli, Rene. A murit după venirea ta. îmi aduc aminte că aveai grijă de ea. Dacă te gândeşti un pic, o să-ţi aduci aminte.

Rene clătină din cap, dar refuză să o contrazică. îşi aminti că doamna Arnold mai avea astfel de confuzii şi amintiri false, dar că nu o contrazicea niciodată.

- îmi pare rău, îşi ceru ea scuze. Nu e uimitor ce feste îţi joacă memoria?

Probabil că nepoata ei ar zâmbi aflând de aceste confuzii, dar ar înţelege.

- Desigur, ai fost foarte bolnavă. Catherine mi-a spus. Ai fi surprinsă să afli ce neatentă pot să fiu şi eu, spuse doamna Arnold pe un ton consolator. Poţi să uiţi lucrurile neplăcute pe care ţi-ai dori să nu ţi le mai aminteşti vreodată? Eu pot, chiar dacă uneori îmi mai aduc aminte. Dar, pe ansamblu, prefer să uit.

-Aveţi o memorie foarte ascultătoare, în acest caz, răspunse Rene privind-o lung pe însoţitoarea ei şi întrebându-se ce anume prefera să nu-şi amintească.

-Tu nu faci asta, draga mea? sosi întrebarea pe un ton blând.

-Uneori îmi doresc să o pot face, doamnă Arnold. Cu mici excepţii, memoria mea lucrează pe dos. Lucrurile pe care aş prefera să le uit îmi vin mereu în minte, în timp ce acele pe care le-aş prefera, le uit.

Bătrâna doamnă dădu din cap.

- Eram la fel ca tine, dar e mult mai bine cum sunt acum. Presupun că-ţi aminteşti cu claritate cuvintele urâte pe care ţi le-a spus John, nu?

Renee făcu un semn aprobator.

- N-ar trebui, draga mea. Nu gândeşte aceste lucruri cu adevărat. De aceea, numai rareori mă supăr când îmi spune lucruri mai puţin plăcute. El mi-a spus să uit acele lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

- Mă surprindeţi, constată fosta asistentă.

- Da. N-ai fi crezut că poate fi atât de bun. A fost un soţ minunat.

- Mă bucur.

E foarte convenabil să uiţi lucrurile neplăcute, îşi spuse Rene, întrebându-se ce anume îi ceruse domnul Arnold soţiei lui să uite. Probabil ceva neplăcut despre el. Dar de ce femeia îşi imagina că o cunoştea pe prima soţie a lui Andrew? Probabil confuzia era de vină. Oricum, e mai bine să nu o contrazică decât să se certe cu ea.

Catherine şi Mark dansaseră împreună, iar când se îndreptară spre doamna Arnold şi Rene, apăru şi Stephen. Vorbise cu domnul Arnold.

- Cred că e timpul să mergi acasă, o sfătui el pe Rene cu un zâmbet. Altfel, vei fi foarte obosită.

- Tu cum te simţi, buni?

Ochii doamnei Arnold străluceau de fericire. Arăta veselă şi mult mai tânără, iar picioarele ei mici se mişcau în ritmul muzicii. Nu ar trebui deranjată, îşi spuse Catherine.

- Mă simt minunat, răspunse bătrâna doamnă. Nu-mi mai aduc aminte altă ocazie când să mă fi simţit la fel de bine. Ador să-i privesc pe cei tineri dansând, dar cea mai mare

fericire este să o văd din nou pe Rene. Chiar eşti obosită? o întrebă ea pe fosta asistentă. Ochii tăi sunt strălucitori şi veseli, nu pot să-mi dau seama.

- Nu sunt prea obosită, Stephen, clătină Rene din cap, şi nu mi-ar plăcea să-ţi stric distracţia, ţie sau unuia dintre tineri.

- Vino în salonul meu, draga mea, o invită doamna Arnold. Astfel ne vom relaxa şi odihni, ceea ce-i va satisface şi pe Catherine şi pe doctor.

Mark se întoarse la dans, iar Catherine, foarte frumoasă în rochia albastră, lungă până în podea, le însoţi împreună cu Stephen. Domnişoara Pringle, care refuzase invitaţia la dans, ieşise la plimbare în această seară, dar se întoarse tocmai în clipa în care cei doi tineri voiau să părăsească salonul doamnei Arnold.

Când se făcură prezentările, Rene o privi cu atenţie.

- Nu ne-am mai întâlnit vreodată? întrebă ea.

Figura pătrată a domnişoarei Pringle îşi pierdu urma de zâmbet, devenind inexpresivă.

- Nu cred, doamnă Maitland. Sunt sigură că mi-aş fi adus aminte.

- Poate că mă înşel, răspunse Rene, zâmbind. Dacă ne-am fi întâlnit, ar fi fost foarte demult şi ne-am fi schimbat amândouă. Acum, că expresia dumnevoastră s-a schimbat, senzaţia de familiaritate a dispărut.

Asistenta ridică din umeri cu indiferenţă, apoi se întoarse spre doamna Arnold.

- Aţi dori să vă ajut să vă urcaţi în pat?

- Nu, draga mea, mulţumesc. Mă simt bine. Doctorul a spus că nu vom păţi nimic, eu şi doamna Maitland, dacă ne relaxăm puţin. Nu te reţinem.

Chiar dacă asistenta îşi schimbase atitudinea, bătrâna

încă se temea puţin de ea.

Domnişoara Pringle aruncă o privire spre Stephen, care zâmbi aprobator.

- în acest caz, voi spune noapte bună tuturor, declară femeia, apoi se retrase.

- Ai mai întâlnit-o vreodată? o întrebă bătrâna doamnă pe Rene.

- Nu cred. A fost doar o impresie de moment.

- O stafie neidentificată, propuse Catherine, apoi se îndreptă împreună cu Stephen spre uşă.

Cynthia şi Peter îi întâlniră în cadrul uşii de la salon.

- îmi acorzi acest dans? întrebă Peter. Păreai foarte ocupată toată seara, sau cel puţin de fiecare dată când priveam în direcţia ta.

- Oh! se prefăcu tânăra surprinsă. Credeam că am dansat cu toţi bărbaţii invitaţi. îmi pare rău, Peter, dacă te simţi neglijat. Nu te-am văzut nici eu fără parteneră.

- îmi este teamă că domnişoara Maitland mi-a promis acest dans, spuse Stephen pe un ton formal, dar desigur, Catherine, dacă vrei să dansezi cu Peter, poate domnişoara Arnold îmi va face onoarea să-mi acorde acest dans.

Catherine îşi reţinu cu greu replica. Ar fi vrut să spună că Stephen se înşală. Dar presupuse că voia să fie politicos, pentru a o face să se simtă mai bine în faţa evidentei lipse de preocupare a lui Peter. Poate chiar îi părea rău pentru ea. La acest gând, dinţii i se încleştară de supărare. Nu era un copil şi putea foarte bine să aibă grijă de ea, îşi spuse tânăra în gând, acceptând invitaţia lui Peter. Expresia din ochii ei mijiţi le spunea celor doi bărbaţi ce gândea.

- Figura ta este foarte expresivă, Catherine, o tachină Peter în timpul dansului, cu uşurinţa unui prieten apropiat. îmi

dau seama că nu i-ai promis acest dans doctorului.

Ea clătină din cap, nedorind să-l trădeze pe Stephen, dar simţindu-se euforică în îmbrăţişarea lui Peter.

- Poate am uitat. Tocmai le-am condus pe mama şi pe bunica la etaj, să se odihnească.

El fredona melodia împreună cu formaţia, iar privirea Catherinei se odihni aproape mângâietor pe figura lui bronzată. Când ochii lui cenuşii coborâră spre ea, zâmbetul din ei era rece, impersonal. Oare unde era afecţiunea pe care obişnuia să i-o arate? se întrebă ea. Până de curând, zâmbetul lui îi spunea că este specială.

- N-ar trebui să permiţi oricărui bărbat să te trateze de sus, Catherine. Meriţi mai mult decât atât.

Tânăra aproape se împiedică, dându-şi seama că-i vorbea ca un frate.

- Despre ce vorbeşti? întrebă ea.

- Despre obiceiurile unor bărbaţi, inclusiv al însoţitorului tău din această seară, răspunse el, aruncând o privire neliniştită prin sală, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Restul dansului rămaseră tăcuţi, iar Catherine era conştientă că privirile lui găsiseră ce căutau. Mai precis, o găsiseră pe Cynthia, care dansa cu Stephen. După terminarea dansului, el spuse un "mulţumesc" politicos, îndreptându-se imediat spre fosta lui parteneră de dans.

Oare era într-adevăr îndrăgostit de tânăra ei verişoară? se întrebă Catherine, nemulţumită. Sau era vorba despre o pasiune trecătoare? Ştia deja răspunsul, dar refuza să-l accepte. Cu inima grea, se îndreptă spre fotoliul bunicului ei, dar, dacă ar fi judecat-o după zâmbetul strălucitor, nimeni nu şi-ar fi dat seama cum se simte.

- Nu ai partener? întrebă bărbatul, ridicându-se să o

primească.

- îmi doresc să stau o clipă jos, răspunse ea. Am observat acest scaun liber. Pot să stau jos aici cu tine, în timpul acestui dans, bunicule?

El îi luă mâna cu afecţiune.

- E drăguţ din partea ta că nu m-ai uitat.

- Am observat că ai dansat cu o femeie în fustă scurtă, râse Catherine.

- Sunt ca un peşte pe uscat, ca să fiu sincer. Fusta scurtă aproape m-a dat gata, mărturisi el. Tu cum te simţi?

- Mă simt minunat, bunicule, declară ea cu fermitate. A fost o sărbătorire foarte plăcută.

- Ce păcat că nu ai fost aici pentru sărbătorirea a douăzeci şi unu de ani, mormăi el, nemulţumit.

- Nu credeam că-ţi pierzi timpul cu regretele, îl tachină ea.

- Poţi să-mi spui că sunt un bătrân sentimental. Nu mă mai recunosc zilele astea, adăugă el, întorcând privirea. Uite că Mark vine să te invite la dans, draga mea. N-am observat să fi dus lipsă de parteneri, comentă bătrânul.

Era sigură că aceasta era o referire la neglijenţa de care dăduse dovadă Peter. Luă mâna pe care i-o întinse vărul ei, trăgându-l lângă ea.

- Voiam să stau în timpul acestui dans cu bunicul, îl anunţă ea. Vino să stai cu noi.

Mark făcu nişte comentarii referitoare la atenţiile lui Peter faţă de sora lui.

- Cynthia flirtează foarte mult, dar acum mi se pare destul de serioasă.

- Nu crezi că Peter e prea mare pentru ea? întrebă Catherine pe un ton lejer, conştientă de privirea atentă a bunicului ei. Nu are decât şaptesprezece ani.

- E mai bine decât dacă vârstele lor ar fi inversate, remarcă Mark, întunecându-se. Dacă ea ar avea douăzeci şi şase de ani şi el şaptesprezece, ar fi fost ciudat.

- Presupun că este neobişnuit, dar nu văd de ce n-ar merge, comentă Catherine. Am cunoscut o femeie de treizeci şi trei de ani care s-a căsătorit cu un bărbat cu zece ani mai tânăr, iar căsnicia lor este una foarte fericită.

- Poate că ai dreptate, ridică bărbatul din umeri, apoi se scuză şi se îndepărtă, oprindu-se lângă uşa deschisă şi privind afară, în întuneric.

Privirile Catherinei îl urmăriră. Nu-l văzuse niciodată pe vărul ei atât de posomorât.

- Acelaşi lucru l-a făcut şi Mark, îi spuse bunicul ei, pe un ton scăzut.

Tânăra se întoarse spre el.

-Vrei să spui că este căsătorit?

El dădu din cap aprobator.

- Când ai vorbit despre vârste, ai atins o rană veche. Cu aproape patru ani în urmă, când avea douăzeci şi trei de ani, s-a căsătorit cu o femeie cu zece ani mai mare.

-Şi n-a mers? îşi muşcă ea buzele. Bietul Mark! Ce s-a întâmplat?

-Era o văduvă cu trei copii, dar nu i-a spus acest lucru decât după căsătorie. Era una dintre acele blonde micuţe, cu ochi mari de copil şi nu părea mai mare decât el. I-a spus adevărata ei vârstă, care probabil l-a fascinat, apoi au venit aici pentru luna de miere. Abia după ce s-a întors în Canada a aflat restul.

-Ce farsoare! Cum sunt copiii?

- Lui Mark îi părea rău de ei, spune că nu erau copii răi, dar mariajul a luat sfârşit atunci. N-a mai văzut-o de atunci, dar încă face parte din familie.

-N-au divorţat?

-El are motive întemeiate, dar este prea blând. A spus că vrea să-i ajute pe copii să termine şcoala. Toată lumea de aici crede că e divorţat.

-înţeleg. Copiii ce vârste au?

-Cel mai mic are doisprezece ani, iar cel mai mare, cincisprezece.

-Ce noroc au!

-Mie îmi spui! Nimeni n-ar fi făcut aşa ceva pentru ei. Probabil că ea şi-a dat seama că a întâlnit un fraier. în poziţia lui şi la vârsta pe care o are, aş fi aflat tot ce se poate şti

despre ea, înainte de căsătorie. Nu m-ar fi păcălit!

Desigur, îşi spuse tânăra, urmărind privirea lui alertă şi hotărâtă, nimeni n-ar fi putut să-l păcălească pe bunicul ei. Cu toate acestea, i se părea ciudat cum aparenţele înşală. Pe ansamblu, oamenii cu ochii închişi la culoare, ca Mark, sunt consideraţi mai fermi decât cei cu ochii albaştri, ca bunicul ei.

îl părăsi pe bătrân şi se îndreptă spre vărul ei. Ochii întunecaţi ai lui Mark fixau depărtarea, fără să vadă. îi atinse braţul cu blândeţe:

- îmi pare rău, Mark. N-am avut nici cea mai mică idee că eşti căsătorit.

- Cum ai fi putut? Nu vorbim niciodată despre acest lucru, nici măcar în familie. Dar nu vreau să vorbesc despre problemele mele, dacă nu te deranjează, declară el, îndepărtându-se din nou.

Ce nesăbuită sunt! se certă ea. N-ar fi trebuit să aduc aminte despre acest subiect.

Rămase în cadrul uşii, gândurile ei trecând de la subiectul Mark şi problemele lui, la Peter şi Cynthia, până când Stephen sosi să o invite la dans. Nu era decât al doilea dans împreună. Cu prima ocazie, tânăra fusese surprinsă să descopere cât de bine se descurca şi cât de sigure erau mişcările lui.

- Te-am deranjat când i-am spus tânărului Hollins că mi-ai promis mie dansul următor?

- Un pic, recunoscu ea.

- Am crezut că te-a rănit şi că te simţeai neglijată.

- Stiu, ridică tânăra privirea spre el, aproape împiedicându-se. Observi prea multe, Stephen.

Nu fusese niciodată de acord cu amestecul în treburile ei, dar abia în această seară devenise conştientă de atenţia pe care i-o acorda. Poate că Rene îi spusese cât de des se

întâlnea cu Peter, sau că este posibil să simtă ceva pentru el. în orice caz, detesta amestecul lui mai mult ca oricând.

- De ce nu-mi spui să-mi văd de treaba mea, Catherine? Doar asta gândeşti, nu-i aşa?

Culoarea urcă repede în obrajii ei palizi. Tânăra se opri în mijlocul ringului.

- îmi pare rău că am o figură atât de sugestivă, Stephen, dar este adevărat. Acum o să spui că sunt foarte nepoliticoasă.

Catherine se îndreptă spre terasă, iar el o urmă, prinzându-i cotul.

- Catherine, reacţiile tale sunt fireşti. Din prima clipă în care te-am zărit, mi-am dat seama cât de mult ţii la propria independenţă. Chiar te gândeşti la mine ca la o persoană care se amestecă în treburile altora?

- Cam aşa, dar nu ţi-aş fi spus-o niciodată.

- Mă întreb dacă noi doi putem sta împreună mai mult de câteva secunde, fără ca să-ţi dau motiv să te enervezi, reflectă el, vizibil amuzat.

-Ar trebui să ştii, replică ea. în felul tău, eşti la fel de independent ca şi mine, şi nu cred c-ai râde dacă m-aş amesteca în problemele tale.

Stephen continuă să pară amuzat, în timp ce păşea lângă ea pe terasa părăsită.

- Cine se aseamănă, se adună, remarcă el.

- N-ar trebui să stea prea mult împreună, oricum. De preferat ar fi să fie ţinuţi cu forţa la distanţă, se amuză şi Catherine.

La sfârşitul terasei, păşiră pe aleea care înconjura casa, ajungând brusc la unul dintre colţuri. Sub o fereastră, vizibil profilaţi în lumina care venea din interior, Peter şi Cynthia se

sărutau cu pasiune, fără să le pese de restul lumii.

Stephen prinse braţul Catherinei şi o trase repede spre terasă. încremenită, tânăra rămase tăcută, bucurându-se că bărbatul de lângă ea nu făcea nici un comentariu. Nu trebuia să-l lase pe Stephen să ghicească de fapt cât era de zdruncinată de scena pe care tocmai o văzuse. Nu voia consolarea nimănui, cu atât mai puţin a lui.

începu să vorbească repede, conştientă că lucrurile pe care le spunea erau incoerente, că vocea ei era mult mai ascuţită şi mai ridicată ca de obicei. Era sigură că nu se poate întoarce în sala de dans, de teamă că va începe să plângă.

- Nu sunt minunate aceste stele? Par atât de vii, cu toate acestea oamenii de ştiinţă fac tot ce pot să ne convingă că nu sunt decât materie moartă.

- Oricum, nu pot altera punctul de vedere pe care îl avem asupra lor. O să fie mereu oameni care privesc uimiţi la strălucirea lor, în nopţi ca aceasta.

-Aşa crezi? Mie mi se pare că vor să distrugă frumuseţea din orice lucru.

Catherinei nu-i păsa ce părere avea Stephen despre stele, iar propria voce îi suna strident în urechi. Din cauza nervozităţii, începu să meargă mai repede, până când ajunseră la celălalt capăt al terasei.

- Nu aşa de repede, draga mea prietenă, o opri bărbatul, prinzând-o de braţ, altfel o să ajungem foarte repede de cealaltă parte a casei. Acei doi tineri probabil sunt în continuare acolo- timpul stă pe loc pentru cei îndrăgostiţi.

- în acest caz, să ne întoarcem în casă, propuse Catherine, respirând adânc şi ridicând bărbia, incoştientă că lumina de la fereastra din apropiere făcea vizibilă nefericirea din ochii ei. E timpul să o ducem pe mama acasă.

- Mai întâi calmează-te, o sfătui doctorul, dacă nu vrei ca bunicul tău să-şi dea seama că este ceva în neregulă. Te urmăreşte ca un vultur.

- La fel şi tu, replică ea plină de resentimente.

- Dar Catherine, copila mea, ar fi trebuit să vezi acest lucru, chiar dacă nu locuieşti aici. N-aveai nici o idee despre relaţia lor?

Tânăra rămase tăcută o vreme.

- Desigur, aveam, recunoscu ea în cele din urmă, dar am închis ochii şi am refuzat să cred că e adevărat. El. părea să ţină cu adevărat la mine.

- Aşadar, ai crezut că eşti îndrăgostită de el, comentă el cu blândeţe. Biata Catherine! Dacă sentimentele lui Peter pentru tine ar fi avut profunzime, nu s-ar fi îndrăgostit atât de repede de Cynthia. Cred că sunt într-adevăr foarte legaţi.

- Si eu cred, dădu ea din cap, ridicând bărbia cu mândrie. Dar nu am nevoie de mila ta, Stephen. Nu-mi place să mi se spună "biata
Catherine". "Proasta Catherine” s-ar potrivi mult mai bine. E ceea ce merit, pentru că am acceptat să-mi îngrop capul în nisip.

Rene dormi până târziu a doua zi, dar părea încă obosită în clipa în care fiica ei vitregă intră în cameră, aducând tava cu micul dejun.

- De ce nu stai în pat până la prânz? propuse Catherine. Ai avut o zi destul de agitată ieri.

- Presupun că a fost destul de agitată, recunoscu Rene, ai cărei ochi erau încercănaţi, dar tu ai avut o zi şi mai agitată decât mine.

- Dar eu n-am fost bolnavă, draga mea.

Rene îşi privi fiica vitregă cu atenţie.

- Oricum ar fi, arăţi de parcă ai fi avut o seară grea, comentă ea. Mi-am spus că veselia ta e un pic forţată, seara trecută. Ai avut o ceartă cu Stephen?

Catherine îi povesti despre scena pe care o surprinsese, între Peter şi Cynthia.

- în inima mea, ştiam că l-am pierdut de săptămâni întregi, dacă a fost vreodată al meu. Dar am refuzat să accept.

- Mă întrebam acelaşi lucru, dar n-am spus nimic. Ştiu cât de mult deteşti amestecul în treburile tale.

- Poate că Stephen este cel care ţi-a spus, mamă. Mi-ar plăcea să-şi vadă de treburile lui, clătină ea din cap, vizibil iritată.

- Draga mea, ştie cât de mult însemni pentru mine şi e o prostie să spui că se amestecă. Puteam să văd şi singură cum stau lucrurile între Peter şi Cynthia, seara trecută. Numai cei foarte îndrăgostiţi se privesc în ochi aşa cum făceau ei.

- Stiu. Presupun că voi trece peste acest şoc, mamă, chiar dacă mărturisesc: în această clipă, mă simt îngrozitor.

Catherine nu credea că va trece prea repede peste această dezamăgire, iar gândul că-i va vedea din nou pe cei doi i se părea insuportabil.

- Să ne revedem cu familia Arnold n-a fost tocmai un succes, observă ea. E păcat că am venit aici.

- Draga mea, să te gândeşti la astfel de lucruri este o pierdere de timp, iar tu nu eşti genul care dă bir cu fugiţii, declară Rene. Sau eşti?

Sub privirea mamei ei vitrege, Catherine se îmbujoră, apoi se întoarse să toarne cafeaua, evitându-i ochii negri întrebători.

- Pentru o clipă, am crezut că da, recunoscu ea, dar nu te-aş părăsi. Stii foarte bine.

- Sper că nu te va împiedica să-ţi vizitezi bunicii. Amândoi mi-au spus cât de mult se bucură că te văd şi cât de mult le-ai schimbat viaţa în bine.

- Nu, n-o să încetez să-i vizitez, fu de acord tânăra. Cel puţin nu acum, cât sunt aici. Dar, draga mea, ştii că va trebui să-mi găsesc o slujbă, la un moment dat.

- E destul pentru moment, Kate, deşi voiam să te întreb ceva. Am visat-o pe domnişoara Pringle noaptea trecută, apoi mi-am amintit de unde o cunosc.

- Da? ridică fiica ei sprâncenele, întrebător.

- Nu sunt sigură că e bine să-ţi spun. Biata de ea, cred că a petrecut ani întregi încercând să ascundă. Dacă şi-a adus aminte de mine aseară, cred că a avut un şoc.

- Orice ar fi fost, l-a ascuns bine, comentă Catherine cu răceală. E o poveste sordidă?

- Nu în sensul în care crezi. N-a fost decât o greşeală din partea ei. A fost prinsă furând dintr-un magazin. Era vorba despre un obiect nesemnificativ.

- Oh, doamne! Dar cum ai aflat despre acest lucru?

- Eram în acelaşi salon în care ne făceam stagiatura, cred că avem aceeaşi vârstă.

- Pare mult mai bătrână. Presupun că a fost dată afară, nu?

- A fost exmatriculată imediat, deşi nimeni nu ştia de ce. Desigur, eram cu toţii curioşi, apoi cineva a descoperit că fusese acuzată. N-am mai văzut-o vreodată, dar mi-a părut foarte rău pentru ea. Eram sigură că era singura ei greşeală.

- Biata de ea! Când s-a petrecut acest lucru?

- Cred că în urmă cu douăzeci şi trei de ani. Presupun că i-a fost teamă să facă o cerere pentru un alt stagiu de medicină generală, ca să nu se descopere. Acesta trebuie să fie motivul

pentru care nu are decât diploma de asistentă medicală pentru bolnavi psihic.

- Bunicul ar fi furios dacă ar afla, observă Catherine. Dar acum trebuie să fie foarte cinstită. Dacă ar fi apărut ceva suspicios, el ar fi observat primul şi ar fi făcut scandal.

- Desigur, este cinstită. Domnul Arnold nu trebuie să afle despre această poveste. Este o femeie lipsită de umor, plictisitoare, dar aşa este ea. Are nevoie de un serviciu pentru a trăi. Nu pleca, Kate, o rugă Rene, în clipa în care fiica ei luă tava, rămâi să stăm de vorbă. Doamna Ogden va continua cu ce mai e de făcut.

- Bine, dădu din cap Catherine. Voiai să stăm de vorbă seara trecută, dar era prea târziu.

-Bunica ta este deseori distrată? întrebă mama ei vitregă. Era foarte sigură că ar fi trebuit să fi cunoscut pe mama ta.

Catherine chicoti.

- Asta e nimic. De câteva ori, m-a luat drept mama şi mi-a spus Gwen. îi fac mereu pe plac, dar îşi aduce aminte apoi şi îmi cere scuze.

- Am întrebat-o dacă e din Yorkshire, îşi aminti Rene, dar a fost foarte indignată. S-a născut într-un mic orăşel din Cumberland, Foulbeck era numele lui. Acolo s-a născut şi mama ta.

- Da? întotdeauna mi-am imaginat că bunicii mei au sosit aici după căsătorie. Este ceva ce buni nu mi-a spus.

- Din câte am înţeles, au venit aici când mama ta avea doi ani, iar tatăl ei era deseori supărat că nu i se spunea pe numele ei welsh, luat de la propria lui mamă. Nu-mi aduc aminte care era.

- Se numea Gwenllian, deşi bunica avea probleme cu pronunţia. Mamă, când ai avut grijă de ea, ce problemă de sănătate avea bunica?

- Avusese o cădere nervoasă, apoi făcuse pneumonie. I-a luat foarte mult timp să-şi revină după moartea mamei tale.

Puţin mai târziu, Catherine primi un telefon de la domnul Arnold, care o informa că domnişoara Pringle a demisionat şi că vrea să plece imediat. Cu toate acestea, în clipa în care i-a cerut să-i dea înapoi banii pe ultima lună în loc de preaviz, fusese de acord să mai stea până la sfârşitul lunii, dar nu intenţiona să rămână mai mult.

- Presupun că nu i-a spus de ce vrea să plece?

- Numai că a fost aici destul de mult şi că buni nu mai are nevoie de sprijinul ei. Sunt de acord cu acest lucru, mamă, după cum sunt sigură că eşti şi tu. Buni e o altă persoană, foarte diferită de cum era la începutul verii.

- Nu mă miră că bătrânul a cerut înapoi salariul pe o lună! râse Rene. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba.

- Nu e tot, mamă. A ameninţat-o că, dacă pleacă imediat, nu-i dă recomandare.

- E urât din partea lui! Biata domnişoară Pringle, care pleacă doar din cauza mea. Cred că m-a recunoscut şi îi este teamă că o voi da de gol. Mi-aş dori să nu fi mers la petrecere.

- N-ai putea să-i spui ceva care să o liniştească, mamă?

- Nu! hotărî Rene. E mult mai bine să o lăsăm să creadă că nu-mi aduc aminte de ea. Oricum, nu putem fi sigure că acesta este motivul pentru care pleacă. Bunicul tău ce planuri are?

- Voia să caute imediat o înlocuitoare, dar l-am convins să mai aştepte până când vom vorbi despre acest lucru.

Capitolul 5

Stephen dădu telefon a doua zi, anunţând că pleacă să-şi viziteze mama bolnavă. Găsise un înlocuitor şi spera să se întoarcă într-o săptămână.

Rene rămăsese epuizată şi lipsită de energie după petrecere şi, chiar dacă se străduia din răsputeri să-şi liniştească fiica, aceasta observase că nu se simte deloc bine.

- Te-ai întors devreme, o întâmpină ea pe Catherine într-o seară. într-adevăr, în ultimul timp stai prea mult pe lângă mine.

- Mamă, ai nevoie de mine mai mult decât bunicii mei. Arăţi obosită. Mi-ar plăcea ca Stephen să se întoarcă mai repede.

- Draga mea, mă simt foarte bine. Numai că nu-mi place această vreme. Octombrie a început ca o lună de vară, dar de când s-a făcut frig, nu-mi mai place.

- Biata de tine, o consolă Catherine, aşezându-se lângă ea pe canapea. E prea frig pentru tine aici în nord, după ce ai trăit atât în sud.

- în Lancashire nu e frig! negă Rene. Poate că e o zonă umedă dar, după cum spune mama lui Stephen, e mult mai frig în estul Angliei.

- Nu ţi-ar plăcea să te întorci în sud? Ai putea găsi o casă în Devon sau în Cornwall, sugeră fiica ei vitregă.

- Nu, mulţumesc, draga mea. N-am nici o intenţie să mă mut din nou. Chiar dacă imaginaţia îţi spune altceva, sunt foarte fericită aici.

- Cred că e din cauza preţurilor, clătină din cap tânăra, neconvinsă. în sud, proprietăţile sunt mai scumpe.

- Probabil, dar nu m-aş muta de aici chiar dacă aş fi

milionară.

- De ce cred că spui acest lucru doar ca să-mi faci plăcere? Bunicul mi-ar da oricât aş cere, dacă aş avea nevoie.

- Kate! se întoarse Rene spre ea, privind-o acuzator. Sper că nu ai.

- Desigur că nu, draga mea! Relaxează-te. Când mi-a spus că în testament figurez ca moştenitoarea lui, l-am acuzat că vrea să mă mituiască.

- Asta sună ca tine, se relaxă mama ei vitregă. Ai spus acest lucru când ţi-a propus să te muţi acolo?

Catherine dădu din cap aprobator.

- Nu mi-ar plăcea să-i cer ceva. Mi-ar răni mândria, care uneori este exagerată şi-mi face rău. Are mai mult decât îi este necesar şi nici nu cred că participă la opere de caritate.

- De fapt, vrei să spui că i-ai cere dacă aş avea nevoie, în ciuda mândriei tale. Te rog să uiţi acest lucru. Nu numai mândria m-ar împiedica să cer, ci faptul că nu este cazul. Am tot ce-mi trebuie. Mă crezi?

- Te cred, draga mea.

- Când vei reîncepe să lucrezi, ai vreo idee ce ai vrea să faci?

- Nu, dar va conta în primul rând să fiu aproape de casă.

- Asistenta lui Stephen va pleca în trei luni, pentru că se căsătoreşte. Ce spui, n-ai vrea să lucrezi pentru el? Si pentru restul medicilor, fireşte. Sunt un grup destul de mare de medici.

- M-am gândit şi eu, când mi-a spus, dar nu prea ne înţelegem. Ştiu că vrea să fie drăguţ, dar nu e genul meu de persoană. A vorbit despre mine în legătură cu acel post?

Rene dădu din cap aprobator.

- Dacă ai vrea cu adevărat, te-ai înţelege cu el. Au nevoie

de o înlocuitoare destul de repede.

- De unde ştiu că te vei simţi mai bine în trei luni?

- N-ai de unde, dar vei locui aici, Kate. Nu te pot ţine legată de mine la nesfârşit, fără să faci nimic. Te vei plictisi. Şi mai e problema salariului.

- Nu, te rog, o opri Catherine, nu trebuie să vorbim despre bani. Am destui, dar îţi promit că mă voi gândi la propunerea lui Stephen. Eşti mulţumită?

- Eşti o fată minunată. Ce m-aş fi făcut fără tine? Cred că o să mă duc la culcare, declară ea, ridicându-se încet.

Tânăra sări repede în picioare.

- Mamă, te simţi mai rău?

- Nu, draga mea. Te rog, nu te mai agita, spuse Rene puţin iritată, retrăgându-şi braţul, în timp ce fiica ei vitregă încerca să-i ia pulsul. Sunt doar obosită, atâta tot. Nu trebuie să vii cu mine. Rămâi să te uiţi la film, ca să-mi povesteşti dimineaţă cum s-a terminat.

Când tânăra aruncă o privire în camera mamei ei vitrege, în timp ce se îndrepta spre camera ei, aceasta dormea confortabil, cu un zâmbet pe buze, ca şi cum ar fi visat. Dimineaţa, Rene stătea în aceeaşi poziţie, dar somnul ei se adâncise, devenind unul din care nu se mai putea trezi vreodată.

Prima mişcare a lui Catherine fu să-i dea telefon lui Stephen, sperând că se întorsese. El promise să vină imediat, explicând că maşina era la intrare. Călătorise toată noaptea şi abia ajunsese.

Şocată şi tulburată, aşteptă venirea lui, incapabilă să se mişte. Chiar dacă bănuise că Rene se simte mai rău decât recunoştea, n-avea nici o idee că sfârşitul va veni atât de

repede.

- De ce nu m-ai avertizat? îi reproşă ea lui Stephen.

-Draga mea, m-a convins să nu o fac. Ar fi putut trăi mai mult, dar tu te-ai fi îngrijorat mereu, ştiind care este adevărul.

-Ai fi putut să-mi dai doar un semn!

-Ce importanţă ar fi avut? întrebă el cu blândeţe. N-ai fi putut face nimic, nici măcar n-ai fi putut recunoaşte faţă de ea că ştii. Catherine, când moartea vine brusc, este întotdeauna un şoc, chiar dacă ştii că urmează să se întâmple, cum ştiam eu.

-Mama ştia? Adică i se spusese cu claritate?

- Da, ştia. A primit totul cu seninătate, fără teamă, convinsă că moartea nu este sfârşitul.

-Stiu, suspină ea. A fost cea mai grijulie şi lipsită de egoism mamă. Când era foarte bolnavă, încât părea lipsită de orice putere, am auzit-o şoptind: "Doamne, facă-se voia Ta, nu a mea".

-Vrei să-i anunţ pe bunicii tăi?

Ea se încruntă, gânditoare.

-Cred că nu, Stephen, dar îţi mulţumesc. Ar fi mai bine să le spun eu. Altfel, poate s-ar simţi jigniţi.

Cu toate acestea, acceptă recunoscătoare oferta lui de a se ocupa cu aranjamentele legale, iar el plecă, promiţând că se întoarce a doua zi.

Bătrânul domn Arnold fu nemulţumit când îi povesti despre ajutorul acordat de Stephen.

- Nu e domeniul lui, mormăi el la telefon. Ar fi trebuit să mă contactezi pe mine mai întâi şi m-aş fi ocupat de toate. Crezi că sunt prea bătrân ca să mă pot ocupa de cele necesare pentru tine?

Catherine era prea tulburată încât să încerce să reziste, dar nu cedă încercărilor lui de a o convinge să lase totul în grija lui şi să se ducă la ei imediat.

- Vreau o perioadă de timp pentru mine, bunicule. Pentru moment, vreau să mă gândesc, nu să vorbesc.

Nu avea nici o dorinţă să stea de vorbă cu ei despre planurile de viitor, pentru că era sigură că bunicul ei avea această intenţie.

Se întreba ce ar fi mai bine să facă. Orice planuri de viitor ar fi făcut până acum, toate o includeau pe Rene. Acum că aceasta nu mai era, temporar părea să-şi fi pierdut sensul şi direcţia de mişcare. Era legată de bunica ei şi, până la un punct, de bunicul ei, dar se îndoia că viitorul ei presupunea o viaţă liniştită de nepoată. Mai era slujba despre care mama ei vitregă vorbise în urmă cu atât de puţin timp, dar nu era disponibilă decât peste trei luni. Dacă ar fi acceptat, oricum n-ar mai fi avut nici o scuză să nu locuiască la Creston Hall. Chiar dacă îşi asigurase mama vitregă că este capabilă să se descurce cu bunicul ei, era foarte convinsă de tendinţele lui dominatoare.

Apoi, mai era atitudinea lui Stephen. Avusese mereu o aplecare spre a-i da sfaturi, care s-ar putea perpetua dacă ar lucra împreună. Rezultatul inevitabil ar fi o tensiune de nesuportat între ei. Poate chiar s-ar certa. Nu era o relaţie de dorit între un medic şi asistenta lui. Nu, ar fi mai bine să plece de aici, dar să păstreze casa pentru eventualele vizite.

Angajatul pompelor funebre tocmai plecase, iar Catherine se plimba nostalgică prin fiecare cameră, ca şi cum ar fi simţit prezenţa mamei ei vitrege. Ce sfat i-ar da Rene? se întrebă ea. Se gândea încă la acest lucru, când primi vizita bunicului ei.

- N-ar fi trebuit să te deranjezi, protestă ea.

- De ce să nu mă deranjez? o provocă domnul Arnold încă din prag. Sunt singura ta rudă, se întoarse el spre curte, aruncând o privire spre maşina strălucitoare cu care venise. Oare de ce au oamenii porţi atât de înguste? Aproape mi-am zgâriat maşina încercând să mă strecor înăuntru.

- Ar fi trebuit să-ţi iei şoferul, bunicule. Nu foarte multe persoane îşi permit aici o astfel de maşină, îi aminti Catherine pe un ton împăciuitor. Maşina asta face casa să pară chiar mai mică decât e.

- Nu mă inviţi să intru? întrebă el. Am venit să stăm de vorbă, nu să admir arhitectura acestui. şopron.

- îmi cer scuze, bunicule. Intră, te rog.

îl conduse spre salon, recunoscătoare pentru duritatea lui. Se simţise singură şi nefericită şi, dacă ar fi consolat-o, probabil ar fi plâns pe umărul lui. Era singurul umăr pe care n-ar fi vrut să plângă. Aşa cum stăteau lucrurile, agresivitatea lui îi alungă tristeţea, ba chiar o făcu să râdă.

Bărbatul aruncă o privire critică în jurul lui, apoi se aşeză, mormăind:

- Nu e prea rău.

- Mama ar fi flatată să audă aceste cuvinte, bunicule. Din interior, nu ţi se mai pare un şopron?

Ochii lui străluciră de satisfacţie, în timp ce-i răspunse pe acelaşi ton:

- Chiar o să recunosc: pare confortabil. Ai nişte picturi foarte bine alese.

- Stiu. Mama avea un gust impecabil în alegerea picturilor, iar tata spunea că numai mijloacele materiale o împiedicau să aibă tot ce e mai bun.

- Rene Cartland a ales aceste picturi? ridică bătrânul sprâncenele uimit şi plăcut suprins, apoi expresia se schimbă

într-una de dezgust. Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi vândut toate acestea şi ar fi cumpărat o casă mai decentă.

Tânăra se aşeză în fotoliul din faţa lui, clătinând din cap.

- Ei bine, ce-am mai greşit acum? întrebă el.

- Nu poţi fi cinstit în legătură cu ea nici măcar acum, nu-i aşa?

- Credeam că am recunoscut că avea bun-gust. Ce vrei mai mult?

- Să lăsăm acest subiect, bunicule, altfel vom ajunge din nou să ne certăm. De ce ai venit?

- Să te iau cu mine, desigur. Nu poţi sta aici singură.

- De ce nu?

- Pentru că este morbid, de aceea. Vă cunosc eu pe voi, femeile. Vreţi să vă scufundaţi în tristeţe, dar înainte de căderea nopţii, o să începi să plângi şi să-ţi faci singură rău.

- Credeam că mă cunoşti mai bine, îi reproşă ea, chiar dacă îţi apreciez intenţiile.

- în acest caz, o să mergi cu mine?

Ea clătină din cap.

- Sunt câteva lucruri de care nu pot să mă ocup decât eu. Vreau ca totul să se rezolve cât mai repede posibil. Mai mult decât atât, am nevoie de timp să mă gândesc la planurile mele de viitor.

- Ai făcut planuri?

- Nu încă.

- Catherine, acum Creston este casa ta. De ce nu te gândeşti acolo? sugeră el cu convingere, dându-i impresia că vrea cu adevărat să o convingă. Poţi să te gândeşti ce post te-ar interesa şi poţi veni şi pleca oricând vrei.

Oare ar fi fericită să stea împreună cu bunicii ei? se întrebă tânăra din nou. Această casă fusese un cămin aproape

doi ani, iar acum îi aparţinea. N-a trăit niciodată singură, dar avea o imaginaţie suficient de bogată să-şi dea seama cât de singură trebuie să se fi simţit Rene, dorindu-şi mereu să o vadă venind în vacanţă sau în timpul liber. Când o să aibă o slujbă, nu va avea pe nimeni care să o aştepte acasă, nici o masă pregătită şi nici un foc făcut, cu excepţia cazului în care ar ruga-o pe doamna Ogden.

Pe de altă parte, îşi imagina primirea călduroasă a bunicii ei, precum şi a bunicului.

- Ei bine? veni întrebarea, nerăbdătoare.

- O să vin după înmormântare, bunicule, imediat după ce mă voi ocupa de problemele personale ale mamei.

- Când va fi asta?

- Te rog, nu fi nerăbdător. Probabil în trei sau patru zile.

- O să trimit maşina să te ia.

- Nu va fi nevoie, mulţumesc. Voi avea maşina mamei.

Stephen se încruntă când Catherine îl anunţă că se hotărâse să
trăiască la Creston Hall, unde se va duce imediat după înmormântare.

- Mamei tale nu i-ar fi plăcut acest lucru, declară el cu fermitate, făcând-o să se încrunte.

- De unde ştii?

- Mi-a spus acest lucru după prima întâlnire cu bunicii tăi. îi era teamă că te vei lăsa convinsă să locuieşti cu ei.

- Totul s-a schimbat de atunci, îi aminti Catherine nerăbdătoare. Chiar şi mama recunoştea că bunicul s-a mai îmblânzit.

- Că pare să se fi îmblânzit, o corectă el. Ea aşa spunea şi n-a avut niciodată încredere în el.

- Nu mi-a spus acest lucru.

- Mi l-a spus mie, Catherine, iar instinctele ei erau corecte. Mi-ar plăcea să te gândeşti bine, înainte să faci vreo greşeală.

- Stephen, sunt capabilă să iau decizii şi fără ajutorul tău.

- Nu m-am îndoit niciodată, dar îmi dau seama că nu-l cunoşti destul de bine pe bunicul tău. Desigur, poţi să crezi că o faci. Pentru că i-am promis mamei tale să am grijă de tine, cred că e de datoria mea să te avertizez.

- Acum, că te-ai achitat de această datorie, nu mai ai nimic pe conştiinţă. Mulţumesc.

Stia că se poartă ca o copilă răsfăţată, dar Stephen era prea dominator, îşi găsi ea scuze.

- Catherine, nu fi încăpăţânată! Eşti incapabilă să asculţi un sfat? Nu vreau decât să te gândeşti bine. Nu mă îndoiesc, domnul Arnold poate fi foarte convingător, iar tu ai fost de acord cu propunerile lui cu obişnuita ta impulsivitate. Nu poţi să mai tragi de timp? N-aş vrea să aflu că regreţi această mişcare.

încăpăţânată? îl privi printre gene, refuzând să-l asculte, dar încercând să-şi domine temperamentul. Ştia că nu voia decât să o ajute. Trebuia de asemenea să admită că făcuse deja foarte multe pentru ea. Dar nu o credea în stare să gândească pentru ea însăşi. Voia să o ţină legată cu corzi strânse şi să-i controleze viaţa.

- Stephen, ţi-am ascultat sfatul, spuse ea cu răceală, şi ţi-am mulţumit pentru el, dar n-am intenţia să-mi schimb părerea. O să locuiesc împreună cu bunicii mei.

- Mă dezamăgeşti.

Părea într-adevăr dezamăgit şi descumpănit. Dar astfel, o să înveţe că nu poate să câştige mereu. Ar fi trebuit să adauge că avea îndoieli, dar că opoziţia lui o făcuse să se hotărască.

- Catherine! Nici măcar nu mă asculţi.

- îmi cer scuze, Stephen. Ce spuneai?

- Am spus că îmi imaginam că eşti prea independentă să accepţi sprijinul bunicului tău şi să-i permiţi să-ţi dirijeze viaţa, aşa cum va încerca să o facă.

Ea replică repede:

- Dar tu nu asta vrei să faci? Să-mi conduci viaţa?

Dar, chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, se simţi vinovată că nu-i oferise toate informaţiile, astfel încât completă:

- Stephen, intenţionez să fiu independentă. O să caut ceva de lucru, dar Creston Hall va fi casa mea, să vin şi să plec oricând vreau, dar să mă simt acasă.

- înţeleg, dădu el din cap cu gravitate. Nu e chiar atât de rău cum credeam, dar tot nu-mi place.

- Şi nu ţi-ar plăcea să mă vezi regretând această decizie, îl ironiză ea. Nici o problemă, chiar dacă o voi face, nu va fi vina ta.

El zâmbi amar.

- Eşti foarte supărăcioasă, Catherine. Par incapabil să spun vreodată un lucru bun. Mi-ar plăcea să ştiu de ce.

- M-ai mai întrebat o dată, dar nu-mi aduc aminte ce am răspuns. Cred că e din cauză că mă vezi ca un copil neajutorat şi nu te poţi opri să nu te porţi cu mine în consecinţă. Nu mă învinovăţi că resping această atitudine.

- Foarte bine, oftă medicul. Pe viitor, o să încerc să-mi văd de treburile mele. Poate vom reuşi să devenim prieteni.

- Imposibil! Chiar tu ai spus că sunt încăpăţânată şi supărăcioasă.

Nu mai vorbiră despre această problemă, iar când Stephen se ridică

să plece, Catherine aproape răsuflă uşurată. Cu toate acestea, şi-ar fi dorit mereu ca el să se poarte la fel de reţinut şi îndatoritor cum o făcuse în ultima jumătate de oră. Dacă ar fi fost aşa, poate ar putea fi prieteni.

Impresia se şterse repede, când Stephen închise portiera de la maşină, apoi strigă după ea, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte:

-Aminteşte-ţi că Cynthia va fi acolo, cel puţin o vreme.

Furioasă, tânăra îi întoarse spatele. Stephen era atât de priceput să
strice totul! Dar avea dreptate. Din cauza şocului morţii mamei ei, uitase de verişoara ei şi de Peter Hollins. Cynthia urma să fie acolo aproape tot timpul, iar Peter, un vizitator constant, îi va reaminti de dragostea ei nedorită.

Ridică bărbia cu mândrie. Chiar dacă nu era prea târziu, refuză să se răzgândească şi să-şi dezamăgească bunicii. Fără îndoială, aceasta era intenţia lui Stephen, când îi spusese aceste cuvinte. Era de neiertat! Nu contează, se consolă singură. Până când o să vină în vizită la bunica ei, are tot timpul să găsească de lucru şi să plece. Iar dacă va încerca să o viziteze aici, va avea grijă să-l evite.

Camera care îi fu dată Catherinei aparţinuse mamei ei înainte de căsătorie. Era mobilată confortabil, deşi nu foarte elegant, iar ferestrele înalte dădeau spre o zonă verde întinsă, cuprinsă între zidul grădinii şi livadă. în spatele acestui teren se zăreau dealurile, acoperind orizontul.

Se aşeză într-un fotoliu lângă o fereastră, cu două reviste de specialitate în poală. Intenţiona să caute în rubrica de anunţuri un post potrivit, dar mintea îi zbură la orele de după sosirea aici.

După cum îşi imaginase, bunica ei o primise cu strigăte de

bucurie şi cu ochii plini de lacrimi.

- Nu te purta copilăreşte, Alice, o certase soţul ei. Eşti o bătrână sentimentală şi plângi ca un copil.

- Eşti la fel de sentimental ca mine, John, chiar dacă te prefaci foarte bine. Dar nu-mi dau seama de ce plâng. Sunt atât de fericită că ai venit acasă, Catherine, dragostea mea. Poate că e din cauza durerii de cap. O am de când m-am trezit.

- Ar fi trebuit să-mi spuneţi, doamnă Arnold, îi reproşase domnişoara Pringle. Am medicamente pentru dureri de cap.

Domnişoara Pringle devenise remarcabil de călduroasă, deşi nu părea să se simtă prea bine, îşi spuse Catherine.

Nici Mark şi nici Cynthia nu erau acasă, dar când tânăra traversase holul ca să se îndrepte spre camera ei, Peter îi ieşise în întâmpinare. îi prezentase condoleanţe pentru moartea mamei ei, apoi ezitase.

- Eu. îmi e teamă că ai gânduri neplăcute despre mine, Catherine.

-Aşa crezi? De ce?

Abia după ce vorbise, îşi dăduse seama cât de sever suna vocea ei.

-Te-am tratat foarte rău, ştiu foarte bine că am făcut-o.

- Nu mi-am dat seama, replicase ea cu răceală. Am avut atât de multe pe cap în ultimele luni.

El păruse uşurat.

-Am crezut că te-am jignit. Adică. în cazul în care ai crezut că am gânduri serioase în legătură cu tine.

îl privise lung, prefăcându-se uimită.

- Doamne, Peter! E nevoie de două persoane pentru o relaţie serioasă. Am fost mulţumită să ies cu tine, desigur, cred că ne simţeam bine împreună. Dar nu văd de ce ai crede

că a fost ceva serios.

îşi încheiase cuvintele cu un hohot de râs.

- în acest caz, nu te deranjează relaţia mea cu Cynthia? Suntem logodiţi neoficial, pentru că nu are încă optsprezece ani, mărturisise el. Părinţii ei o cred prea mică.

- Nici o problemă, Peter. Va împlini curând optsprezece ani. Sper că veţi fi foarte fericiţi, declarase ea, încercând să-şi îmblânzească vocea, pentru că, deşi o durea să spună cuvintele, dorea într-adevăr acest lucru. Ar trebui să te felicit, ai făcut o alegere bună.

îi întinsese mâna zâmbind, iar el o sărutase cu căldură, frăţeşte.

Aşadar, asta e tot, îşi spuse Catherine zâmbind amar. Ar fi trebuit să o doară mai tare, dar era şi ea uimită de cât de puţin suferea, dacă privea înapoi. Poate că moartea lui Rene o afectase şi o făcuse să se gândească la altceva, dar cum ar fi putut fi îndrăgostită de Peter? Acum părea destul de improbabil, deşi la ziua ei fusese sigură de acest lucru.

Motivul durerii de cap al doamnei Arnold deveni clar a doua zi dimineaţa. Avea ochii roşii şi făcuse temperatură. Si domnişoara Pringle avea aceleaşi simptome, deşi se simţea ceva mai bine.

- Pare gripă, îi spuse Catherine bunicului ei. Mai bine i-ai da un telefon medicului să vină.

- N-ai venit aici să ai grijă de Pringle, comentă el îmbufnat când o văzu ieşind din camera asistentei. Nu poate să aibă grijă de ea şi singură?

- N-am venit aici să am grijă de nimeni, replică ea, dar nici nu m-aş gândi să o neglijez pe biata domnişoară Pringle şi nici buni nu ar vrea. Cred că eşti foarte egoist, bunicule.

- Bine, bine, oftă el, dar îi făcu un semn cu ochiul.

Presupun că acum vrei să fii stăpâna casei.

- Am făcut bine că am venit, vezi? îi spuse ea lui Stephen, înainte de plecarea lui.

- Desigur, sosirea ta a fost oportună. Dacă n-ar fi amândouă bolnave într-adevăr, ai putea crede că este o înscenare să te reţină pentru o vreme, o tachină el zâmbind.

- Stephen, eşti un cinic.

- Sunt realist, o corectă medicul. Soarta pare să ţină cu domnul Arnold.

Tânăra râse, hotărâtă să nu se enerveze.

- Nu-ţi face probleme. Imediat ce pacientele mele se simt mai bine, o să încep să caut de lucru.

Mai târziu, bunicul ei îi aduse un cec. Catherine ridică privirea, încruntându-se.

- Nu pot primi, bunicule. E prea mult.

- Prostii, copilă. Nu m-ai lăsat să ţi-l dau de ziua ta. Ai spus că petrecerea a fost cadoul tău.

- Acesta este adevărul.

Ridică cecul spre el, dar bărbatul refuză să-l primească înapoi.

- Voiam să ţi-l dau de ziua ta. Dacă vrei să îl rupi, e alegerea ta, dar va arăta cât de puţină afecţiune ai pentru mine.

- Bunicule, eşti un bătrân şiret! Acum, va trebui să-l păstrez.

- De când ai venit aici să ai grijă de. de mama ta?

- Aproape de un an.

- în acest caz, probabil ai ajuns la fundul sacului, comentă el, apoi chicoti văzând-o că se îmbujorează. Am avut dreptate, văd bine. Nu mă miră că eşti dornică să te întorci la muncă.

- Nu e singurul motiv, protestă ea. îmi place munca mea, şi e o pierdere să stau acasă, fără să fac nimic. Eşti şiret.

- Nu-ţi face probleme. Pentru următoarele două săptămână, nu vei sta degeaba. O să primeşti oricum salariul care ţi se datorează.

- Bunicule, nu am nevoie de salariu! Acest cec mă va ţine pe picioare o vreme. în plus, e un privilegiu să am grijă de bunica mea.

- Da, dar nu de angajaţii mei, răspunse el. Nu mă privi aşa agresiv, draga mea. Fii o femeie cu picioarele pe pământ. Mândria prostească nu te duce nicăieri. Ştii foarte bine că nu sunt sărac. Ce crezi că se va întâmpla cu banii mei când soţia mea şi cu mine vom muri?

- Nu ştiu.

- Vor fi ai tăi. Chiar dacă nu vrei să-i iei acum, tot o să fie ai tăi. Ti-am spus deja că eşti moştenitoarea mea. Sau nu m-ai crezut?

- Nu sunt sigură.

Nu mai era nimic de făcut. Să continue să refuze ar fi fost o prostie.

Capitolul 6

Catherine o privi cu uimire pe domnişoara Pringle, nevenindu-i să creadă că este aceeaşi femeie severă care o certase pe doamna Arnold, făcându-i viaţa grea, în urmă doar cu câteva luni. Nimeni n-o putea numi călduroasă, dar cel puţin era plăcută şi prietenoasă.

Femeia oftă, întâlnind privirea tinerei.

-Ai crezut că am tratat-o pe doamna Arnold cu mare duritate, încă din clipa în care ai venit aici, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

- Continuu să cred acest lucru.

- Catherine, te asigur că nu am vrut să fac acest lucru. Aşa a insistat bunicul tău să o tratez, încă de la început. Mi-a explicat de ce era necesar.

- De ce? se încruntă Catherine, întrebându-se dacă auzise bine.

- Mi-a spus că a avut nişte crize severe de isterie şi că singura modalitate de a o ţine sub control este să o obligi să facă ce i se spune, ca un bolnav mintal sau ca un copil neascultător.

- Era isterică?

- O dată sau de două ori, dar nu au fost crize puternice, deşi ea mi-a spus că este deseori pradă unor astfel de crize. Soţul ei mi-a spus cum să o tratez de faţă cu ea, apoi m-a anunţat că, dacă nu mă ascultă, trebuie să-l informez. N-am înţeles niciodată de ce, dar ea era de acord.

- Ce ciudat!

- Când voiam să mă port mai blând, continuă domnişoara Pringle, considerând că este prea sever şi nu e necesar, mi se spunea să-mi văd de treaba mea. Venea foarte des în cameră pe neaşteptate, ca să vadă dacă îi sunt ascultate ordinele.

Spunea că nu vrea să fiu prea "moale".

- Nu e decât un sadic! declară tânăra indignată, dându-şi seama că acest portret al bunicului ei semăna mai mult cu cel făcut de mama ei, decât ce se vedea în această casă. Cred că ai ameninţat că vei pleca.

- întenţionam să o fac. Stii de ce, desigur.

- Bunicul mi-a povestit, iar eu i-am spus că aş fi făcut la fel, în locul
tău.

Era de părere că, aflând atât de multe despre bunicul ei, nu era o trădare din partea ei să dezvăluie rolul pe care îl jucase în schimbarea stării bunicii ei. îşi dădu seama că făcuse jocul lui, când crezuse că domnişoara Pringle îl domină. Cât de mult greşise când i-o descrisese pe asistentă lui Rene mai mult ca un paznic de închisoare, decât o soră medicală.

- El mi-a spus să nu o las să cânte, continuă asistenta.

- De faţă cu ea?

- Nu, dar nu înţeleg de ce a primit acest lucru cu atât calm. Mie mi se pare o formă de cruzime, chiar dacă nu sunt mare iubitoare de muzică. Când domnul Arnold a găsit ferestrele dinspre terasă deschise, în seara în care am venit prima oară, mi-a cerut să le închid. Vreau cumva să o găsesc pe soţia lui înecată în lac? m-a întrebat.

- Adică a încercat să se sinucidă?

- L-am întrebat acest lucru, dar el a spus repede că nu.

- în acest caz, de ce? protestă Catherine. Trebuie să existe un motiv.

- El spunea că e din cauza gravităţii crizelor de isterie.

Tânăra îşi muşcă buzele, uluită.

- I-ai spus acest lucru medicului?

- N-am avut ocazia. Bunicul tău era de faţă de fiecare dată

când venea în vizită. Ai crede că este bolnavă mintal, dar este perfect normală. în fine, poate un pic prea supusă, altfel n-ar fi acceptat totul cu atâta seninătate.

Această situaţie era neaşteptată. Abia acum, de când stătea în casă cu el, observase cât de des lipsea bunicul ei în timpul zilei.

- Buni are nevoie de un însoţitor, observă ea. De ce nu rămâi?

- Draga mea, am avut destul. Chiar dacă am fost foarte bine plătită, am fost de asemenea sub dominaţia domnului Arnold. Este ceva cu care te obişnuieşti, apoi devine ceva firesc. Apoi se întâmplă un lucru neaşteptat şi realizezi ce ai devenit.

- în ultimul timp, buni pare foarte ataşată de tine. înainte nu prea te plăcea, dar acum nu mai este cazul.

- îmi dau seama că mă place mai mult acum şi îmi pare rău pentru ea. Dar sunt conştientă că m-a considerat mereu vinovată pentru tratamentul la care era supusă.

- A uitat cine a ordonat acest tratament. E foarte distrată. Când ai spus că te bucuri că am sosit, te gândeai că am venit să-ţi iau locul?

Domnişoara Pringle dădu din cap aprobator.

- Nu e adevărat! O să caut ceva de lucru, imediat ce este posibil. Buni se simte mult mai bine, chiar dacă a fost mai afectată de boală decât tine. Doctorul Welbeck spune că ar fi în regulă să o las fără supraveghere în curând.

- Bunicului tău nu-i va plăcea. Spune că.

- Nu pot să-l împiedic! o întrerupse Catherine. Am venit doar cu condiţia că mă va lăsa să fac doar ce vreau.

Deja îşi dădea seama câtă dreptate avusese Stephen când

o avertizase să nu se mute aici, dar era hotărâtă să nu recunoască acest lucru de faţă cu el.

- Poate fi foarte neplăcut, clătină din cap domnişoara Pringle.

- Si eu pot fi la fel de neplăcută! O să-i spun imediat ce părere am despre ideile lui despre cum trebuie tratată o soţie.

Se simţea atât de furioasă, încât l-ar fi atacat pe loc.

- Oh, te rog să nu faci acest lucru! O să-şi dea seama că ştii de la mine şi va refuza să-mi dea o recomandare.

- N-ai căutat deja un alt serviciu, nu-i aşa?

- Intenţionez să o fac după ce plec de aici. N-am mai avut o vacanţă de mai mult de un an. A spus că-mi va da o recomandare mâine, înainte de plecare.

- înţeleg.

- Desigur, se grăbi să adauge domnişoara Pringle, chiar după ce o voi avea, un angajator nou ar putea să-i scrie o scrisoare. Sper doar că nu a observat că am surzit puţin. Nu se poartă frumos, decât dacă are un motiv întemeiat. Dacă se simte trădat, poate fi foarte răzbunător.

Catherine şi-ar fi dat palme de frustrare. Avea mâinile legate, cel puţin până în clipa în care domnişoara Pringle va găsi un nou loc de muncă. Desigur, dacă nu voia să-i facă rău. Aşadar, mai avea de aşteptat două sau trei luni.

- Dacă ar şti adevărul, doctorul l-ar ataca, sunt sigură, declară asistenta, aşa că vă rog să nu-i spuneţi nici lui. Până la urmă, eu aş fi cea care ar suferi.

Tânăra promise, simţindu-se încolţită. Acum, trebuia să-l convingă pe bunicul ei că doamna Arnold nu avea nevoie de o asistentă, ci de o însoţitoare. Apoi, era nevoită să rămână până la sosirea acesteia, ca să se asigure că bunica ei este tratată bine. Ce s-ar bucura Stephen, dacă i-ar da dreptate! Si

nici nu i-ar putea explica totul, deoarece îi promisese domnişoarei Pringle. Dar de ce să-i explice? Dacă ar afla despre aranjamentele făcute de domnul Arnold cu asistenta, şi-ar dori să împiedice un astfel de lucru pe viitor. Oricum, ar fi mai bine să-l anunţe înainte de plecare. Cel puţin, va exista o persoană care să se asigure că bunica ei este bine tratată. Dacă o credea până atunci o persoană slabă, nu conta prea mult.

După plecarea domnişoarei Pringle, părerea critică a Catherinei despre bunicul ei începu să se clatine. La început, după dezvăluirile asistentei, îi venea greu să-i vorbească pe tonul ei prietenesc şi deschis. Dar, pentru că el nu părea conştient de schimbarea din starea ei de spirit, cel puţin la nivel superficial, relaţia lor rămase la fel de prietenească. Cu toate acestea, tânăra se simţea vinovată de ipocrizie.

Apoi, chiar dacă nu era de acord cu metodele lui, îi veni ideea că nu ştia nimic despre motivele care stăteau la baza acestui comportament. Poate că avea şi alte motive, în afara celor pe care i le dăduse domnişoarei Pringle.

"Nu judeca, dacă nu vrei să fii judecat”, fusese una dintre învăţăturile primite de la părinţii ei, deşi era deja vinovată că-l judecase foarte repede, în necunoştinţă de cauză. Poate că, odată cu trecerea timpului, va afla mult mai multe despre părinţii ei şi tot ce părea acum neclar va deveni uşor de înţeles.

Nu se îndoia de căldura sentimentelor pentru ea. Casa lor era şi a ei, la fel orice le aparţinea. Oare o vor crede nerecunoscătoare, dacă va căuta un loc de muncă atât de devreme? în plus, de ce era atât de dornică să plece imediat, în loc să se odihnească o perioadă? Ar fi mult mai bine pentru cei doi bătrâni dacă ar mai aştepta până să-şi facă planurile

de plecare, iar acesta ar fi un semn al recunoştinţei pentru tot ce au făcut pentru ea.

Piedica era, desigur, Stephen. Doctorul Stephen Welbeck, îşi spuse tânăra cu un oftat, paznicul ei autodeclarat, spinul din coastă. Nu-i spusese oare de curând:"Nu-ţi face probleme, imediat ce pacienţii mei se vor simţi mai bine, voi începe să caut ceva de lucru?"

Era împotriva firii ei să adopte o atitudine defensivă. Ar fi trebuit să-şi folosească inteligenţa şi instinctele şi să-şi dea seama că bietul Stephen nu încerca decât să-şi păstreze promisiunea făcută mamei ei. La urma urmei, era fiul unui prelat, aşa cum era şi ea. Amândoi aveau aceeaşi problemă: o conştiinţă prea trează.

***

- Nu crezi că ar fi o idee bună să facem o vacanţă împreună, Catherine? o întrebă într-o zi bunica ei.

Catherine zâmbi. Deşi se simţea foarte bine, era sigură că bunica ei mai avea multe de recuperat în urma atacului de gripă.

- De ce nu discuţi această problemă cu bunicul? sugeră ea. Poate că i-ar plăcea să meargă şi el.

-Am discutat deja şi mi-a spus să te întreb pe tine. Singurul fel de vacanţă de iarnă care i-ar plăcea ar fi o croazieră pe Mediterana, spune el, dar mie nu-mi prea place. Aş prefera să rămân aici, chiar dacă este mai frig.

-La ce te-ai gândit, buni?

-Ai citit cărţile lui Herries?

-Desigur, dădu din cap Catherine. Mi-au plăcut foarte mult.

-Si mie. Nu e minunat câte avem în comun? Mi-ar plăcea să vizităm câteva din locurile descrise în aceste cărţi.

Gândeşte-te la o casă veche, în umbra copacilor, la Gzaramara. Nu ţi se pare că am intra în atmosfera acelor minunate povestiri? îmi doresc de foarte mult timp să fac această călătorie. De fiecare dată când i-am cerut lui John să mergem, m-a amânat şi a spus că nu voi reuşi decât să fiu dezamăgită.

- îmi dau seama că pentru el nu poate părea prea atrăgător, mai ales în lunile de iarnă.

- Dar tu ce crezi, draga mea?

- Cred că e o idee minunată! declară Catherine, entuziasmată, dacă nu crezi că va fi prea frig pentru tine. Arăţi în continuare fragilă, ca şi cum o adiere de vânt mai serioasă te-ar dezechilibra. Nu e tocmai o staţiune balneoclimaterică. Nu în noiembrie.

- E o zonă foarte frumoasă. Nu ştii ce zonă atrăgătoare este Cumberland, iar eu sunt mai puternică decât par, o asigură bătrâna doamnă cu un zâmbet. Lucrurile pe care doreşti cu adevărat să le faci îţi fac mai multă plăcere decât acele pe care eşti obligată să le faci, nu-i aşa?

- Cel puţin, te-ai convins singură de acest lucru.

- E adevărat, Catherine. Ştii, draga mea, am discutat despre acest lucru aseară, eu şi cu bunicul tău. Apoi, în timp ce alunecam în somn, am văzut aievea acele dealuri sub lumina stelelor şi am auzit valurile fremătând.

- Da, le văd şi eu, buni, fu de acord Catherine pe un ton visător, cu ochii pe jumătate închişi, sălbatice şi singuratice, mereu scăldate de valuri.

- Dar n-ai fost niciodată acolo! protestă doamna Arnold, sau măcar în apropiere.

- Nu, dar cunosc foarte bine acele locuri, din povestirile lui Herries.

- M-am născut în Lake District şi am crescut tot acolo, îşi aminti bătrâna doamnă, dar cel mai aproape de Borrowdale am ajuns doar când am fost la Keswick. Nu era departe de acele zone descrise în cărţile noastre preferate, dar încă nu le citisem atunci.

- în acest caz, poate o să vizităm locurile tale natale, propuse tânăra.

- Oh, nu, nu vreau să mă întorc la Foulbeck, declară femeia vehement, apoi adăugă pe un ton mai blând: nici ţie nu ţi-ar plăcea, draga mea, nu e nimic de văzut acolo.

- Te cred, buni. O să rămânem cu zonele lui Herries, dacă aşa preferi.

Cu toate acestea, vehemenţa negării bunicii ei o făcu să se întrebe care putea fi motivul. Oricum, putea merge în acea localitate şi să afle care era motivul acestei neplăceri.

- O să fie foarte plăcut să stăm la un han şi să ne aducem aminte de povestirile lui Herries. Dar crezi că hanul va avea încălzire centrală?

- Cred că e mai bine să ne asigurăm că are, înainte de plecare. Hanurile mici, aflate în zone inaccesibile, au focuri deschise, în şeminee. De obicei, camerele se umplu de fum.

- Nu m-ar deranja un foc într-un şemineu, atâta vreme cât nu este prea mult fum. Dar John o să se intereseze pentru noi, hotărî femeia cu fermitate, chiar dacă va trebui să se ducă acolo să vadă cu ochii lui.

- îl cred în stare.

- Desigur! Nimic nu e prea mult pentru bunicul tău, dacă e vorba despre confortul meu. în plus, e un foarte bun organizator. Sunt sigură că vor fi toate beneficiile modernităţii. Numai gândeşte-te cât de greu trebuie să fi fost în acele vremuri să faci o baie fierbinte.

- Nu cred că făceau băi prea des, îi aminti nepoata ei. Nu aveau decât căzi. Cred că nu era deloc uşor să fii curat, mai ales dacă erai sărac.

Doamna Arnold strâmbă din nas.

- Mă bucur că n-am trăit în urmă cu două sute de ani.

- Cred că e vorba despre două sute cincizeci de ani, buni.

Da, ea şi bunica ei aveau multe în comun, îşi spuse Catherine mai târziu. Era o mulţumire să constate că nu numai caracterul practic şi agresiv al bunicului făcea parte din moştenirea ei. Nu avusese norocul să moştenească talentele muzicale ale bunicii, dar avea măcar o parte din blândeţea ei, chiar dacă nu era mereu vizibilă. Mama ei, prin care fuseseră transmise aceste trăsături, rămânea totuşi o imagine ştearsă. Fotografiile ei se găseau într-adevăr peste tot în casă, precum şi o pictură a unei tinere pline de viaţă, foarte asemănătoare cu Catherine, dar nu lăsaseră nici o impresie asupra ei. Părea mai degrabă sora ei mai mică, pentru că murise la o vârstă mai fragedă decât a ei. în plus, amintirea lui Rene era prea vie în mintea ei ca să fie umbrită de prezenţa unei femei pe care nu o cunoscuse niciodată. Influenţa tatălui ei nu fusese la fel de puternică, deşi îl admirase şi îl respectase. Rarele lui admodestări fuseseră pline de umor, reuşind să o înveţe ce e bine, fără să-i lase amintiri neplăcute despre propriile greşeli. Ce bine ar fi fost dacă ar fi moştenit mai mult din înţelepciunea şi forţa lui liniştită, în locul încăpăţânării bunicului ei, care era uneori confundată cu puterea.

- Catherine, mai bine iei maşina mea, hotărî bunicul ei. O să fie mai confortabilă şi mai călduroasă decât maşina ta. Pari capabilă să te descurci cu ea.

- Da, mă înţeleg de minune cu ea. Mulţumesc. Dar ştii, bunicule, oamenii vor crede că suntem milionare, în clipa în

care ne vor vedea sosind într-o astfel de maşină. Ne vor cere mai mulţi bani decât ar trebui.

- Nu mi-e teamă. Nu cred că eşti genul care să se lase înşelată.

Pentru prima noapte, le rezervase camere la un hotel din Kendall.

Ideea era să nu se grăbească, ci să se bucure de drum. Oricum, traseul rămânea la alegerea lor.

- O să mergem direct la Keswick, propuse Catherine, în dimineaţa în care plecară din Kendall. E drumul cel mai scurt şi cel mai direct spre Borrowdale.

Nu aveau prea mult de mers, aşa că nu se grăbiră, admirând peisajul magnific din jurul lor. Comparau modalitatea modernă de a traversa ţinutul, cu cea descrisă în cărţile lor preferate, făcând observaţii asupra drumurilor şi a clădirilor.

- Hotelul în care am stat a fost foarte bun, comentă doamna Arnold. Mai ţii minte hanurile teribile despre care se vorbea în cărţi? Aveau camere pline de fum, cu podele murdare, pe pereţi se târau păianjeni, gândaci şi tot felul de târâtoare. îngrozitor! se scutură ea.

- Aceasta era viaţa aventurierilor, care pare foarte reală, răspunse Catherine.

- Uneori uit că erau personaje imaginate de un scriitor, recunoscu bunica ei.

- Să rămânem o vreme aici, în Keswick, propuse tânăra. Peisajele par desenate, nici măcar în Windermere şi Grassdermere nu a fost la fel de frumos. Acum trebuie să ne apropiem de Derwent Water.

- M-am bucurat de fiecare metru de drum, zâmbi bătrâna doamnă. Am înţeles, totuşi, că Borrowdale este cea mai

frumoasă zonă din toată valea.

Hotelul Regal, deşi nu semăna cu hanul pe care şi-l imaginase cu nostalgie doamna Arnold la plecare, se potrivea cererilor lor şi oferea tot confortul de care aveau nevoie.

- Mark s-a gândit că poate ne va vizita în weekend, buni. Ţi-a spus?

- Nu, dar nu mă miră. O să-ţi ducă dorul seara.

- O să-ţi ducă ţie dorul, eu n-am fost de prea multe ori acasă.

- Te place, draga mea. Sper că nu-l încurajezi, deşi atenţiile pe care ţi le acordă sunt grăitoare. S-ar putea să creadă altceva.

- Nu-l încurajez, desigur. Oricum, n-a făcut nimic neplăcut. Este un băiat bun, buni, iar eu nu pot să-l ignor. în plus, este singur.

- Bietul Mark! Nici o problemă, atâta vreme cât îţi aminteşti că este căsătorit.

Mark sosi vineri seara, iar prezenţa lui fu o schimbare binevenită. Deoarece bătrâna doamnă se ducea la culcare devreme în fiecare seară, el şi Catherine fură în stare să facă mai multă mişcare decât fusese posibil până acum. Nu că Mark ar fi fost genul energic. O plimbare rapidă cu maşina era mai pe gustul lui decât una lungă, pe jos. Dar Catherine îl convinse să o însoţească pe malul apei, cu toate că orice altă încercare de antrenament fizic fu respinsă categoric.

Ea îşi dădu seama că bărbatul era timid şi retras, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont de experienţa neplăcută a căsătoriei. Nu avea nici o idee cum să-l convingă să se exteriorizeze mai mult şi să se bucure mai mult de viaţă. Dacă ar fi insistat prea mult, bunica ei ar fi putut s-o acuze că-l încurajează, iar atitudinea lui retrasă ar fi semnul încercării de

a evita orice încurcături.

Ar fi vrut să urce pe munte, dar era imposibil, deoarece astfel bunica ei ar rămâne singură. Oricum, Mark ar fi refuzat aproape sigur, iar această vacanţă era visul bătrânei doamne. Poate că se va întoarce vreodată aici, să urce pe munte. Poate o să se mărite şi va veni aici în luna de miere. Era un gând plăcut, pe care îl putea reţine pentru viitor.

Spre surpriza ei, ca şi a doamnei Arnold, Stephen sosi în următoarea sâmbătă seară, urmând să stea până luni dimineaţa.

- Am venit să văd cum vă simţiţi, doamnă Arnold. Poate vreţi să urcaţi pe munte.

- Ce poveste! Sunt sigură că ai venit să o vezi pe nepoata mea.

Catherine era mai bucuroasă să-l vadă decât ar fi crezut posibil, dar
remarca bunicii ei o jenă. Văzând că se îmbujorează, el replică, plin de tact:

- Am venit de curiozitate. Aţi fost amândouă atât de entuziasmate de ţinutul din basmele lui Herries, încât a trebuit să vin să văd cu ochii mei.

- Ar trebui să citeşti aceste cărţi, îl sfătui bătrâna doamnă.

- O să o fac, imediat ce am puţin timp la dispoziţie, promise el.

- îmi pare bine să te văd, Stephen, continuă ea. M-am gândit că vreau o dimineaţă liniştită, să nu mă duc decât la biserică, dar nu mi-ar fi plăcut să o oblig pe Catherine să stea în hotel.

- în acest caz, am ajuns la timp, doamnă Arnold.

- Doreşte foarte mult să urce pe munte, sau să se cţere ca pisicile, nu ştiu prea bine, dar nu cred că se poate duce

singură.

Ce şireată era bunica ei! îşi spuse Catherine, urmând schimbul de priviri dintre cei doi. Oare vizita lui Stephen fusese ideea ei? Poate că au aranjat înainte de plecare acest lucru.

- Unde vrei să mergem? întrebă el duminică, după micul dejun.

- Spre Glaramara, pentru moment. Nu sunt ambiţioasă, dar mi-ar plăcea să admir această zonă minunată de la înălţime. Buni a încercat să-l convingă pe Mark să mă însoţească, ştiind că doresc ceva mai mult, dar el a refuzat.

-Aşadar, Mark a fost aici. Când vine vorba despre exerciţiul fizic, e un leneş.

- Stiu. Mă gândeam că mi-ar plăcea să mă întorc la un moment dat şi să mă plimb cu adevărat. O voi face, desigur, chiar dacă va trebui să mă întorc singură.

- De ce n-ai veni cu mine? propuse Stephen repede. E genul de vacanţă pe care îl prefer.

- Poate te-aş crede pe cuvânt, dacă aş crede că eşti sincer şi că putem rezista multă vreme fără să ne certăm.

- Eu cred că ne-am înţeles destul de bine azi, tu ce spui? Sincer, chiar mi-ar plăcea să urcăm pe munte. Să reţinem acest lucru, da? Ce voia Mark? Nu e genul tău.

- Presupun că i-a fost dor de buni- ce vrei să spui, că nu e genul meu?

- Este genul tău?

- Nu văd de ce nu. Ce legătură are cu tine? izbucni ea, apoi începu să râdă. îmi pare rău, Stephen, e nepoliticos din partea mea, dar mereu reacţionez aşa la unele replici ale tale.

- Nici eu n-am fost foarte politicos, oftă el. Nu e treaba mea, mi-ai spus foarte clar. Oricum, suntem prieteni, iar

prietenii ar trebui să aibă anumite privilegii.

- Eşti sigur că suntem prieteni?

El dădu din cap, fixând-o cu privirea.

- Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă, în ciuda ciondănelilor noastre.

- Ce înţelegi prin "aceeaşi lungime de undă"?

- Că vorbim aceeaşi limbă şi că avem aceleaşi idei de bază.

- Poate ai dreptate.

Bărbatul râse.

- Sau pot să mă înşel. Să-ţi spun la ce m-am gândit azi-dimineaţă, când am privit afară? Că, dacă aş întâlni fata potrivită, mi-ar plăcea să vin aici în luna de miere.

- Oh! exclamă ea, roşind violent.

Ar fi îngrozitor dacă ar ghici că avusese acelaşi gând. Străduindu-se să pară degajată, îl întrebă:

- Nu crezi că ai aşteptat cam mult pentru asta?

- Catherine Maitland! exclamă el, prefăcându-se şocat. Nu sunt chiat atât de bătrân. Haide, să îngropăm securea războiului, altfel nu plecăm de aici înainte de lăsarea întunericului.

După-amiaza se scurse într-un mod plăcut, iar seara căzu înainte ca ei să se simtă obosiţi. Coborâră să ia ceaiul într-un han mic din Derwent.

- Mă bucur că am urcat, Stephen. A fost minunat, zâmbi ea. De fapt, chiar îmi placi, când nu mă enervezi.

- Poate o să mai lăsăm armele deoparte din când în când, după ce te întorci. Sau o să îngropăm securea de tot, sau ceva asemănător.

- Nu e imposibil, dar nu promit nimic, răspunse ea, apoi aruncă o privire la ceas. Buni se va îngrijora, dacă mai întârziem.

Capitolul 1

Catherine scria scrisori în salonul bunicii ei, când domnul Arnold intră.

- Eşti singură, draga mea?

- O să vină şi buni în câteva minute.

El aruncă o privire spre ziarele din jurul ei, deschise la anunţuri.

- Sper că nu cauţi deja o slujbă? întrebă el cu răceală. începusem să sper că te vei stabili aici, cu noi. Nu vrei să te gândeşti la singurele tale rude.

- Nu poţi găsi o slujbă atât de repede, bunicule. Durează săptămâni întregi. Trebuie să cauţi recomandări pentru post înainte de a căuta, abia apoi poţi să încerci să vezi ce ţi se potriveşte.

Bărbatul continua să o privească lung, ca un copil dezamăgit.

- Mi-a făcut plăcere să stau acasă, îl asigură ea. Mă simt bine aici, dar sunt o asistentă calificată, şi e timpul să mă întorc la muncă. Oricum, mai întâi voiam să stăm de vorbă despre buni.

- Nu poţi să o părăseşti, protestă el. Mă bazez pe tine să rămâi, la fel şi ea. Ce se va întâmpla dacă o să se simtă rău, iar eu nu voi fi acasă? Stii foarte bine cât de des lipsesc.

- E chiar necesar să lipseşti? Adică, poţi lipsi doar de câteva ori pe săptămână.

Catherine îi aminti cuvintele lui din ziua în care acceptase să se mute cu ei.

- Da, dar situaţia s-a schimbat. Nu aveam de unde să ştiu că bunica ta se va îmbolnăvi.

- Bunicule! S-ar crede că e foarte bolnavă, fără şansă de scăpare. Dar e complet refăcută, mai ales acum, după o

vacanţă relaxantă. Nu trebuie să-ţi spun ce poate face. Sper că ai aflat deja. Dar, pentru că lipseşti frecvent, e firesc să aibă nevoie de o însoţitoare. Sunt de acord cu acest lucru. O să rămân până la sosirea şi instalarea uneia.

- Nu sunt chiar atât de uşor de găsit, mormăi el. De ce crezi că am acceptat-o pe Pringle atât de mult?

Tânăra ignoră întrebarea şi se mulţumi să-l avertizeze:

- Nu amâna prea mult să dai anunţul. Mai pot rămâne o lună, sau cel mult şase săptămâni. Dacă nu, voi rămâne în urmă şi voi avea nevoie de un nou curs.

- N-ai nici un motiv să lucrezi, începu el.

-Am nevoie să fiu independentă, bunicule. Nu am fost crescută ca un parazit.

- Rămâi aici ca însoţitoarea soţiei mele, sugeră el repede. O să-ţi dau un salariu bun, promit. N-o să ai nici un motiv să regreţi.

Din nou "soţia mea", îşi spuse ea iritată. Refuza să spună: "bunica ta".

- Ai insistat foarte mult să-mi dai o mulţime de bani, ca bani de buzunar. Poate chiar mai mult decât un salariu, îi aminti ea, aşadar nu este vorba despre bani. îmi pare rău, oftă ea, dar nu se poate. Nu e suficient să mă ţină ocupată. M-aş simţi vinovată să iau bani degeaba.

- Faci lucrurile dificile pentru mine, Catherine.

- îmi pare rău, repetă ea, şi te rog să nu crezi că sunt nerecunoscătoare.

- Nu vreau recunoştinţa ta, copilă. Aceasta este casa ta, chiar dacă vrei să pleci sau să rămâi. Avem nevoie de prezenţa ta.

Ea clătină din cap. Bătrânul era foarte priceput în aplicarea presiunii psihice.

- Nu uita ce am spus de anunţ, îi aminti ea.

- Eu nu dau anunţuri, o repezi el, pierzându-şi pentru o clipă blândeţea. O să contactez o agenţie specializată.

Din nou, Catherine amână căutarea unei slujbe, din moment ce nu era încă sigur la ce dată se va elibera. Nu rămânea decât să se relaxeze şi să se bucure de tot.

Putea să fie o viaţă foarte confortabilă, trebuia să recunoască. Ar fi fost uşor să se stabilească aici, din moment ce o iubea pe bunica ei. începând să se întrebe din nou ce să facă, îşi aminti comportamentul neliniştitor al bunicului ei. Oricum, mai avea de înfruntat şi dezamăgirea lui Stephen. Chiar dacă nu spusese nici un cuvânt până acum, era vizibil din comportamentul lui ce părere avea despre ezitările ei.

Dar de ce conta atât de mult părerea lui Stephen? Nu avea nici o legătură cu el, dar trebuia să recunoască în faţa propriei persoane că o deranja. Poate era din cauză că-i promisese lui Rene să aibă grijă de ea, iar acum conştiinţa ei îi reproşa că îl dezamăgise. Dacă ar fi putut să-i dezvăluie tot ce aflase de la domnişoara Pringle, poate că n-ar mai fi atât de pornit împotriva ei. Dar nu avea intenţia să-i dea această satisfacţie, orice ar fi fost. Nu are decât să-şi imagineze ce vrea. Dacă nu o poate crede că are motive decente, nu mai merită să-şi bată capul cu părerile lui. Poate că îngropase securea în apropierea munţilor, dar acum era pregătită de atac. El încă nu avea nici cea mai mică idee, dar va afla, la timpul potrivit.

- De ce eşti atât de mohorâtă, Catherine? o întrebă Mark. O să-ţi pierzi farmecul, dacă te mai încrunţi multă vreme.

Cu o sforţare, Catherine îşi luă în stăpânire gândurile. Stătuse împreună cu vărul ei în faţa focului, după ce bunicii lor se retrăseseră la culcare, dar aproape uitase de prezenţa lui.

-Te rog să mă ierţi, Mark. Eram cu gândul departe.

-Te îngrijorează ceva? De obicei eşti foarte veselă.

-Nu pot spune că mă îngrijorează.

îi explică apoi că aştepta angajarea unei noi însoţitoare pentru bunica ei, înainte să caute ceva de lucru şi că se întreba cât va dura.

Privirea lui Mark se întunecă.

- Speram că vei rămâne aici. E o schimbare foarte plăcută să vii acasă şi să găseşti o companie mai tânără.

-Dar Cynthia şi Peter?

-Stii că sunt rareori aici. în plus, sora mea este atât de îndrăgostită, încât este imposibil să ai o conversaţie decentă cu ea. Vorbeşte mereu despre Peter şi despre planurile lor de viitor.

Catherine zâmbi îngăduitor.

-Da, s-a îndrăgostit rău de tot.

- La un moment dat, credeam că tu eşti îndrăgostită de Peter, spuse el, privind-o întrebător.

-Poate că, la un moment dat, chiar credeam că sunt, recunoscu ea, apoi clătină din cap. Nu, Mark, inima mea îmi aparţine.

-Mă bucur. Nu mi-ar fi făcut plăcere să ştiu că ai fost rănită de un membru al propriei mele familii. Presupun că nu putem fi prieteni?

-Dar nu suntem?

-Adică. putem ieşi din când în când împreună? Mi-a fost destul de greu să te întreb. La urma urmei, sunt un bărbat căsătorit.

-Nu văd de ce ar avea vreo importanţă, date fiind circumstanţele. Cred că verii pot fi prieteni fără să creeze

probleme şi să dea naştere la comentarii.

-Aici, numai membrii familiei ştiu că n-am divorţat de soţia mea, aşadar nu se va vorbi.

Catherine îl privi o clipă, gânditoare.

-Bunicul mi-a povestit despre tine. I-ai spus cumva.

-Nu, nu! o întrerupse el. Nu i-am spus nimic. El a fost cel care a răspândit vestea că am divorţat.

-Ai fi putut nega.

-Si să spun că unchiul meu este un mincinos? Nu, n-aş fi putut, deşi am protestat că a spus o minciună nenecesară. A fost foarte bun cu noi, ştii prea bine, iar intenţiile lui au fost cele mai bune.

- Presupun că ai dreptate, spuse tânăra, fără prea multă convingere.

-Desigur, Catherine! Era felul lui de a explica absenţa soţiei mele. N-a trecut chiar atât de mult de când am venit aici în luna de miere şi, oricine ne-a văzut atunci, ar fi pus întrebări jenante. în urma anunţului că am divorţat, cu toţii au evitat acest subiect.

Tânăra dădu din cap.

-Da, v-a scutit de jenă, în primul rând pe tine, apoi pe el însuşi.

-Ce părere ai dacă cinăm împreună miercuri?

-E tocmai ziua în care o duc pe buni la Manchester, ca să facă nişte cumpărături pentru Crăciun. Mi-a spus că n-a mai fost acolo de ani întregi.

-Nu e un drum cam lung pentru ea? Cred că va fi foarte obosită.

-Vom rămâne peste noapte la un hotel. Bunicul a rezervat deja camere, iar buni se bucură ca un copil.

Mark râse.

-Ai adus multe schimbări în această casă, declară el cu admiraţie. O să o duci la teatru seara? Este o piesă foarte bună.

Ea clătină din cap.

- Va fi prea obosită. Cel puţin ea, va trebui să se ducă la culcare devreme. Abia după un somn bun vom putea face nişte cumpărături, înainte de plecare.

- De ce n-am merge împreună? propuse bărbatul, încântat. O să mă duc acolo oricum, iar maşina mea este mult mai confortabilă pentru o călătorie îndelungată decât maşina ta. Iar seara putem ieşi
împreună.

Catherine acceptă cu încântare, ştiind că pe bunica ei nu o va deranja să fie lăsată singură, mai ales dacă se afla în pat.

Ajunseră la hotel la timp pentru masa de prânz, iar după-amiaza trecu repede pentru doamna Arnold. Cu toate acestea, era mulţumită să se ducă devreme la culcare, iar Catherine acceptă invitaţia la teatru. Mai târziu, în faţa unui pahar, Mark îi povesti despre căsătoria lui.

- Cât de bine îţi cunoşti fiii vitregi, Mark?

- Destul de mult, suficient ca să ştiu că sunt nişte copii buni, care au avut o copilărie nefericită.

- Eşti foarte generos cu ei, îmi dau seama, dar nu este prea mult? întrebă tânăra, privindu-l cu curiozitate.

Bărbatul se îmbujoră şi îi evită privirea.

-Au nevoie de ceva sigur în viaţă, iar eu sunt singurul care le poate oferi această siguranţă.

- Eşti sigur că primesc acele avantaje pe care le oferi?

- Eşti la fel de încăpăţânată ca bunicul tău, Catherine. Da, replică el, totul este aranjat cu avocatul meu. Cheltuielile lor legate de studii sunt plătite prin intermediul lui şi tot el se

asigură că au tot ce le trebuie. Mă îndoiesc, desigur, că mama lor ar fi destul de cinstită să administreze banii aşa cum trebuie.

- Dar nu poţi să divorţezi de mama lor, continuând să le oferi ajutorul?

- Presupun că da, dar în acest caz n-aş mai avea dreptul să le supraveghez educaţia. Oricum, adăugă el încet, privind-o cu coada ochiului, m-am hotărât să nu divorţez pentru că îmi imaginam că nu voi mai dori vreodată să am o relaţie cu o femeie, aşadar nu avea nici o importanţă. în ultimul timp, am început să mă întreb dacă nu am luat o decizie greşită.

Catherine îi puse mâna pe braţ.

-Te gândeşti cumva la mine, Mark?

El dădu din cap, prinzându-i mâna cu blândeţe.

- Te rog să nu o faci, îl rugă ea. Ar complica lucrurile inutil. îmi placi şi mă simt foarte bine cu tine, dar nu cred că vom fi vreodată mai mult decât veri.

-Există altcineva?

-Nu, Mark, dar precuparea mea de acum este să mă întorc la lucru.

-Sunt sigur că unchiul John mi-a spus că ai venit aici ca să rămâi.

- Nu este treaba lui să spună acest lucru! Se pare că le-a lăsat tuturor această impresie, deşi nu ştiu de ce.

- Eu ştiu de ce, Catherine. Eşti frumoasă şi te dovedeşti o companie extrem de plăcută. Probabil că speră să recupereze tot ce a pierdut în trecut.

Ea ridică din umeri, tentată să spună că n-a fost decât vina şi alegerea lui. Dar de ce să aducă nemulţumiri în interiorul familiei? Nu ar aduce nimic bun.

Cumpărăturile îi făcură foarte multă plăcere doamnei Arnold.

- Mi-a plăcut atât de mult! declară ea cu entuziasm. în afară de excursia făcută împreună, n-am mai fost nicăieri de ani buni, decât cu bunicul tău. E de părere că e obositor să faci cumpărături.

- Stiu, şi a părut foarte surprins să vadă că nu erai mai obosită decât în orice altă zi, când ne-am întors acasă.

- Dragul meu John! Nu cred că e convins că mă simt mai bine. Mă priveşte cu îndoială când îi povestesc drumurile pe care le-am făcut. Stiu că pentru tine nu e mult, dar eu n-am mai mers atât de mult de ani întregi. E un pas important înainte, dar cred că va trebui să-l convingi tu.

- Ce trebuie să mă convingă?

Nu-l auziseră intrând, dar repetară ce vorbiseră.

- E influenţa ta benefică, draga mea. Nimeni n-a putut s-o ajute atât de mult. Mi-ar plăcea să rămâi.

- Nu pot, bunicule. Să stau aici fără să fac nimic nu este o viaţă potrivită pentru mine.

- Dar nu stai niciodată fără să faci nimic, protestă bunica ei. Eşti cea mai activă persoană din această casă.

- Dar şi cea mai tânără, buni, îi aminti Catherine.

- Nu ştiu ce o să mă fac după plecarea ta, se plânse bătrâna doamnă. Nu vreau să alunec din nou în starea din trecut. Sprijinul tău mă ajută să fiu mai hotărâtă şi să vreau să mă simt mai bine.

- O să te simţi din ce în ce mai bine, o asigură nepoata ei. Iar eu voi veni foarte des aici, să mă asigur de acest lucru. Ai primit vreo veste? îl întrebă pe domnul Arnold, văzând scrisoarea din mâna lui.

- Nimic interesant, draga mea. Este un răspuns de la agenţie, care nu crede că va găsi pe cineva potrivit înainte de Anul Nou.

Catherine nu era neliniştită. Dacă ar putea aranja să înceapă să lucreze la începutul lui februarie, ar fi foarte bine. între timp, trebuia să se pregătească de Crăciun şi de petrecerea de Anul Nou, care trebuia organizată. Bunica ei aştepta cu nerăbdare să participe la aceste evenimente. Plăcerea soţului ei la vederea stării ei neaşteptat de bune era evidentă, deşi uneori părea incapabil să creadă. Făcea profeţii sumbre despre viitorul în care nepoata ei nu se va mai afla în apropiere.

- Bunicul este un pesimist! Eu nu cred o iotă, o consolă Catherine pe bunica ei după o astfel de discuţie, privind-o întrebător. Sper că nu eşti de acord cu el, buni?

- Nu vreau să fiu, draga mea. ezită bătrâna doamnă. Dar vezi, după ce s-a întâmplat în trecut. Pare prea bine ca să fie adevărat.

în trecut? Oare despre ce vorbea? Era motivul să afle despre ce vorbea domnişoara Pringle, decise Catherine. îndoiala bruscă a bunicii ei şi neîncrederea în propria persoană o nedumerea. Să fie din cauză că-i era teamă să nu piardă sprijinul ei?

- De ce, buni? Vrei să-mi spui motivul, te rog? o invită ea. Uneori te ajută să stai de vorbă.

Bătrâna o privi lung, cercetător.

- N-am mai vorbit cu nimeni de ani buni, spuse ea, nici măcar cu John. îmi promiţi că nu-i vei spune?

Din nou, promisiuni şi secrete, îşi spuse tânăra. Mai întâi faţă de domnişoara Pringle, acum faţă de bunica ei.

- Desigur, buni. Dar nu cred că poate fi ceva teribil.

- Nu ştii, draga mea copilă, nu ai de unde să ştii, clătină din cap bunica ei, făcând apoi o pauză. Am avut două căderi nervoase de când m-am căsătorit. Rene a avut grijă de mine a doua oară, când am făcut şi pneumonie. N-am putut trece peste şocul morţii mamei tale.

- E de înţeles, buni, dar ce crezi că dovedeşte? Ai avut mult de suferit, ăsta este adevărul. Eşti căsătorită de patruzeci de ani?

- Aproape de patruzeci şi trei. M-am căsătorit la optsprezece ani. La ceva vreme de la căsătorie, când mama ta avea doar trei ani, s-a întâmplat ceva îngrozitor, care m-a speriat teribil. După aceasta, am început să am aceste atacuri de isterie de câte ori mă gândeam la acest lucru, devenind din ce în ce mai speriată.

- Dar de ce îţi era teamă, draga mea?

- Că voi deveni nebună, desigur.

Catherine se încruntă, nedumerită.

- îţi era teamă din cauza crizelor de isterie, sau făceai aceste crize pentru că îţi era teamă?

Bătrâna doamnă ridică din umeri.

- Nu ştiu. Nu m-am gândit la acest lucru. Are vreo importanţă?

- Acum nu cred că are, pentru că ţi-ai revenit complet. Ce a spus medicul?

- N-am nici cea mai mică idee, dar după ce medicul bătrân a ieşit la pensie, John m-a sfătuit să nu-i spun celui nou. Era tatăl lui Peter. Lui John nu-i plăcea deloc. Atunci nu aveam decât atacuri ocazionale, iar bunicul tău a hotărât că voi fi în regulă, atâta vreme cât duc o viaţă liniştită. A avut dreptate. De aceea sunt atât de bine acum.

Acesta era motivul pentru care bunicul ei îi ceruse domnişoarei Pringle să fie atât de severă. Poate că avusese dreptate. Dar de ce o minţise pe asistentă? Numai că nu putea să-l întrebe, pentru că promisese deja să nu spună nimic despre acest subiect.

- Dar ce te-a speriat atât de tare, buni?

Doamna Arnold îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Draga mea, te rog să nu mă întrebi. Mă străduiesc să nu mă gândesc la acest lucru şi să nu vorbesc despre el.

- Draga mea buni, spuse Catherine, cuprinzând-o cu braţul, trebuie să-l alungi cu totul din minte. Este clar că teama ta era neîntemeiată şi că eşti sănătoasă.

Tânăra vorbea încet, cu seriozitate, dorind să o convingă pe bătrâna doamnă.

- Chiar asta crezi, draga mea? Nu spui acest lucru doar ca să mă consolezi? Când ai trăit cu această teamă patruzeci de ani.

- Sunt sigură că este adevărat, buni! Dacă ai fi spus mai de mult ce te sperie, n-ai fi trăit atâta vreme cu teama. Eşti la fel de sănătoasă ca mine, sau ca bunicul.

Poate chiar mai sănătoasă decât soţul ei, îşi spuse Catherine, pentru că nu făcea mereu planuri diabolice, ca acesta.

- Stephen ar fi de acord cu mine, încheie ea.

Bunica ei o privi lung.

- Nu trebuie să discuţi acest lucru cu el. John ar fi furios dacă ar afla.

Catherine oftă, asigurând-o că va păstra secretul. Aceste secrete întunecate erau rezultatul gândirii întortocheate a bunicului ei, ştia foarte bine. Dar, pentru binele bunicii ei, era

mai bine să rămână nespuse.

Totuşi, de ce atâtea secrete? se întreba Catherine. Multe persoane aveau crize ocazionale de isterie, ca şi temeri, mai mult sau mai puţin ascunse.

Poate e de vină sângele welsh din venele bunicului ei. Auzise că aceştia aveau tendinţa să dramatizeze orice incident.

Capitolul 8

Catherine se întoarse de la fereastră, încă ţinând marginea draperiei.

- Vino să priveşti, buni! Nu-i aşa că luna e minunat de frumoasă?

îşi puse braţul în jurul umerilor bunicii ei, când aceasta se apropie.

- Nu crezi că s-ar vedea şi mai bine de afară? o întrebă ea.

- Mulţumesc, draga mea, dar prefer să o văd din interior, unde este mai cald. Numai gândul că aş ieşi acum afară mă face să tremur, răspunse bătrâna doamnă, bătând-o pe umăr, apoi se întoarse la fotoliul ei, în timp ce Catherine lăsă draperia să cadă.

- De ce nu ieşim puţin la plimbare cu maşina? propuse Mark. Aceşti jucători de şah înfocaţi nu au nevoie de compania noastră.

Tânăra clătină din cap.

- Nu, mulţumesc. Aş prefera să mă plimb pe jos. Mi-e dor să simt iarba îngheţată trosnind sub picioare, în timp ce urc pe deal.

- O să te ia vântul înainte să ajungi în vârf, declară Mark. E un urcuş destul de dificil.

- Nu prea cred că pe nepoata mea o s-o ia vântul, Mark. E mai puternică decât voi orăşenii născuţi în maşină, râse bătrânul domn Arnold, ridicându-se de pe fotoliu. Dacă nu eşti pregătit să te duci cu ea, o voi însoţi eu.

Catherine clătină din cap.

- Bunicule, nu voiam un însoţitor. Te rog să stai şi să termini jocul de cărţi cu bunica. Nu e nimic mai plăcut decât să te plimbi singur, sub clar de lună.

- Orăşean? Catherine, mi-ar face plăcere să vin cu tine,

dacă nu te deranjează. Poate preferi singurătatea.

- Nu, desigur! Să mergem! întinse ea o mână spre Mark, după ce o sărutase pe bunica ei pe obraz. Noapte bună, buni! Cred că tu şi bunicul veţi fi deja în pat, când ne vom întoarce.

Aerul era foarte rece, dar panta dealului, destul de abruptă, îi făcu să se încălzească destul de repede. Vederea luminii argintii care scălda toată valea merita însă efortul, iar Catherine se înfioră de încântare.

- îţi e frig?

- Nu, sunt doar încântată. N-am mai văzut acest peisaj. Vezi acea zonă întunecată, în centrul căreia străluceşte o luminiţă? Să mergem până la ea.

- Cred că este o fermă, aşezată într-o vale. Sunt sigur că e destul de mult de mers până acolo.

- Cui îi pasă? E atât de frumos, încât voi începe în curând să dansez!

-Ai grijă să nu cazi! E destul de accidentat. Parcă o zonă din această vale este mlăştinoasă, dacă nu mă înşel.

- în nord, poate că este, dar aici este partea de vest. E şi un drum pe undeva. Am mers cu mama pe acolo.

-Aceasta este partea cu ferma?

- în această clipă, n-am nici o idee. Totul arată diferit în lumina lunii. Cred că pare într-un fel ireal.

Aproape o oră mai târziu, coborâră mână în mână pe coasta dealului, dar ferma nu părea mai aproape.

- Sunt obosit, se plânse Mark. Să stăm aici o vreme. Credeam că dealul e mai uşor de coborât.

Catherine râse.

- Acum se vede cât de mult mergi pe jos. Nu e de mirare că oboseşti atât de repede. Eu am fost aici de mai multe ori în ultimul timp.

- Singură?

- Da, şi pe jos.

Se aşezară pe marginea drumului, sprijinindu-se de panta acoperită de iarbă.

- Nu trebuie să stăm prea mult, altfel ni se va face frig, murmură Mark, cuprinzându-i umerii cu braţul.

- Mm! Gulerul de oaie e foarte plăcut şi călduros, spuse ea, aşezându-se mai bine. Uite ce frumos străluceşte luna.

Rămaseră tăcuţi, admirând peisajul din faţa ochilor. Mark părea fermecat de strălucirea din ochii ei. O maşină trecu încet pe drum, dar începuseră deja să recite poezii din copilărie despre tărâmuri fermecate şi nu-i dădură nici o atenţie. Dar nu dură foarte mult, pentru că pământul îngheţat îi făcu în cele din urmă să se ridice. Pentru că nu păreau să se apropie de fermă, hotărâră să se întoarcă spre casă.

-Dacă ai fi insistat să căutăm ferma, am fi rămas toată noaptea afară din casă, spuse Mark.

-Adică ai fi fost deja mort de oboseală, îl tachină ea.

înainte să aibă timp să reacţioneze, braţele lui o cuprinseră, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. La început rezistă, cu toate că răceala de afară făcea căldura corpului lui foarte atrăgătoare. Dar curând o cuprinse un acces de tandreţe, ştiind câtă nevoie avea să fie consolat, astfel încât cedă, simţind imediat răspunsul lui. Conştientă de propria reacţie, tânăra încercă să se retragă, dar el o reţinu, aproape cu forţa.

După ce sărutul lung luă sfârşit, bărbatul ar fi vrut să o ţină în braţe şi să o sărute din nou, dar ea îl împinse cu violenţă. Era conştientă de răspunsul ei fizic la atingerea lui, dar inima îi spunea că lipseşte ceva. Nu era dragoste. Nu felul de dragoste la care se gândea din când în când. Conştiinţa ei

şi tot ce învăţase de la părinţi îi veniră în ajutor.

-Ne purtăm copilăreşte, Mark. Ar fi timpul să ne îndreptăm spre casă.

- Dar este timpul potrivit pentru dragoste, Catherine. Nu numai timpul, dar şi locul, cu luna singurul martor al iubirii noastre. {tiu că mă iubeşti, şopti el fierbinte. Am observat din clipa în care m-ai sărutat.

-Te înşeli, Mark. Ca să fiu foarte sinceră, nu a fost decât o clipă de pasiune fizică, fără nici o legătură cu dragostea. Nu vreau să mă implic în aşa ceva. Transformă dragostea adevărată în ceva ieftin, care nu mai este demnă de laudă.

- Catherine, iubita mea, dacă ai şti cât de mult tânjesc după dragostea ta!

-îmi pare rău, Mark. Sincer. Te rog să mă crezi. Nu e numai faptul că nu eşti liber. Dacă ar fi fost doar aceasta, aş fi putut să te aştept. Dar nu sunt îndrăgostită de tine. Sunt sigură de acest lucru.

Fără să mai aştepte protestele lui, se îndreptă spre casă. în cele din urmă, el o ajunse şi i se alătură pe drum, fără să spună nimic. Nu ştia dacă era supărat sau gânditor.

între timp, Stephen îşi redusese vizitele profesionale la Creston Hall la una pe săptămână, deşi credea că nu este necesar nici atât. Nu putuse însă să reziste insistenţelor domnului Arnold.

- Nu aveţi nevoie de un medic, îi spuse el doamnei Arnold. Sunteţi o cu totul altă persoană, faţă de cea care a întâlnit-o pe Catherine în urmă cu şase luni. Mă întreb dacă vă daţi seama.

- Cred că da, doctore. Mă simt altfel. într-un fel, cred că sunt mai sigură de mine. Oricum, sper că nu-ţi propui să stai departe? întrebă ea zâmbind. Dacă trebuie să vorbim despre

schimbări, nu sunt singura persoană care s-a schimbat de la venirea ei. Si tu ai făcut-o.

El o privi nedumerit.

- Oh! în ce fel m-am schimbat?

- Eşti mai prietenos. Chiar mai uman. Te rog să nu te întorci la obişnuita vizită de rutină o dată pe lună. Sau, cel puţin, acceptă să vii o dată pe săptămână la cină.

- Sunteţi foarte amabilă, dar nu prea am timp de activităţi sociale, răspunse el, părând însă foarte încântat.

- Am început să te văd ca pe un prieten, chiar ca pe un vechi şi bun prieten, sper că-ţi dai seama. Nu mai eşti "doctorul Welbeck", ci Stephen, încă de la sosirea nepoatei mele, declară ea, apoi se întoarse spre nepoata ei: draga mea, încearcă să-l convingi tu. Sunt sigură că bunicul tău ar face-o, dacă ar fi acasă. Spune-i că vrem să fie mai sociabil. Nu-i aşa?

Catherine nu o putea contrazice, fără să pară extrem de nepoliticoasă. îl privi nesigură, apoi se strădui să ascundă sentimentele care o copleşeau.

- Desigur, vrem să te vedem mai des, Stephen. Stim că şi medicii au dreptul la o perioadă liberă.

- Bine, răspunse el râzând. Cedez.

Mai târziu, când tânăra îl conduse la uşă, o întrebă:

- Eşti sigură că vrei să vin mai des, ca vizitator? Nu ştiam că bunicii tăi au început să primească vizite.

- N-au început, cu excepţia prietenilor celor trei nepoţi. Aşadar, trebuie să te simţi onorat.

- Si tu vrei să vin?

- Cred că ai uitat că am hotărât să lăsăm armele deoparte din când în când.

- N-am uitat, dar mă întrebam dacă tu ai făcut-o.

- Stephen, cred că încerci să mă superi cu intenţie.

El oftă răbdător.
- Bine. Vrei să vin în vizită?

- Desigur. Ai găsit deseori timp să o vizitezi pe mama şi nu toate vizitele erau profesionale. O să vezi că şi buni apreciază prezenţa ta. Ca şi bunicul, de altfel.

- în ciuda aranjamentului despre care vorbeai, tot reuşesc să te irit.

Ea chicoti.

- Consideră că de vină e dispoziţia mea agresivă, moştenită de la bunicul. Dar, dacă semăn atât de mult, cred că nu ne vom înţelege niciodată. Cu toate acestea, nu voi fi aici destul de mult timp, ca să avem motive de ceartă.

- Mi se pare că te bucuri de compania vărului tău.

Catherine îl privi cercetător.

- De unde ştii? Mark este rareori acasă, când vii în vizită.

- V-am văzut seara trecută pe deal.

Spre uimirea ei, tânăra se îmbujoră.

- Nu te-am văzut. Unde erai?

- Eram în maşină, mă întorceam de la o vizită la domiciliu. Păreai să te simţi foarte bine cu capul pe umărul lui.

- De ce nu m-aş simţi? replică ea cu agresivitate. Un guler de oaie e o pernă foarte confortabilă, când este frig.

- De ce nu îl încerci şi pe al meu? răspunse el cu răceală, deşi în ochi îi strălucea o sclipire de amuzament.

- Nu o voi face, mulţumesc!

Se întoarse pe călcâie şi îl părăsi, supărată pe el că era capabil să o irite atât de mult, dar şi pe ea, că permisese să fie surprinsă într-o poziţie compromiţătoare. Nu voia să-l anunţe că nu se sărutase până seara trecută cu vărul ei, sau că nu intenţiona să o mai facă vreodată. Dacă voia să-şi folosească imaginaţia, nu avea decât. Oricum, amintirea sărutului era jenantă. N-ar fi trebuit niciodată să-i permită lui Mark să ajungă atât de departe.

De ce Stephen era atât de reticent la invitaţiile bunicii ei? se întrebă Catherine. Păruse întotdeauna încântat să petreacă timpul liber cu
Rene. Poate că fusese îndrăgostit de ea, în ciuda asigurării mamei ei vitrege că nu era cazul. Bietul Stephen! Pentru prima dată, îşi dădu seama în ce situaţie nefericită s-ar fi aflat medicul, dacă era adevărat. Să iubeşti pe cineva care ştii sigur că mai are foarte puţin de trăit şi nici măcar să nu fii iubit în schimb. Dacă o să mai vină în vizită până la plecarea ei, ar trebui să se străduiască să fie mai răbdătoare, mai înţelegătoare. în inima ei, îl plăcea şi îl respecta, oricât de mult i-ar fi displăcut amestecul în treburile ei, dar ţinea la părerea lui despre ea, dintr-un motiv necunoscut. I-ar fi displăcut profund să ştie care fusese reacţia ei la sărutul lui Mark, ştiind că nu era îndrăgostită de el.

- Buni, de ce stai mereu în spatele bisericii? M-aş fi aşteptat să stai în faţă, unde sunt stranele familiei.

Stătuseră, ca de obicei, aproape de uşă, iar acum se îndreptau spre casă.

- Am stat în strana din faţă mai mult de douăzeci de ani, răspunse bătrâna doamnă, până când m-am făcut de râs. Au trecut mulţi ani până când mi-am făcut curaj să mă întorc în biserică. Eram prea ruşinată.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

Bunica ei îi povesti că Gwen, fiica ei, făcuse parte din corul bisericii până la căsătorie. La puţin timp după moartea ei, doamna Arnold îşi imaginase că o vede în cor şi făcuse o criză violentă de isterie. Aceasta fusese urmată de o cădere nervoasă şi de atacul de pneumonie de care Catherine aflase deja. Fusese a doua criză severă de la căsătorie.

- Ce păcat! Presupun că era cineva care semăna cu mama şi, cum te gândeai mereu la ea.

- Da, cred că aşa era. Deşi bunicul tău spune că nu e cazul, pentru că între timp coristele primiseră o nouă îmbrăcăminte, deci nu putea să semene chiar atât de mult. Tu ai făcut parte din cor, draga mea?

- Niciodată! Nu ţi-am spus că nu am voce deloc?

- în bisericile mici de la ţară, nu contează foarte mult. Am avut o colegă care avea o voce îngrozitoare, încât era un calvar să stai lângă ea. Ce vei purta la petrecerea de logodnă a Cynthiei?

- Rochia pe care mi-ai dat-o de ziua mea, buni. N-am purtat-o decât o dată.

Nu primiseră nici o veste despre o persoană potrivită pentru a fi însoţitoarea bunicii ei. Nici una dintre femeile care ar fi fost potrivite nu voia să vină într-o casă de ţară, îi explicase bunicul ei. Cu toate acestea, tânăra era conştientă că el n-ar fi făcut nici un efort pentru a găsi pe cineva, dacă nu l-ar fi presat permanent. Se îndoia că menţionase în scrisoarea trimisă la agenţie că este o urgenţă.

- Poate că ar fi mai bine să încerci la o altă agenţie, sugeră ea, înainte de petrecere. Cred că este una la Manchester.

- Catherine, cred că te-ai săturat deja să stai cu noi, îi reproşă el. Nu vă înţeleg pe voi, tinerii aceştia neliniştiţi.

Părea descurajat, iar ochii lui aveau o privire tristă.

- Bunicule, încerci din nou să mă faci să mă răzgândesc, îl acuză ea. Ai din nou expresia aceea de copil dezamăgit. Cred că eşti un actor desăvârşit.

El râse amuzat.

- Ce descriere potrivită pentru un octogenar! Nu mă poţi

învinovăţi că încerc, pentru că ştii ce mult însemni pentru noi. Te-ai săturat deja de noi?

- Nu, desigur! Oricum, nu încă. Dar să nu înţelegi că hotărârea mea se clatină.

- Poate că eşti înţeleaptă, draga mea. Aici este plictisitor şi, odată cu trecera anilor, ai deveni la fel de plictisitoare ca şi noi.

Bătrânul oftă adânc, iar tânăra îl privi lung, suspicioasă că încearcă din nou să o convingă folosind una dintre tacticile lui.

- Doctorului o să-i fie dor de tine, continuă el. Mereu păreţi să aveţi multe de spus unul altuia.

- Lui Stephen n-o să-i fie dor de mine! replică ea hotărâtă. Abia reuşim să nu ne certăm mereu.

- Nu-ţi place?

- Nu ştiu nici eu. Uneori cred că da, apoi mă enervează şi mă simt ca o. ca o pisică sălbatică. L-aş zgâria cu mare plăcere.

- Copilă, se spune că linia care desparte ura de dragoste este foarte subţire.

- în ceea ce ne priveşte pe noi, nu e deloc aşa. Nu e vorba despre dragoste între noi.

Bunicul ei ridică din umeri.

- Nu sunt atât de sigur. Dar cum stau lucrurile cu vărul tău? Mark o să fie la fel de trist ca noi.

- Aşa crezi? Nu-l văd decât serile şi la sfârşitul săptămânii.

- Asta nu l-a împiedicat să se ataşeze prea tare de tine, o întrerupse el, tăios. Se vede pe figura lui. Privirile lui te urmăresc peste tot, apoi se uită în altă parte, ca un copil vinovat.

Tânăra se îmbujoră imediat, dar negă cu vehemenţă.

- Nu e adevărat, bunicule! E adevărat că îmi pare rău

pentru el, dar nu am nici o intenţie să fim mai mult decât prieteni.

- Poate că ai dreptate în ce te priveşte. Eu vorbeam despre reacţiile lui, care seamănă cam mult cu dragostea.

Ce romantic era bunicul ei, sub aparenţa aceasta de duritate! îşi spuse ea. Mai întâi, vorbise despre relaţia de dragoste şi ură dintre ea şi Stephen, apoi despre cea de milă şi dragoste, dintre ea şi Mark. Ridică din umeri, zâmbind.

- Catherine! o certă bunicul ei, nu mă asculţi.

- îmi pare rău, bunicule. Ce spuneai?

- Spuneam că nu-ţi poţi permite să te măriţi cu Mark, chiar dacă ar fi liber.

- Nu vreau să mă mărit cu el, deşi nu cred că mai există şi alte obstacole. Nu suntem rude chiar atât de apropiate.

El clătină din cap.

- Te înşeli. în circumstanţe obişnuite, nu ar conta. Avem o familie sănătoasă. Cu toate acestea, ţinând cont de istoria familiei tale.

Domnul Arnold ridică din umeri, lăsând restul pe seama imaginaţiei ei.

- Nu e nimic în neregulă cu familia tatălui meu, negă ea cu fermitate. Sunt sigură că sunt perfect sănătoşi.

- Probabil ai dreptate. Mă referem la familia din partea mamei şi bunicii tale.

- Vorbeşti prostii! Dacă vrei să spui că buni este dezechilibrată sau ceva asemănător, să ştii că te înşeli. Două căderi nervoase şi câteva atacuri de isterie nu înseamnă nebunie. Poţi să-l întrebi şi pe Stephen.

Era rândul lui să o privească agresiv.

- Ai vorbit cu el despre familia noastră?

- Nu, desigur. N-am vorbit nici măcar cu Mark.

Expresia lui uşurată o uimi.

- Nu văd de ce ar fi atât de rău să vorbesc despre aşa-zisa problemă nervoasă a bunicii cu Stephen. Este un medic excelent şi o persoană foarte discretă.

- Pentru că sunt de părere că nu e bine să trezeşti fantomele trecutului, draga mea. Mama soţiei mele a murit într-un sanatoriu de boli psihice.

Bărbatul făcu o pauză, lăsând informaţia să fie digerată.

- Crezi că aş minţi în legătură cu o problemă atât de importantă? întrebă el, văzând că nepoata lui îl privea neîncrezătoare. Aş vrea să cred că e de vină doar imaginaţia mea, dar biata doamnă a rămas acolo atât de mult, încât toată lumea credea că a murit. Toţi cei din Foulbeck ştiau.

- Si ce părere aveau?

- Se spunea că a avut un accident mortal cu mult înainte de a ajunge eu în acea localitate. De fapt, biata de ea era nebună.

- înţeleg, dădu ea din cap cu gravitate. Când a murit?

- La ceva timp după ce m-am căsătorit cu fiica ei. Acum ştii de ce n-am riscat niciodată să încerc să mai fac un copil, deşi mi-aş fi dorit un fiu.

- Bunicule, ce îngrozitor!

Aşadar, acesta era secretul la care bunica ei refuza să se gândească.

- Era violentă? întrebă ea.

- Foarte des. Dar cred că n-a fost niciodată prea sănătoasă. Se spunea că nici măcar nu-şi recunoştea soţul şi fiica.

- Sunt sigură că nu ştiai aceste lucruri când te-ai căsătorit. Mi-ai spus ceva odată, îmi amintesc.

- Stiu, o întrerupse el cu voce răguşită, ţi-am spus că nu m-

aş fi lăsat păcălit ca Mark, când eram de vârsta lui. Dar am fost păcălit mai rău decât el, deşi eram mai mare.

Rămase o vreme tăcut, iar Catherine îşi imagină că nu voia să mai vorbească despre trecut. Se ridică încet şi se îndreptă spre uşă, dar el o opri, spunând că vrea să asculte toată povestea.

Se îndrăgostise foarte mult de soţia lui, îi explică el, fără să ştie nimic despre istoria familiei ei. Era singură la părinţi şi avea optsprezece ani. Ca şi el, credea că mama ei era moartă, iar tatăl ei nu le spusese adevărul. Când a aflat de moartea ei, a avut o cădere nervoasă, din care şi-a revenit cu greu.

- Nu mă miră, fu de acord Catherine. În afară de circumstanţele morţii ei, trebuie să fi fost un şoc foarte puternic să afle că, de fapt, în toţi aceşti ani, mama ei trăise.

- Desigur. Dar ceea ce vreau să înţelegi e că nu e foarte echilibrată.

- Nu e adevărat, bunicule. E la fel de echilibrată ca mine sau ca tine, dar nu e atât de fermă. Ceea ce vrei să-mi spui cu adevărat e că s-ar putea să fi moştenit un oarecare dezechilibru mental prin intermediul mamei mele. Nu cred acest lucru.

- De ce nu? Este posibil.

- Pentru că mama era perfect sănătoasă.

- Acesta este un lucru pe care îl consideri de la sine înţeles, pentru că nu ai avut ocazia să discuţi despre sănătatea ei mentală cu tatăl tău. Am dreptate?

- Da, răspunse ea încet, încercând să-şi aducă aminte dacă tatăl ei spusese măcar ceva în treacăt despre acest subiect.

Dar era sigură că nu spusese absolut nimic. Pentru că nu-şi amintea figura mamei ei, iar Rene fusese o mamă perfectă,

nici măcar nu fusese curioasă. Murise la naşterea fiicei ei, iar această informaţie păruse de-ajuns.

- Nu a murit la naştere?

- Draga mea, dacă vii în bibliotecă, o să-ţi arăt ceva.

Oare de ce era necesar să o convingă că nu e bine să fie soţia lui Mark? Nu voia să se mărite cu el. Cu mintea plină de întrebări, dar şi într-un fel speriată, îl urmă în bibliotecă. Privea mereu spre viitor cu speranţă, dar acum avea întâlnire cu un trecut care începuse să o sperie.

Bunicul ei scoase un plic din sertarul biroului lui. Din el scoase o hârtie împăturită, pe care o întinse nepoatei ei. Ea o luă ezitând, privind-o întrebător.

- Draga mea, cred că e mai bine să stai jos.

Bărbatul o luă de braţ şi o conduse spre fotoliu.

- Mă simt bine, bunicule! îşi retrase ea braţul iritată, dar se aşeză.

- Acesta este ultimul mesaj pe care l-am primit de la mama ta, explică el.

"Dragă tată, citi ea, mintea mea este confuză şi sunt disperat de nefericită. Tocmai am descoperit că bunica mea era nebună. Stiu că mama a fost mereu iritabilă şi instabilă, dar acum sunt convinsă că e mai mult decât atât. Mult mai rău! Cred că şi ea va deveni nebună. Pentru că a moştenit nebunia de la mama ei, sunt sigură că mi-a transmis-o şi mie. N-ar fi trebuit să-mi dai voie să mă căsătoresc, ştiind posibilele consecinţe. Acum, nu mă pot gândi decât la copilul meu şi la moştenirea pe care i-o las. Ar trebui să aştept ca Andrew să se întoarcă, dar nu pot."

Catherine ridică o privire bântuită spre bunicul ei.

- Ea. s-a sinucis?

El dădu din cap aprobator.

- Nimeni nu mi-a spus.

Catherine se simţea amorţită, incapabilă să înţeleagă adevărata încărcătură a noutăţilor pe care le aflase.

- Mi-am dat seama.

Privirea ei căzu din nou pe hârtie.

- Nu e semnată.

-A mai fost o foaie, dar cred că am distrus-o. Nu ştiu nici eu de ce am păstrat-o pe asta.

-Dar de ce ţi-a scris? Unde era tata? în plus, am înţeles că a murit aici.

Era pe punctul să întoarcă scrisoarea, dar el i-o luă din mână.

- A murit într-adevăr aici. Aceasta este scrisoarea de explicaţie. Tatăl tău a trebuit să plece undeva.

- Desigur, murmură ea, trecându-şi degetele prin păr. Nu mai gândesc limpede. Poate.poate că deja lucrează şi în mine.

Se uită la el, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Copilă, nu fi ridicolă! Acum cinci minute te simţeai perfect! Este rezultatul şocului, dar m-am simţit obligat să îţi spun în caz că. îmi pare rău, draga mea. Sunt o brută îngrozitoare, dar tatăl tău ar fi trebuit să preia această sarcină, nu să mă lase pe mine să-ţi spun.

-Mi-ar fi spus, dacă n-ar fi murit atât de repede, îl apără ea, dar mai târziu se întrebă de ce evitase să-i spună.

Era destul de mare să primească o asemenea veste de la tatăl ei.

Bunicul ei stătea în fotoliu în faţa ei, cu umerii plecaţi, iar lacrimile îi curgeau încet pe obrajii ridaţi.

Catherine îngenunche lângă el.

- Dragă bunicule! Ai păstrat povara acestui adevăr atâta vreme, dar n-a fost vina ta. Ai făcut bine că mi-ai spus. Să fii

sigur că nu voi avea vreodată copii. Este un risc prea mare.

-Ar fi trebuit să-i spun mamei tale.

-Poate ar fi insistat să se căsătorească.

- în acest caz, aş fi putut să-i spun tatălui tău şi să hotărască împreună dacă vor să aibă o familie.

-Ce rost mai are să regreţi acum? îl certă ea. Sunt aici ca rezultat al neştiinţei lor, iar acum este timpul să decid eu. Nu poţi face asta în locul meu.

- L-am învinovăţit mereu pe tatăl tău că nu ţi-a spus. Dacă ai fi crescut aici, cu noi, ai fi aflat de mult.

- Stiu că nu l-ai iertat niciodată că m-a luat de aici, dar acesta era motivul?

- Nu. Voiam să stai cu noi pentru că te iubeam. El putea avea alţi copii.

-înţeleg.

Catherine se străduia să-şi pună ordine în gânduri.

-Nu trebuie să o învinovăţeşti pe bunica ta, Catherine. Si ea este o victimă inocentă. M-a lăsat mereu pe mine să iau decizii şi nu cred că s-a gândit vreodată că tu poţi fi afectată.

-Nu mă gândeam să o învinovăţesc.

-Se simte mult mai bine. Poate că, în felul ei, chiar a uitat de mama
ta.

-Nu a uitat. îmi povesteşte mereu despre copilăria ei şi despre cât de mult i-a luat să-şi revină după moartea ei.

-Voiam să spun că a uitat modul în care a murit. Am sfătuit-o să lase în urmă toate amintirile neplăcute. Nu trebuie să-i spui ce ai aflat, altfel ar fi foarte afectată. Poate ar distruge toate progresele de până acum.

-îmi dau seama. S-ar gândi numai la asta. Cum. cum s-a

sinucis mama?

-Vrei să ştii acest lucru? întrebă el, părând foarte bătrân şi obosit. Nu i-ar fi nimănui de folos să afli, numai ţi-ar bântui imaginaţia.

Ea îşi dădu seama că l-ar fi durut foarte tare să spună.

- Nu trebuie să-mi spui, bunicule. Nu poate face nici o diferenţă, în acest moment al vieţii mele.

Oricum, ar fi preferat să ştie. în plus, imaginaţia ei lucra mai mult pentru că nu ştia, dar el părea să nu fie conştient de acest lucru.

-Aş vrea să nu avem această petrecere de logodnă mâine.

- Nu o putem contramanda, fără să dăm un motiv bun, o întrerupse el cu fermitate. N-am păstrat secretul atâţi ani, doar pentru a-l anunţa acum tuturor.

- Nu putem, desigur. Numai dacă nu ne vine în minte o minciună foarte bună, iar eu nu mă pricep la minciuni. Spune-mi, cum ai reuşit să păstrezi secretul? Sinuciderea mamei mele, adică. Un astfel de lucru se întinde mai repede decât un incendiu. Ar fi trebuit să fie o anchetă.

- Nici unul dintre servitori nu a ştiut, explică el. Fiica mea a murit brusc, asta e tot. Pentru că abia născuse, nu era nevoie de nici o altă explicaţie. Doctorii şi asistentele sunt persoane discrete, iar medicul legist a înţeles problema.

- Dar presa?

- Singurul ziar care a tipărit o ştire nu a dat nume.

încetul cu încetul, bătrânul îşi revenea. Umerii i se îndreptau şi ochii i se limpezeau. Câtă hotărâre şi stăpânire de sine poseda! Cât de mult îi luase să construiască o faţadă! Era necesar, desigur, ca să-şi ascundă propria nefericire.

Cât de greşit îl judecase! Timp de patruzeci de ani, trăise cu teama unei posibile nebunii în familie, ascunzând-o faţă de

lume.

- N-ar trebui să existe un stigmat ataşat bolii psihice, spuse ea. Se poate vindeca la fel de uşor ca bolile fizice.

- Catherine, propui să spunem tuturor?

- Nu, dar ceea ce am spus e adevărat.

- Nu cred că există un tratament care să garanteze că bolile psihice nu se transmit ereditar. Ai aflat de un astfel de tratament?

- Nu, dar nu am studiat această problemă.

- Draga mea, stigmatul încă rămâne, oricâte tratamente ar apărea.

Tânăra oftă.

- Mi-aş dori să stau de vorbă cu cineva. Eşti sigur că Stephen nu ştie? Doctorii ţin dosare ale pacienţilor lor.

- Nu e aici de prea mult timp. Era şcolar când mama ta a murit. Nu prea cred că a avut timpul sau înclinaţia să scotocească în arhive.

- Poate că a aflat de la tatăl lui Peter, insistă ea.

El clătină din cap nerăbdător. Se întâmplase de mult, apoi comportamentul bunicii ei nu lăsase loc de vreo suspiciune. Era sigur că se putea baza pe ea să păstreze în continuare secretul.

Avea de ce să fie sigur, îşi spuse ea dezamăgită. Acum, era nevoită să-şi construiască şi ea o faţadă, destul de repede. Bunica ei va simţi foarte repede că are ceva pe suflet, apoi va trebui să dea ochii cu Mark şi mai urma şi petrecerea. Si Stephen, desigur. în această clipă, nu credea că ar fi fost ceva mai consolator decât să-i poată spune. Era ciudat, dacă ţinea cont de relaţia lor. Poate că reprezenta o figură paternă în mintea ei deja atinsă de boală, îşi spuse ea cu tristeţe.

Cum va putea să ţină aşa ceva secret, fără să se trădeze?

în afară de fuga de adevăr, nu putea decât să-l înfrunte, cum făcuse bunicul ei. Acum se îndoia cu adevărat că este la fel de puternică. Desigur, prin venele ei curgea şi sângele bunicii ei, purtând cu el pericolul unei boli psihice. Cel puţin aflase, se consolă ea, ceea ce era mult mai bine decât situaţia în care se aflase mama ei. Dacă mama ei ar fi ştiut, poate ar fi făcut ca bunica ei, lăsându-şi soţul să decidă în privinţa unei eventuale familii. Dar Catherine nu voia să rişte. O să-şi poarte povara cât mai veselă cu putinţă şi nu va perpetua acest pericol. Blestemul familiei va lua sfârşit cu ea.

Oare o să poarte povara cu veselie? se întrebă ea. în această clipă, nu putea simţi nimic. Oare aceasta era Catherine Maitland, cea care asculta cu atâta calm o poveste care îi va schimba cursul întregii vieţi? în timpul povestirii, simţise o oarecare curiozitate. Acum nu era nici şocată, nici îngrozită. Repeta doar: "o să se termine cu mine".

Capitolul 9

Fotografia mare de pe masa din salonul bunicii ei i-ar fi putut aparţine, dacă bărbia ar fi fost mai fină şi mai ascuţită, îşi spuse Catherine. Astfel femeia din fotografie era mai frumoasă, mai interesantă. Acum, aceşti ochi zâmbitori păreau că-i caută privirea, de fiecare dată când intra în cameră.

Gwen avea optsprezece ani când a fost făcută această fotografie, îi spusese bunica ei. Deşi mai erau multe fotografii, mari şi mici, aceasta părea să fie cea care o atrăgea cel mai mult, de când aflase istoria familiei. Sau poate de când cunoscuse cel mai mare secret al familiei, scheletul din dulapul bine închis. Această fotografie era şi cea preferată a bunicii ei. Ciudat era că începuse să prindă viaţă odată cu descoperirea trecutului. Până atunci, fusese doar fotografia fiicei bunicii, Gwen. Nu păruse o persoană reală.

- Catherine, mi se pare că-ţi face plăcere să te uiţi la această fotografie.

- Da, buni. Mi se pare atât de deschisă, de parcă ar vrea ca toată lumea să-i împărtăşească bucuria. în afară de asemănarea fizică, nu cred că am moştenit foarte mult de la ea.

- Ba da, chiar în mai multe feluri. Nu te cunosc altfel decât deschisă.

- Nici Stephen, nici bunicul nu ar fi de acord cu tine. Doar întreabă-i.

-îmi place să-mi formez propriile păreri, draga mea. Bunicului tău îi face plăcere să te provoace, pentru că are impresia că sunteţi foarte asemănători. Nu ştiu de ce o face Stephen.

Catherine ridică din umeri, privind din nou fotografia mamei ei.

- Era doar o copilă, tânără şi fără griji, murmură ea. Poate ţi se pare ciudat, dar până de curând mi se părea imposibil să mă gândesc la ea ca fiind mama mea.

De curând însemna în urmă cu două zile, se gândi ea, dar avea impresia că trecuseră luni întregi de când aflase secretul care o apăsa atât de tare.

- A fost mereu aşa, Catherine. Nimic nu o supăra prea tare şi nu putea să poarte pică.

Dar îi purtase pică tatălui ei. Murise învinovăţindu-l că nu-i spusese ceea ce fiica ei acum ştia. Cine ar fi considerat-o vinovată pentru acest lucru?

Catherinei i se vorbise despre firea veselă a mamei ei de multe ori, iar fotografiile din casă demonstrau acest lucru. Nu era nici urmă de melancolie în aceşti ochi senini, nimic în stare să-i avertizeze pe părinţii şi pe soţul ei că-şi va lua viaţa.

- Spuneai că era mereu deschisă, buni. Era cumva şi agitată?

Bătrâna doamnă clătină din cap.

- Nu mai mult ca orice altă tânără. Putea valsa prin cameră, dacă era foarte mulţumită de ceva. Bucurie tinerească, firească. De ce mă întrebi?

- Fără nici un motiv, răspunse Catherine cu o ridicare din umeri, sperând că o va păcăli pe bunica ei. Oamenii agitaţi sunt uneori cu toane. Fie foarte sus, fie foarte jos, ca o barcă pe valuri.

- Am întâlnit astfel de oameni, dar Gwen era foarte echilibrată.

Tânăra nu avusese ocazia să întâlnească bolnavi psihic în

practica făcută în spital şi nici nu asistase la cursuri de moaşe. Cu toate acestea, Rene fusese specializată în îngrijirea lăuzelor, iar din manualele ei aflase că uneori apar cazuri foarte rare de nebunie imediat după naştere, cauzate de epuizarea din timpul travaliului. în cazul lui Gwen, criza de nebunie putea să fi fost cauzată de şocul aflării bolii de care suferise bunica ei, deşi tatăl ei nu ştia de unde putuse afla. Spre deosebire de ea, în cazul doamnei Arnold, crizele de isterie nu puteau fi cauzate decât de instabilitatea mentală transmisă genetic.

Catherine oftă fără să-şi dea seama. Nu părea să găsească nici o informaţie care să-i dea speranţe pentru viitor. Cursul evenimentelor indica destul de clar nebunia ereditară.

- De ce oftezi, draga mea?

- Cred că sunt obosită, buni.

- Nu mă miră. Ai muncit foarte mult pentru pregătirea acestei petreceri.

Muncise foarte mult ca să-şi ţină mintea ocupată, îşi spuse tânăra. Asigurase parteneri de dans pentru cei care stăteau pe margine, se asigurase că nimeni nu era neglijat şi că totul mergea de minune. în plus, nu ratase nici un dans.

- Mi-a făcut mare plăcere să mă ocup de ea, declară ea, minţind fără să clipească.

- Cu toţii s-au simţit minunat. Cynthia este foarte recunoscătoare. Formaţia pe care ai ales-o a fost foarte bună.

- îmi dau seama că Cynthia ţi-a influenţat gusturile muzicale, glumi Catherine. Te pricepi din ce în ce mai bine.

- Vreau să-l impresionez pe bunicul tău, draga mea. în plus, verii tăi ne-au invitat să facem o călătorie în Canada. Fratele lui John se roagă de el de ani buni. La fel şi restul

familiei.

- Vă veţi duce?

- Dacă nu vrea să meargă, mă voi duce singură, declară bătrâna doamnă. I-am spus deja acest lucru. înainte insista că nu sunt destul de puternică, dar acum nu mai este adevărat. Stii, draga mea, mărturisi ea în şoaptă, mi-am recucerit toată încrederea în mine după discuţia pe care am avut-o mai de mult. M-ai convins că sunt la fel de sănătoasă ca toată lumea. Nimeni nu mă mai poate convinge acum de contrariu.

- Mă bucur foarte mult, buni.

- Ti-ar plăcea să vii cu mine, draga mea? Ai fost inclusă în invitaţie, aşa că poţi veni cu noi.

- Nu te-aş lăsa niciodată să călătoreşti singură, buni, dar sunt sigură că bunicul arde de nerăbdare să-şi vadă fratele. L-am auzit spunându-i acest lucru lui Mark, seara trecută.

Bunica ei îşi căpătase încrederea în sine, fără îndoială. în urmă cu câteva luni, n-ar fi ieşit nici pe dealul din apropiere singură, iar acum era pregătită pentru o călătorie în Canada, singură dacă era cazul. Domnişoara Pringle n-ar crede niciodată acest lucru. Aşadar, oamenii îşi pot depăşi propriile înclinaţii, se gândi Catherine. Deoarece nu avusese niciodată astfel de înclinaţii spre instabilitate, poate că e posibil să nu fi moştenit instabilitatea mentală.

- De ce nu te duci mai devreme la culcare, draga mea? Nu-mi face plăcere să te văd atât de obosită.

- Nu-ţi face probleme, buni. Ce s-a întâmplat cu jocul de şah în această seară?

-John o să coboare în câteva minute. Mai are o scrisoare de scris.

- în acest caz, o să mă duc să fac o plimbare. O să dorm mai bine, după puţin exerciţiu fizic.

Avea nevoie de un exerciţiu foarte obositor, ca să fie destul de epuizată şi să doarmă liniştită. N-ar fi suportat să urmărească jocul de şah al bunicilor ei. Nici n-ar fi avut destulă răbdare să citească. Stia spre ce s-ar îndrepta mintea ei, dacă n-ar fi destul de obosită. O să vadă din nou, iar şi iar, fragmente din scrisoarea mamei ei, apoi o să se întrebe: cum? Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă! Dacă e destul de obosită, o să doarmă liniştită, uitând de acest lucru. Uitând? Oare va mai fi vreodată absent din mintea ei?

Mark o întâlni la ieşire.

- Te duci din nou la plimbare? o întrebă el.

Ea dădu din cap, zâmbind.

- Mi-a plăcut mereu să mă plimb, mai ales noaptea.

- Eşti o fată ciudată. Pare să-ţi facă plăcere să te plimbi singură.

- E adevărat. înainte să plec la spital, obişnuiam să ies din casă când toată lumea dormea, apoi să mă plimb. Poate mă atrăgea lumina lunii, sau poate peisajul. Nu ştiu ce anume. Oricum, mergeam destul de mult, astfel încât ajungeam la dealul din apropiere fără să-mi dau seama.

- Cred că eşti dependentă de exerciţiul fizic. Credeam că vei fi obosită, după seara trecută. Nu cred că ai stat două minute jos.

- M-am simţit prea bine.

- Nu sunt sigur că te cred, draga mea vară, declară el, privind-o gânditor. Mie mi s-a părut că eşti puţin distrată.

- Nu ştiu ce vrei să spui, Mark.

- Să nu crezi că vreau să mă amestec în treburile tale, Catherine, dar mă întrebam dacă nu te nelinişteşte ceva anume. De obicei eşti foarte veselă, într-un mod firesc, dar

aseară mi s-a părut că te străduieşti prea mult. Mi s-a părut o veselie forţată.

- Oh, doamne! oftă ea. Crezi că a mai observat cineva?

- N-aş crede. Cu toţii erau ocupaţi să se simtă cât mai bine, cu excepţia poate a bunicului tău. Te urmărea cu mare atenţie, după cum am observat. Oh, la naiba! Stii ce simt pentru tine. Presupun că de aceea am observat.

- îmi pare rău, Mark.

- Ce te nelinişteşte, Catherine? Pot să te ajut cu ceva?

- Nu e nimic nou: bunicul vrea să rămân, iar eu vreau să-mi găsesc ceva de lucru. Nu vreau să trăiesc aici ca un parazit. Ne-am certat cu o seară înainte, asta e tot.

Tânăra se simţea obligată să ofere o explicaţie, oricât de falsă ar fi părut.

- Credeam că a luat legătura cu o agenţie.

- Se presupune că a făcut-o, iar eu am promis să rămân câteva săptămâni până când va găsi o însoţitoare pentru buni.

- De ce te nelinişteşti? Nu văd nici un motiv.

- Nu te-ai săturat niciodată de lucrurile prea planificate? N-ai simţit nevoia de a face o schimbare?

- Stii foarte bine că am făcut-o. Lasă-mă să te însoţesc. Nu poţi ieşi singură la această oră. O să-mi iau haina.

Catherine întinse mâna să-l oprească.

- Nu mă va răpi nimeni într-un loc atât de liniştit. în plus, nu sunt sigură că vreau să vii, spuse ea cu sinceritate.

- Vrei să spui că preferi să te duci singură?

- Nu e asta, dar ultima oară când m-ai însoţit.

- înţeleg, o privi el în faţă. Promit că nu te mai supăr. E bine?

Ea dădu din cap aprobator. Poate ar fi mai bine să aibă un

însoţitor. Să meargă singură nu era suficient pentru a ţine departe gândurile neplăcute, în timp ce o persoană cu care să stea de vorbă putea fi un sprijin considerabil.

Luna era în al doilea pătrar şi lumina slab. Aveau amândoi lanterne pentru urgenţe, deşi cerul era destul de luminos.

-Mă întreb ce se spune despre cei născuţi în zodia balanţei, spuse Catherine încet, după ce căutaseră constelaţiile pe care le cunoşteau.

- Crezi toate acele prostii despre zodii?

- Nu neapărat, dar m-am amuzat destul de des citind horoscopul.

Urcară panta dealului în tăcere, apoi Mark spuse brusc:

- Mă întreb dacă există ceva adevăr în astrologie. Mă gândesc adesea că tot ce ni se întâmplă este predestinat.

- Crezi că nu avem nici un control asupra destinului nostru?

- Cu excepţia unor limite foarte strânse, nu.

- Nu sunt de acord, Mark. De ce ni s-a dăruit liberul arbitru, dacă nu pentru a lua decizii libere?

- Nu poţi alege culoarea pielii tale sau poziţia satului în care te naşti, nu?

- Nu, dar sunt multe alte lucruri între care poţi alege. Binele şi răul, drumul cel uşor sau cel greu. Să faci sau nu sacrificii şi aşa mai departe. Dacă facem alegerea greşită, nu putem da vina pe alţii, chiar dacă ne pare rău de noi.

- Presupun că acum te referi la mine.

- Nu mă gândeam la tine, Mark, şi nici la cineva anume. Dacă ajungem la acest nivel, eu sunt cea care am ales să vin aici. Aş fi putut refuza invitaţia bunicului.

- îmi pare bine că n-ai făcut-o, Catherine. Chiar regreţi că

ai venit?

- Nu neapărat. Si nu sunt forţată să stau, chiar dacă ar trebui, deoarece simt anumite obligaţii legate de buni.

- Chiar simţi?

- Nu ştiu, de aici apare nemulţumirea mea. La fel şi cu tine, Mark. Ai ales să te căsătoreşti, apoi ai fost înşelat. Ai ales să nu divorţezi. Chiar crezi că era predestinat?

- Ar fi putut fi, pentru binele băieţilor.

- Dar este în continuare alegerea ta.

- Dar ce părere ai despre bolile ereditare? întrebă el, după câteva clipe de gândire. Păcatele părinţilor, ştii bine. Bolile venerice, nebunia, ca şi toate celelalte.

- Nu ştiu, răspunse Catherine încet. Aş vrea să fi ştiut, dar nimeni nu deţine toate răspunsurile. Am atât de puţină înţelepciune pe care să mă bazez, dar am credinţă. Sau cel puţin sper că am, adăugă ea repede. Credeam că ai venit să mă înveseleşti, Mark, dar văd că vorbim despre subiecte sumbre.

- Tu ai început, îi aminti el, cu întrebările despre horoscop.

Avea dreptate, se gândi ea iritată, dar în nici un caz nu intenţionase
să ajungă la subiectul eredităţii. La început, îşi spusese că nu moştenise nimic de la bunica ei şi îşi dorise să-i fi transmis o parte din talentul muzical. Dar acum era înspăimântată de orice altă moştenire ar fi primit.

Pentru că nu reuşea deloc să adoarmă noaptea următoare, Catherine se strecură încet afară din casă. Se simţea plină de energie şi destul de bine dispusă, bucuroasă să reia acest obicei pe care îl avusese din copilărie. Cum ar fi fost de uimit bunicul ei dacă ar fi întâlnit-o. Bunica ei era deja la culcare, dar domnul Arnold rămăsese în bibliotecă, se

vedea după lumina de sub uşă. Nu şi-l putea imagina plimbându-se sub stelele sclipitoare, sau pierzând somn preţios gândindu-se la viitor. Chiar azi o certase pentru solemnitatea ei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, înveseleşte-te. Dacă bunica ta o să te vadă astfel, va ghici că ştii ceva.

- Dar ştiu ceva, bunicule, şi nu e ceva care poate fi lăsat deoparte atât de uşor. N-ar fi trebuit să-mi spui, dacă voiai să nu mă gândesc şi să mă îngrijorez.

- Nu ţi-am spus ca să te îngrijorezi, o asigurase el cu blândeţe. Te rog să te străduieşti să-ţi aduci aminte: astăzi este ziua de care ieri ţi-a fost teamă.

E un bătrân ipocrit, îşi spuse ea acum, începând deja să se îndoiască de motivele pe care le invocase. Dacă ar fi intenţionat cu adevărat să se căsătorească, ar fi fost de înţeles. Poate că era doar răzbunător, încercând să-şi ia revanşa în faţa tatălui ei, pentru că o dusese departe de el. Oare oamenii pot purta pică unul altuia timp de douăzeci de ani? Pe de altă parte, era posibil ca suspiciunile faţă de motivele lui să apară în mintea ei deja atinsă de boală. Ar şti dacă ar fi aşa? Nu se spune că nebunii se cred sănătoşi şi-i bănuiesc de nebunie pe cei din jur?

Starea de spirit pozitivă o părăsi, când începu să se gândească la viitor. O persoană nebună cel puţin nu-şi dă seama că este bolnavă şi nu trăieşte cu teama că va înnebuni într-o zi. Oare este posibil să te menţii sub control? Catherine hotărî că e posibil, iar ea va face exact acest lucru. Să stea degeaba, temându-se de o viitoare criză, nu e decât cea mai bună cale să o provoace. Singura alternativă era să fie atât de absorbită de ceea ce face, încât să nu mai aibă timp să se gândească. Aceasta însemna să îl oblige pe bunicul ei să

găsească o însoţitoare pentru bunica ei, iar ea să-şi găsească de lucru.

Oare e ceva ciudat în legătură cu ea? se întrebă tânăra, amintindu-şi plimbarea din seara trecută. Era ciudat să se bucure de plimbările nocturne pe care le făcea singură, aşa cum sugerase vărul ei? Nimeni n-ar fi considerat-o pustnică, pentru că îi făcea plăcere să fie cu alţi oameni.

Ajunse în vârful dealului fără să-şi dea seama, cufundată în gânduri. Fără să fie conştientă de acest lucru, ajunsese pe drumul care înconjura dealul, privind doar rareori cerul presărat cu stele. O maşină se apropie din spate, oprind aproape de ea, dar n-o observă.

- Catherine!

Se opri brusc, auzindu-se strigată.

- Ce faci aici la ora asta? întrebă Stephen, coborând din maşină şi apropiindu-se de ea.

- Am ieşit să mă plimb. Nu pot să dorm.

- Dar e trei dimineaţa! protestă el, şi eşti la mile depărtare de casă. Nu vrei să mergi spre casă?

Abia acum tânăra deveni conştientă de locul în care se afla.

- Nu mi-am dat seama că am ajuns atât de departe, murmură ea, vocea ei părând că vine de la mare depărtare.

El o privi cu atenţie în lumina slabă. Vorbea ca o somnambulă.

- Stii unde te afli?

- Desigur. Am pornit spre deal din grădină. Cred că am ajuns pe acest drum fără să fiu atentă, explică ea, arătând drumul cu un semn vag.

Mergea probabil de mult timp, pentru că era destul de departe de casă, îşi spuse Stephen. Probabil că era deja

epuizată. Puse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre maşină.

- Urcă, Catherine.

- Dar am ieşit la o plimbare, Stephen, protestă ea, lăsându-se împinsă uşor pe scaunul din dreapta, în timp ce el îi aranja picioarele. Aş prefera să mă întorc la fel cum am venit.

- De ce nu îmi faci plăcerea să accepţi să te duc acasă? sugeră el cu blândeţe. Cred că ai ajuns mai departe decât intenţionai. E uşor să faci greşeli pe întuneric.

Bărbatul închise portiera şi se aşeză la volan.

- Stephen, nu poate fi ora trei. Nu sunt afară din casă de patru ore. Cred că ai greşit.

Văzându-i ceasul de la încheietură, Stephen îl puse şi pe al lui lângă el şi îi atrase atenţia asupra lor. Arătau amândouă aceeaşi oră: trei şi cinci.

înainte să pornească maşina, privirea lui trecu peste ochii ei pe jumătate închişi şi peste umerii căzuţi.

- Biata copilă! murmură el.

- Ce ai spus, Stephen?

- Nimic important. Gândeam cu voce tare.

- Mi-a spus "biata copilă" spuse ea cu reproş, dar fără supărarea ei obişnuită.

- Arăţi atât de obosită, încercă el să explice. De ce nu te laşi pe spate în scaun şi să încerci să dormi? Avem de mers o jumătate de oră. Nu se poate merge mai repede pe aceste drumuri.

- Nu cred că vreau să dorm, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Oare ce se întâmplase de arăta atât de fragilă? Nu putea fi vorba doar de oboseală. Era sigur că avea legătură cu

arogantul ei bunic.

îi luă mâna cu degete lungi şi subţiri. Spre surprinderea lui, nu şi-o retrase ci, dimpotrivă, îşi odihni capul pe umărul lui. Cu mare îndrăzneală, fără să-i dea drumul la mână, bărbatul îi cuprinse umerii cu braţul.

Fără să respire aproape, de teamă să nu o deranjeze, savură această clipă nesperată. Cât de des îşi dorise să o ţină în braţe! Dar nu păruse niciodată posibil. Mereu se lovise de barierele suspiciunii şi a tensiunii dintre ei. Nu avea nici o iluzie nici acum. Ceva se întâmplase care o tulburase foarte profund, coborând barierele, dar vor fi ridicate la loc, destul de repede.

- De ce nu poţi să dormi? întrebă el.
- Din cauza gândurilor.
- Bunicul tău a spus ceva care te-a supărat?
- Ai ghicit.

Acum trebuie să am grijă, îşi spuse el. De obicei, acesta era subiectul care îi făcea să se certe.

- Mă aştept să ai deja câteva posturi în vedere.
- Mi-aş dori să fie aşa. Bunicul nu reuşeşte să găsească o însoţitoare pentru bunica.
- Dar nu are nevoie.
- Eu cred că are, Stephen. E mereu singură, când el este plecat de acasă. E cam prea bătrână să se poată descurca singură.
- Cred că o subestimezi. Am fost surprins de încrederea de care dă dovadă în ultimul timp. Domnişoara Pringle a avut probabil un efect foarte deprimant asupra ei.

Era foarte uimit şi încântat să o audă râzând.

- Nu cred că ai fost mai surprins decât mine.

îi povesti apoi despre intenţia bunicii ei să plece în

Canada, singură, dacă soţul ei refuza să o însoţească.

Stephen râse şi el.

- Iar tu ai îndrăzneala să-mi spui că are nevoie de o însoţitoare! Nu ar păţi nimic nici dacă ai pleca mâine.

- Poate ai dreptate, dar am promis să stau până la sosirea însoţitoarei. îl ştii foarte bine pe bunicul. O să se folosească de afecţiunea pe care o am pentru ea, făcându-mă să mă simt vinovată.

El aproape spuse din nou "biata Catherine", dar se opri la timp.

-Aşa este, răspunse doctorul în cele din urmă. E un bărbat hotărât. Nu cred că am avut vreodată încredere deplină în el.

- Ai dreptate, spuse ea, la fel credea şi mama. Dar am fost prea încăpăţânată ca să vă ascult.

Braţul lui se crispă imperceptibil.

- Dacă se hotărăsc să facă acea excursie în Canada, vrei să te duci cu ei?

- Nu, dacă se duce şi el.

-Ai putea găsi ceva de lucru în acest timp.

- Mă îndoiesc. O să mă facă în vreun fel să promit că voi aştepta întoarcerea lor.

Bărbatul păru să audă o notă de amărăciune în vocea ei. De ce oare? se întrebă el. Bătrânul o avea cu ceva la mână? Părea aproape imposibil, dar această femeie nu semăna cu Catherine, cea pe care învăţase să o cunoască şi să o iubească.

- De ce nu-ţi iei o slujbă cu jumătate de normă, Catherine? Să fii voluntară, dacă vrei. O să poţi avea grijă de bunica ta şi să-ţi vezi şi de propria viaţă.

Figura tinerei se lumină imediat.

- E o idee minunată! Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la această soluţie.

Se ridică să-l privească, apoi se lăsă din nou pe spate, sprijinindu-se de el.

- Dar nu sunt destule spitale în apropiere care să aibă posturi cu jumătate de normă.

- Ce părere ai despre cel mic din Overdale? într-adevăr, este un spital geriatric, dar au mereu nevoie de personal.

- Desigur, se întoarse ea să-l privească. Uitasem de spitalul acesta. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit până acum. Ar fi trebuit să-mi sugerezi mai de mult.

El ar fi putut răspunde că, în urmă cu foarte puţin timp, i-ar fi spus să nu se amestece în treburile ei. în schimb, se aplecă spre ea şi o sărută, întâi cu blândeţe, apoi cu pasiune crescândă, pe măsură ce simţi răspunsul ei.

Când se desprinse cu greu, o auzi şoptind:

- Oh, Stephen!

- Catherine, draga mea!

îi mângâie cu un deget linia maxilarului, apoi îi ridică faţa spre el. Buzele lor se uniră din nou, iar doctorul se simţi cuprins de un val de tandreţe care îl copleşi.

- De mai mult de un an, visez să fac asta, mărturisi el.

- Iar eu credeam eşti îndrăgostit de mama. Ce ciudat să-mi dau seama că mă plângeam că te amesteci în treburile mele, şopti ea.

- Credeai că sunt îndrăgostit de Rene? tresări el, foarte surprins.

- Da. Nici măcar nu-mi plăceai foarte mult. Abia acum încep să-mi dau seama că de fapt eram geloasă pe ea. Nu în mod conştient, desigur, şi de aceea mă răzbunam şi pe tine.

- Eu credeam că eşti îndrăgostită de Peter.

- M-am convins singură că sunt, recunoscu tânăra cu neplăcere, dar după acel şoc, văzându-l împreună cu Cynthia, mi-am dat seama că mă înşelam. Nu însemna nimic pentru mine. Poate că m-am îndreptat spre el pentru că te credeam îndrăgostit de mama, adăugă ea după o clipă de tăcere.

- Se poate să fi fost.

Brusc, Catherine înţepeni în braţele lui şi murmură:

- Mama! Oh, doamne, propria mea mamă!

Se ridică repede, iar când el încercă să o prindă din nou în braţe, îl împinse, evitându-i privirea.

- Catherine, n-a existat nimic între mine şi mama ta. Eram doar prieteni.

Tânăra rămase în aceeaşi poziţie, respirând adânc, încercând să-şi recapete controlul. Stephen încercă să-i ia mâna, dar ea îl respinse.

- Trebuie să mă crezi, insistă el.

Catherine se întoarse spre el şi şopti:

- Te cred.

Apoi îi întoarse din nou spatele.

- Atunci, de ce.?

- Nu mă întreba, te rog. Nu pot să-ţi spun.

Bărbatul o întoarse spre el cu blândeţe şi, când obrajii lor se atinseră, simţi că ai ei erau uzi de lacrimi.

- Catherine! Iubita mea, ce s-a întâmplat?

Tânăra îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă.

- Spune-mi, te rog, o imploră el.

Ea şopti printre suspine:

- Nu pot. Nu mă întreba.

O ţinu în braţe cu tandreţe, ca pe un copil, întrebându-se dacă mai plânsese vreodată atât de amar. Bătrânul acela îngrozitor, îşi spuse el, clătinând din cap, numai el putea fi de

vină. Oare ce putuse să-i spună de o supărase atât de tare?

"Mama mea" murmurase ea, cu atâta intensitate. La care mamă se referise? La Rene, sau la cea care zâmbea în fotografiile încadrate în rame scumpe în Creston Hall? Desigur, era vorba despre mama ei adevărată. Era sigur. Ce ştia despre iubita fiică a doamnei Arnold, Gwen? Bătrânul nu vorbea niciodată despre ea, îşi aminti el cu supărare. Parcă nici n-ar fi fost fiica lui, ipocritul cu două feţe.
Bătrâna doamnă o pomenea des, uneori de faţă cu soţul ei, dar acesta rămânea impasibil.

îmi amintea că auzise că murise la naştere. Avusese hemoragie după ce născuse? se întrebă medicul. Probabil. Sau făcuse o embolie. Avea mai puţin de douăzeci de ani, îi spusese doamna Arnold cu regret. Biata fată, clătină din cap Stephen, braţele lui cuprinzând protector silueta fragilă din braţe.

Suspinele ei deveneau mai rare, iar în cele din urmă se îndreptă, întinzându-i batista udă, lumina din maşină dezvăluind privirea plină de regret.

- îmi pare rău, Stephen, oftă Catherine. Nu m-am mai făcut niciodată de râs în asemenea hal. Cred că te-am înecat în lacrimi.

- Mulţumesc, făcu el o grimasă, recuperându-şi batista. Eşti gata de plecare?

Ea dădu din cap cu gravitate, iar Stephen porni maşina. Rămaseră tăcuţi restul drumului, până în apropiere de Creston Hall.

- Lasă-mă la poartă, te rog. Nu vreau să-mi deranjez bunicii.

- Ai vrea să-mi spui despre ce este vorba? întrebă el din nou, când opriră în faţa porţii.

Ea clătină din cap.

- Te rog să nu mă presezi. Poate o să-ţi spun, la un moment dat, răspunse tânăra cu voce tremurătoare. Dar nu acum.

- Cum rămâne cu slujba cu jumătate de normă? Ar fi o mişcare foarte bună din partea ta. Ar fi bine şi pentru tine, dar şi pentru bătrânii din spital.

Mâna ei deschise portiera, iar lumina se răspândi din nou în interior.

- Da, da, dădu ea din cap cu nerăbdare, deja cu spatele la el. O să mă ocup cât de curând. Mâine dimineaţă.

- Azi-dimineaţă, draga mea, o corectă el. îmi promiţi că nu vei amâna?

- Promit, se întoarse ea spre el. Tu îmi promiţi ceva?

- Dacă pot.

- Poţi. Te rog să nu vii în vizită mai devreme decât în ziua în care obişnuieşti să vii. Nu vreau ca bunicul să afle că am fost cu tine în această noapte. O să creadă că e ciudat.

-Aş putea veni dacă nu este acasă.

- Buni i-ar spune, iar acest lucru i-ar părea suspicios.

Bărbatul se încruntă.

- Nu te pot convinge în nici un fel. Bine. Vino puţin.

întinse mâna şi o trase spre el, sărutând-o cu blândeţe.

-Te iubesc, Catherine, spuse el. N-am simţit pentru nimeni ce simt pentru tine. Am crezut că nu voi avea vreodată şansa să îţi spun.

- Si eu te iubesc, Stephen, replică ea cu gravitate.

Vocea ei era răguşită şi ochii aveau o privire pierdută. Bărbatul ar fi vrut să o ia din nou în braţe şi să o consoleze, pentru că părea foarte nefericită. Dar era clar că vrea să plece. E foarte târziu, îşi spuse el cu un oftat. Curând va veni

timpul pentru consultaţiile de dimineaţă.

- Noapte bună, draga mea, şopti el în cele din urmă, urmărind-o cu ochi întrebători.

Capitolul 10

Catherine abia putu să ridice capul dimineaţa următoare, când menajera îi aduse ceaiul de dimineaţă. îşi umbri ochii cu mâna şi privi în sus la ea.

- Eh, domnişoară, mai bine mai staţi în pat, altfel doamna o să creadă că aţi avut o noapte de petrecere, chiar dacă e sau nu aşa.

- Nu-ţi face probleme, Nelly. O să fiu gata pentru micul dejun, cu toate că m-am culcat foarte târziu.

- Da, mi-am dat eu seama. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, o sfătui femeia, mi-aş pregăti o minciună bună.

Evenimentele din noaptea trecută îi trecură repede prin minte. Plimbarea pe deal îi apăru ca un coşmar, împreună cu toate gândurile sumbre care îi trecuseră prin minte, referitoare la instabilitatea mentală. Nu avusese niciodată de-a face cu bolnavii mental, dar auzise multe poveşti de la asistentele care îngrijiseră astfel de bolnavi. Unele erau înduioşătoare, altele de-a dreptul îngrozitoare. Acum, la lumina zilei, era convinsă că exagerase. Pe deal însă, singură sub lumina argintie a lunii, mai ales în starea de spirit pesimistă care o copleşise, fusese gata să creadă orice poveste fantastică.

Când Stephen apăruse lângă ea, coşmarul încetase. Nu cu mult timp în urmă se gândise la el ca la un tată, dorindu-şi să-i poată povesti totul. Ar fi vrut să-i împărtăşească grijile ei şi să fie consolată. Ce contrast cu atitudinea ei trecută! Când apăruse pe neaşteptate, încercând să o calmeze, plânsese pe umărul lui. îşi aminti cu claritate siguranţa care o copleşise în braţele lui, puterea calmă pe care i-o transmisese. îşi dăduse atunci seama că îl iubeşte, chiar înainte să o sărute.

închise ochii strâns, simţind din nou îmbrăţişarea lui şi uitând de ceaşca de ceai. Ce blând era! Nu avea nici cea mai mică îndoială că o iubea la fel de mult. Dragul ei Stephen! De ce nu-şi dăduse seama mai demult că este îndrăgostită de el? Probabil că această cunoaştere n-ar fi împiedicat revelaţiile bunicului ei. Mai degrabă le-ar fi precipitat. Dar nu poate să renunţe la dragostea ei, nu poate!

Se întoarse cu faţa în jos, lovind perna cu disperare, muşcându-şi buzele să le împiedice să tremure şi încercând să oprească lacrimile stupide şi inutile care începuseră să-i curgă pe obraji. Nu mai trebuie să plângă, hotărî ea. Lacrimile sunt pentru cei slabi. Trebuie să fie puternică. Trebuie să reziste tentaţiei de a iubi şi a fi iubită şi să lase tara familiei să fie ştearsă.

Nimic nu trebuie să rezulte din dragostea pentru Stephen. Trebuie să înfrunte acest adevăr. Pacea nu poate rezulta decât din acceptarea adevărului.

Se ridică şi se îmbrăcă repede, întrebându-se cum îl va privi pe Stephen data viitoare când vor fi faţă în faţă. Cum ar putea să nege dragostea dintre ei, după ce se întâmplase noaptea trecută? N-ar fi trebuit să recunoască niciodată. Acum, va trebui să nege, fără să-i spună adevărul. Oricum, cine ar vrea să ia de soţie o femeie care se teme să aibă copii? Dar trebuia să fie conştientă că Stephen putea fi un astfel de bărbat. E foarte capabil să facă sacrificii, dar ea nu-i va permite.

Observă ceaşca de ceai uitată şi o ridică spre buze, gustând din ceai. Era oribil, amar. Aşa părea să fie viaţa ei în ultimele zile, amară şi dură. Dar nu putea decât să o accepte aşa cum e.

Nu o poate respinge, aşa cum făcuse mama ei.

Ridică fotografia lui Gwen, care se afla pe măsuţa de toaletă. Părea mai gravă decât în cea care-i plăcea foarte mult bunicii ei. Privirea ei părea întrebătoare, iar fiica ei răspunse de asemenea cu o întrebare. De ce ai făcut-o? După ce mi-ai dat naştere, răul era deja făcut. De ce n-ai rămas şi să priveşti adevărul în faţă, împreună cu mine? Răspunsul era clar. Nu fusese responsabilă de propriile acţiuni. Socul îi tulburase mintea.

Fotografia lui Rene era de asemenea acolo, împreună cu cea a tatălui ei. în trecut, n-ar fi acceptat nici o urmă de sentimentalism. Dar acum sărută cu blândeţe fotografia mamei ei vitrege. Cel puţin neliniştile lui Rene luaseră sfârşit. Oare ar trebui să îl învinovăţească pe tatăl ei pentru că nu-i spusese adevărul? N-ar fi schimbat nimic. Mângâie cu un deget geamul fotografiei, privind lung figura lui. Tresări brusc, amintindu-şi că nu se rugase seara trecută. De fapt, nu se rugase de două zile. Adâncindu-se în autocompătimire, uitase să se roage pentru binele lumii, aşa cum fusese învăţată toată viaţa ei. La urma urmei, problemele ei erau microscopice, dacă se gândea la toate nenorocirile din lume. Poate că îi va fi mai uşor să se detaşeze de problemele ei, după o vreme.

Se lăsă în genunchi, începând să se roage. De acestă dată, îl incluse şi pe Stephen în rugăciunile ei.

Bunicul ei ridică privirea când o văzu intrând, întâmpinând-o cu un zâmbet.

-Ai întârziat, copilă. Ar fi trebuit să te trezeşti mai devreme.

-Am făcut o plimbare destul de lungă noaptea trecută, răspunse
ea.

- Stiu. Te-am auzit când ai plecat, apoi te-am aşteptat până la miezul nopţii. La ce oră te-ai întors?

- Nu-mi aduc aminte. Sper că nu te-am deranjat.

- Ai fi aflat dacă m-ai fi deranjat, replică el. Mă duc la culcare să dorm, nu să fiu deranjat de plimbăreţii nocturni.

- Mi-ar plăcea să pot dormi la fel de bine ca tine, declară ea cu calm. De aceea am ieşit la plimbare, ca să obosesc şi să pot adormi.

- îmi reproşezi ceva?

- Ar fi o pierdere de timp. Mă vezi cumva bântuind noaptea, frângându-mi mâinile şi plângându-mă, ca Macbeth: "Bunicul a omorât somnul!"? Desigur, asta ai fi făcut.

El o privi cu atenţie, apoi plecă privirea. Oare avea conştiinţa încărcată? se întrebă ea. Cu toate acestea, nu a făcut nimic greşit.

- Eşti palidă, observă bătrânul. Ai plâns.

Ea ridică din umeri.

-Majoritatea femeilor plâng cel puţin o dată în viaţă, oricât de dure ar fi. Plâng pentru speranţele lor pierdute, pentru copiii nenăscuţi.

Chiar dacă încercase să-şi ascundă amărăciunea, aceasta răzbătea din cuvintele ei.

- De ce m-ai aşteptat? încercă ea să schimbe subiectul.

- Voiam să-ţi vorbesc. Eu şi bunica ta am hotărât să plecăm în Canada.

- Mă bucur. Ştiu că vă doreaţi acest lucru.

-Ar fi bine să vii cu noi.

- Nu, bunicule, voi rămâne aici.

- De unde ştiu că te voi mai găsi acasă când mă întorc?

- Nu ai de unde, din moment ce nu sunt prizonieră aici.

- Catherine! Ce lucru crud ai putut spune! oftă el. Nu pot

face nimic să te împiedic să pleci în căutarea unui post. O să te plictiseşti aici, de una singură.

- Dar am promis să stau până când vei găsi o însoţitoare pentru bunica. Ai uitat?

- Nu, dar am crezut că te-ai săturat de aşteptat. Mi-a fost teamă că vei fugi, date fiind ultimele lucruri pe care le-ai aflat.

- Poţi să fugi de tine? Problema mea mă va urmări mereu.

-Aş fi vrut să vii cu mine, insistă el, supărat.

- O să iau o slujbă în apropiere, îi explică ea. Cred că au probleme de personal la spitalul din Overdale. O să-mi pot uita nefericirea mai uşor într-un spital, decât călătorind în jurul lumii şi întâlnind o mulţime de străini.

Eşti foarte neiertătoare, amintindu-i mereu de problemele tale, se certă ea. Desigur, ai ajuns să îi reproşezi un lucru în care nu are nici o vină.

- Cred că ai planificat acest lucru, îi reproşă bătrânul.

- Nu am făcut-o, bunicule. M-am gândit noaptea trecută. Ca să fiu mai precisă, spre ora patru dimineaţa. Când vreţi să plecaţi?

- Cu primul avion la care găsim locuri libere, aşadar vei avea destule de făcut între timp, ajutând-o pe bunica ta să se pregătească.

- Si nu am timp să vorbesc despre astfel de prostii, cum ar fi căutarea unui loc de muncă, nu-i aşa, bunicule? îl tachină Catherine, râzând pentru prima oară după aflarea şocantelor adevăruri.

Fu o săptămână foarte plină şi care trecu repede, înainte de a-l vedea din nou pe Stephen. Pentru că avusese multe de făcut, nu se putuse gândi la problemele ei. Mai puţin noaptea, când încerca să evite să se gândească, citind povestiri poliţiste până când adormea cu cartea în mână.

Bunica ei era foarte veselă.

- îmi pare rău că nepoata mea nu ne însoţeşte, îi spuse ea lui Stephen, dar mă voi bucura de această excursie. Sunt sigură, de data asta.

- Dar nu v-au plăcut celelalte excursii în străinătate?

- Presupun că da, recunoscu ea, dar am avut mereu o asistentă sau o însoţitoare cu mine. "Nu trebuie să faceţi asta, doamnă Arnold, o să vă obosiţi prea tare" sau "E timpul să vă odihniţi", îmi spuneau mereu, chiar în clipa în care speram că au uitat. Ca şi cum aş fi fost un copil.

- Dar vă simţiţi mult mai bine acum, spuse Stephen, aruncând o privire furişă spre Catherine.

- Nu mai am nevoie de o însoţitoare, nu-i aşa, Stephen? Aş vrea să-l conving şi pe John de acest lucru.

- Alice, o însoţitoare nu este o soră medicală, îi spuse soţul ei, iritat. Nu m-aş simţi liber să plec atât de des de acasă, ştiind că eşti singură.

- Dacă ai fi bolnav sau neputincios, oricum n-ai putea să pleci, replică soţia lui. Nu înţeleg de ce afacerile tale trebuie să fie mai importante decât viaţa de familie, mai ales la vârsta ta?

Bravo, buni! o aplaudă Catherine în gând, plină de admiraţie. Dacă va continua aşa, părerea lui Stephen va fi deplin justificată.

- Draga mea, să discutăm despre aceste lucruri la întoarcere, sugeră domnul Arnold cu blândeţe. Catherine va fi în continuare aici, adăugă el, aruncând o privire severă spre nepoata lui.

Reproşul lui tăcut era evident, de fiecare dată când i se adresa.

- E un semn de egoism să depindem mereu de ea, declară

bunica ei. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să locuiască aici, împreună cu noi, dar are propria viaţă de trăit. John, când ne vom întoarce, sper că te voi fi convins să fii rezonabil şi să te retragi din afaceri. Nu mai vreau să lucrezi nici măcar cu jumătate de normă. Astfel, vom putea să ieşim împreună şi să ne bucurăm de viaţă.

Soţul ei păru foarte surprins, dar răspunse doar:

- Să aşteptăm. să vedem.

- Cred că ai dreptate în ce o priveşte pe bunica, murmură Catherine când îl conduse pe Stephen.

El zâmbi aprobator.

- Acum, nu mai trebuie să simţi că o ai pe conştiinţă. Ai contactat deja spitalul?

Catherine clătină din cap.

- Am fost prea ocupată cu pregătirile pentru plecarea bunicilor mei. Câte lucruri vrea să ia bunica! Nu-mi dau seama cum va reuşi.

Tot felul de cadouri pentru rude despre care nu aveam nici cea mai mică idee că există.

- Ai intrat destul de târziu în familie, îi aminti Stephen. Am auzit despre plecarea în Canada la bancă, zâmbi el, privind-o cu atenţie. Draga mea, te simţi mai bine? Am dorit atât de mult să vin să te văd, dar m-ai făcut să promit că voi sta departe.

- Desigur. Nu se vede?

El făcu un pas înapoi, ca şi cum ar fi vrut să o vadă mai bine.

- Nu văd urme de lacrimi, recunoscu bărbatul, dar nu-mi place paloarea feţei tale. Ai slăbit. Poate că te face să arăţi mai frumoasă ca niciodată, chiar mai interesantă, dacă este posibil, dar nu e pe gustul meu.

- Stephen! exclamă ea, îmbujorându-se la auzul complimentului amestecat, mă forţezi.

- Nu spune prostii, răspunse el, trăgând-o spre el, dar ea clătină din cap şi se retrase. Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu voiam decât să te sărut de rămas-bun.

- Este vorba despre. ştii, bunicul, murmură ea ezitant. El. nu-i va face plăcere.

- Nu e treaba lui! exclamă Stephen aproape furios. Uite, o să mă întorc să-i spun că ne vom căsători.

- Nu poţi face aşa ceva, îl opri ea repede. Nu m-ai cerut în căsătorie.

- Poftim? o privi bărbatul uimit. Am crezut că mă iubeşti, Catherine. Pentru mine, aceasta înseamnă că ne vom căsători.

îl iubea, desigur. Atât de mult, încât o durea. Cum ar putea nega?

- Te iubesc, Stephen, recunoscu ea, dar.

- Dar ce? Bătrânul a interzis această căsătorie, înainte să te întreb?

- Nu, dar ştiu că nu va fi de acord. El şi buni pleacă săptămâna viitoare şi va fi mai bine să ne despărţim în relaţii bune.

Stephen o privi cu suspiciune.

- Catherine, eşti evazivă. Ascunzi ceva de mine?

- Ce aş avea de ascuns? Mă gândesc la buni. Bunicul poate fi foarte neplăcut şi ar face-o nefericită. Ar fi păcat să-i stricăm vacanţa.

Medicul zâmbi amar.

- Mi-ar plăcea să-ţi pot citi gândurile. Ce este aici, orfelinat? Bătrânul te are cu ceva la mână? Nu te poate împiedica să te măriţi.

- Stiu, dar poate fi neplăcut. Oh, Stephen! Mă faci să mă

repet şi e foarte plictisitor. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, până la plecarea lor, îl rugă ea.

- Foarte bine.

Părea la fel de încăpăţânat ca bunicul ei, îşi spuse Catherine, dar era mai blând şi mai bun şi avea de ce să fie supărat. Oricum, nu-i putea da voie să o sărute, ca nu cumva să fie văzuţi de bunicul ei. Nu avea nici cea mai mică idee cum îi va explica mai târziu că nu vrea să fie soţia lui. Dar mai avea o săptămână la dispoziţie să ajungă la o soluţie.

Catherine îşi însoţi bunicii la aeroport. Aceştia hotărâseră să petreacă o săptămână la New York, apoi să plece spre Montreal. Când se întoarse în camera de hotel, se simţi cuprinsă de un sentiment de singurătate, dar îi era teamă să se întoarcă acasă. Stia că-i va fi foarte dor de bunica şi de bunicul ei, deşi faţă de acesta avea sentimente amestecate. Cu toate acestea, făcuse ce crezuse că e bine.

- Nu fi proastă, se certă ea cu voce tare. Cel puţin pentru prezent, e mai bine să nu te gândeşti.

Dar nu putea. Adevărurile crude o bântuiau, ca şi cum aflase cu o zi în urmă. Era absolut necesar să-şi găsească de lucru, altfel îşi va pierde minţile. Ar putea găsi ceva de lucru la Londra, fără să mai fie nevoie să se apropie de Overdale sau de Creston Hall vreodată. O să-i scrie o scrisoare de explicaţie lui Stephen, spunându-i că e inutil să o caute.

Dar putea să nu scrie nimic. Putea deveni pur şi simplu una dintre persoanele care dispar din senin. N-ar fi oare mai simplu să facă astfel, decât să-i explice de ce nu poate fi soţia lui? Dar asta ar însemna să fugă, ceva ce n-a făcut niciodată în viaţă. Nici o problemă nu se rezolvă fugind din calea ei. Nu aşa crezuse mama ei că poate scăpa de probleme? în plus, îi promisese bunicului ei că va fi la Creston Hall la întoarcerea

lor din călătorie. Ar putea, desigur, să-i scrie o scrisoare lui Stephen, pregătind ruptura definitivă, dar ce rost ar avea? Nici măcar nu ştia ce să-i spună. Nu, va trebui să se întoarcă acasă.

După ce luă această hotărâre, se linişti şi adormi repede.

în cele din urmă, îi spuse lui Stephen adevărul, sau cel puţin o parte din el.

- Uite ce este, draga mea, îi spuse el cu fermitate, nu e suficient să-mi spui că există o barieră de netrecut în calea căsătoriei noastre. Trebuie să ştiu care este acest obstacol. Este cauza nefericirii tale?

Ea dădu din cap aprobator.

- în acest caz, cu atât mai mult ar trebui să-mi spui.

- Dar bunicul a spus.

- Nu poţi să-l laşi afară? Si pe el, şi pe bunica ta. O să afecteze pe altcineva ceea ce ai de spus?

- Nu. recunoscu ea, în cele din urmă.

- în acest caz, să te aud, draga mea.

- Dar nu ar trebui să discut cu tine despre asta. Mi s-a spus acest lucru.

- N-ar trebui să discuţi despre sănătatea ta cu medicul care te tratează? zâmbi el încurajator. Orice te poate face atât de nefericită, poate să-ţi pună în pericol sănătatea, nu uita. îţi este teamă că vei expune unele secrete de familie?

- Ai pus punctul pe i. Eşti sigur că n-ai auzit nimic despre asta?

- Nici un cuvânt. Aşadar, este vorba despre un secret de familie!

Bărbatul aşteptă cu răbdare, în timp ce Catherine fixă peretele din
faţa ei, gânditoare.

- Bunicul tău este un criminal în serie care a scăpat de la închisoare? întrebă el, în cele din urmă.

- Mai rău decât atât, spuse ea repede. Au fost cazuri de nebunie moştenite în familie, iar eu nu vreau să fiu cea care va perpetua această boală.

-Asta era? întrebă el, fără să pară şocat. Cine este sau se presupune că a fost nebun?

- Mama bunicii mele.

Cu puţin ajutor din partea lui, curând îi spuse toată povestea.

- Nu e de mirare că a făcut o criză de isterie când a aflat, biata de ea, spuse Stephen, vorbind despre bunica ei, dar asta nu înseamnă că e nebună. Se presupune că avea aproape douăzeci de ani atunci, dar nu-şi amintea nimic despre mama ei, după cum spui.

Apoi îi povesti ce spusese domnişoara Pringle şi cât de teamă îi era bunicii ei că este nebună.

- Toate acestea ca urmare a morţii mamei ei?

- într-adevăr. Si ea şi bunicul s-au speriat şi au hotărât să nu mai rişte să facă încă un copil.

- Sunt sigur că au luat această decizie fără să ştie tot adevărul şi fără să ceară sfatul unui medic. Au ascuns adevărul sub covor sau l-au încuiat într-un sertar, mai degrabă decât să-l scoată la lumina zilei. Locuiau deja aici, dar nimeni dintre cei cunoscuţi nu trebuia să aibă vreo bănuială. Mi-aş pune reputaţia în joc, susţinând că bunica ta e perfect normală, declară el. A fost convinsă împotriva propriei voinţe că poate fi altfel, apoi a trăit toată viaţa cu această teamă, permiţând să fie tratată ca o invalidă.

- N-ai nici o dovadă că acesta este adevărul.

- Nu, dar mă pricep la oameni. Nebunia poate fi orice

formă de boală mentală, dar puţini oameni acceptă acest lucru, chiar acum. în urmă cu patruzeci de ani, era mai puţin acceptabilă decât crima.

- De unde ar putea şti că nu există nici un risc, dacă nimeni nu le-a spus? Nu poţi da vina pe ei, Stephen. Au crezut că fac ceea ce trebuie făcut. Ar putea avea dreptate, dacă nu dovedeşti contrariul.

- Eu cred că au tras concluzii pripite. Bunica ta, care era tânără şi docilă, poate chiar înspăimântată, a făcut ce i s-a spus.

- Dar ce spui de mama ei, Stephen? Tatăl ei i-a scris într-o scrisoare bunicului că era nebună de multă vreme, încă de la vârsta de doi ani a fiicei ei. Uneori, era chiar violentă.

- Ceva a declanşat această boală, explică el. îmi imaginez că era perfect normală la căsătorie, ca şi câţiva ani după. Putem afla despre ce este vorba.

- Cum, Stephen?

- Medicii păstrează dosarele bolnavilor, pe care le transmit succesorilor lor. Detaliile bolii ei pot fi aflate.

- Dar dacă pacienţii sunt privaţi?

- Sunt obligaţi să le transmită şi pe acelea. Noi avem dosare care acoperă jumătate de secol, deşi nu cred că au fost vreodată citite în întregime. Există şi posibilitatea să fi fost distruse, desigur. Unde locuia mama bunicii tale?

- în Foulbeck, un sat din Cumberland. Acum ştiu de ce bunica nu voia să mergem în vizită, când am fost în apropiere. Este locul în care s-au căsătorit, ea şi bunicul.

- Draga mea, trebuie să mergem acolo şi să aflăm adevărul, dacă este posibil, pentru liniştea ta sufletească. Eu sunt deja convins că nu ai de ce să te temi. Ne-am putea căsători chiar şi mâine.

- N-aş putea risca.

El oftă.

- Draga mea Catherine, nu trebuie să tragi concluzii pripite, fără să examinezi dovezile. O să îmbătrânim împreună, nu-ţi fie teamă.

- Poate nu găseşti dovezile pe care le cauţi.

- Eu cred că le putem găsi. Medicii nu se grăbesc să arunce dosarele pacienţilor lor. Nu pot fi mai mult de patruzeci de ani de la moartea străbunicii tale.

- Sper că ai dreptate. Vreau să îmbătrânim împreună, Stephen.

Nu-mi doresc în această clipă decât un viitor fericit pentru amândoi.

- în acest caz, draga mea, îţi promit că vom avea acest viitor fericit.

- Cum crezi că vei afla despre dosarul medical?

- O să mergem la Foulbeck împreună. Singura vacanţă pe care am avut-o anul trecut a fost când am vizitat-o câteva zile pe mama. E timpul să fac o pauză.

- Vei putea găsi un înlocuitor?

- Cred că John Smedley îmi va face din nou această favoare. E liber şi încă tânăr, deşi a ieşit la pensie.

Oare să-i spună despre sinuciderea mamei ei? se întrebă Catherine. Nu credea că va face vreo diferenţă, dată fiind starea lui de spirit. Dacă avea dreptate şi bunica ei nu avea de ce să se teamă de nebunie, fiica ei nu moştenise nici o problemă psihică. în acest caz, temerile mamei ei n-ar fi avut nici un motiv, iar sinuciderea ei s-ar datora şocului. Ce irosire a unei vieţi! Care ar fi putut fi împiedicată!

Dar se grăbea prea tare. Trăgea din nou concluzii pripite, devenind indignată din cauza morţii mamei ei. Chiar dacă ştia că nu trebuie să se molipsească de entuziasmul lui Stephen,

se simţea foarte încurajată.

Capitolul 11

Hanul în care stăteau la Foulbeck nu era luxos, dar era confortabil. Pentru că proprietarul era tânăr şi destul de nou în această localitate, nu auzise nimic despre familia Arnold. însă predecesorul lui trăise aici mulţi ani şi era sigur că-şi va aduce aminte de toţi din localitate.

- E un fir bun de urmat, doar dacă nu cumva predecesorul lui e prea bătrân ca să-şi amintească, spuse Stephen.

- N-ar fi mai bine să vizităm întâi medicul local? Am putea scuti o pierdere de timp.

- O să-i dau telefon şi să fixez o întâlnire. Nu putem să ne prezentăm la el din senin, mai ales în timpul consultaţiilor.

Doctorul promise că-i va aştepta seara viitoare, aşadar aveau timp la dispoziţie. între timp, puteau căuta căsuţa care le fusese indicată ca locuinţă a persoanei căutate.

Satul era izolat de altele din apropiere. Ceaţa persista încă în jurul şemineelor în spirală, în ciuda palidelor raze de soare, când porniră la plimbare.

- Ce mult trebuie să aibă de lucru medicul din zonă ca să-şi acopere cota de pacienţi, observă Catherine, deşi era preocupată doar vag de problemele medicului.

- Din punct de vedere geografic, cred că e greu, fu de acord Stephen. Pentru că satele sunt destul de mici şi la distanţe mari unele de altele, cred că-şi petrece o bună parte din timp călătorind.

- E un loc foarte ciudat, ca o vale uitată sau moartă. Mă întreb unde este toată lumea?

- Presupun că fermierii au grijă de vite, îi aminti el. Poate că, după ce soarele se va ridica, vom hotărî că este un loc foarte plăcut.

- Cred că îl văd prin ochii bunicii mele, care nu avea o părere grozavă despre locul ei de naştere.

- înveseleşte-te, draga mea. Soarele se va ivi în curând, spuse Stephen, cuprinzând-o cu braţul. Gândeşte-te la viitor.

Tânăra refuză să împărtăşească starea lui de spirit mai relaxată şi se retrase când obrajii lor se atinseră.

- Mi-ar plăcea să fiu la fel de optimistă ca tine, Stephen. De fapt, putem afla că temerile bunicilor mei sunt întemeiate. Poate că au cercetat totul cu grijă.

- Ce s-ar întâmpla în acest caz?

- Nu m-aş putea căsători cu tine.

Figura ei era crispată, iar sub ochii albaştri se desenaseră cearcăne întunecate.

- Chiar crezi că dragostea mea este condiţionată de copiii care oricum s-ar putea să nu rezulte din căsătorie? Catherine, vreau să fii soţia mea.

Se opri şi o prinse de braţe, privind-o în ochi.

- Pe tine te iubesc, acum şi pentru eternitate. îmi plac, desigur, copiii, dar pot trăi şi fără ei. Nu sunt o parte esenţială dintr-o căsnicie.

- Dragul meu, poate aşa gândeşti acum, dar în zece ani vei ajunge să te simţi frustrat. Orice bărbat îşi doreşte să aibă o familie în jurul lui.

- îmi e teamă că acestea sunt gândurile tale, Catherine. Am auzit destule femei spunând că, pentru ele, căsătoria nu înseamnă nimic fără copii.

- Poate că ai dreptate, fu ea de acord, iar în acest caz vom fi amândoi frustraţi. Ar fi mai bine să rămânem separaţi.

El clătină din cap cu hotărâre.

- Multe căsnicii fondate pe dragoste au rămas lipsite de copii, dar au fost mai mult decât fericite. Doi oameni pot fi de-

ajuns unul pentru altul.

în cele din urmă, bărbatul îi dădu drumul şi se întoarse.

- Nu ştiu de ce rămânem în mjilocul drumului, contrazicându-ne reciproc. E prea frig. Ai uitat de ce am venit aici?

- Nu, desigur. Sper că domnul Corby este acasă.

Continuară drumul pe care îl urmau, întâi depăşind casele de cărămidă roşie, apoi urcând pe poteca îngustă.

- Cred că bătrânul urcă pe acest drum doar când bate vântul mai tare şi îi vine în ajutor, se plânse Catherine, cu răsuflarea tăiată.

Stephen râse.

- Tu ai fost cea care a stabilit tempoul, eu doar te-am urmat. Dar cred că are o maşină, remarcă el, urmărind drumul cu privirea. Sunt destule urme de pneuri pe drum.

- Oricum, are mare nevoie.

Fostul hangiu era într-adevăr bătrân, dar nu-şi pierduse memoria. Pentru că avea puţini vizitatori, îi întâmpină ca pe nişte vechi prieteni. Le explică imediat că tocmai vorbise la telefon cu succesorului lui, care îl anunţase că vor veni în vizită. După ce îi tratã cu o băutură, se dovedi încântat să le vorbească despre trecut.

Da, îşi amintea de bătrânul domn Arnold, care locuia de partea cealaltă a văii. Le arătă casa mare, vopsită în verde, care era acum clădirea şcolii din sat. îşi aducea aminte că se căsătorise cu mica domnişoară Pennistone din Manor.

- Eraţi aici în acele vremuri? întrebă Catherine.

- Nu când a avut loc nunta, dar am venit foarte curând după. Poate un an sau doi. Face parte din nobilime acum şi trebuie să fie foarte mândră că micul domn Arnold a realizat atât de multe. Poate că era doar un negustor din Yorkshire,

dar era hotărât şi mândru ca un mic Napoleon.

Catherine zâmbi, întorcându-se spre Stephen. Bietul ei bunic! Nu era de mirare că aveau o asemenea părere despre el în acest sat.

- Ce s-a întâmplat cu el? continuă ea să întrebe.

- Cu el? A plecat împreună cu soţia lui în altă parte. Nu l-am mai văzut de atunci, cred că au trecut vreo patruzeci de ani. Cred că aveau şi o copilă.

Nu ştia prea multe despre familia Pennistone. Credea că doamna Pennistone era moartă, la sosirea lui în sat. Bătrânul o privi cu atenţie pe Catherine:

- Vreţi să scrieţi o carte despre satul nostru, domnişoară?

- Nu, zâmbi ea. Suntem curioşi să aflăm mai multe despre familia Pennistone. Copila despre care vorbeaţi era mama mea, iar domnul Arnold îmi este bunic.

- Da, dădu el din cap, privind-o cu atenţie, asemănarea este vizibilă, deşi el n-a fost niciodată atât de înalt.

Nu aflară prea multe lucruri interesante despre familia Pennistone. Tatăl soţiei domnului Arnold părăsise satul la puţin timp după plecarea fiicei lui, iar casa fusese vândută.

- N-am aflat prea multe aici, constată Catherine cu regret la plecare. Speram că ne poate da mai multe informaţii.

- Dacă ar fi fost zvonuri legate de nebunia doamnei Pennistone, sunt sigur că şi le-ar fi amintit, explică Stephen. Este genul de lucruri pe care oamenii şi-l aduc aminte cu uşurinţă. Oricum, e puţin ciudat.

- De ce? Dacă nimeni nu ştia că este internată într-un ospiciu, ar fi putut muri acolo fără ca restul lumii să afle. După cum spuneai şi tu, foarte multe informaţii au rămas în familie.

Stephen dădu din cap aprobator.

- Iar soţul ei nu mai avea nici un motiv să rămână aici, după moartea ei.

Vizita la medic fu mult mai fructuoasă. Era aproape de vârsta de pensionare si începuse deja să caute prin dosarele pe care le primise, cu intenţia să le distrugă pe cele care nu mai puteau fi de folos.

Doamna Pennistone fusese rănită într-un accident de vânătoare, descoperi el citind dosarul acesteia, apoi dusă la spital. Nu şi-a revenit niciodată în urma unei răni foarte grele la cap, fiind transferată la un spital de boli mentale.

- Doamne! exclamă medicul. A fost în urmă cu şaizeci de ani! Biata femeie. A fost lovită la cap după ce a căzut de pe cal. Operaţiile pe creier abia începuseră în acea epocă. Chiar după zeci de ani, abia se făceau trepanaţii sau se îndepărtau fragmente de os.

Stephen fu de acord.

- Rănile pe creier provocate de un os care a pătruns în el pot produce urmări foarte neplăcute.

Bătrânul medic dădu pagina.

- După notele de aici, a murit peste douăzeci de ani în ospiciu.

- Vă mulţumim, domnule doctor, spuse Stephen, întorcându-se spre Catherine cu un zâmbet pe buze. Vezi, draga mea? Nu ai de ce să te temi. Bunicii tăi au tras concluzii greşite.

- Ce păcat! oftă gazda lor, după ce află adevărul. Nu era nevoie de aceste măsuri represive. Fiica ei ar fi trebuit să ducă o viaţă normală.

După ce rămaseră singuri, Stephen o luă în braţe şi îi spuse cu tandreţe:

- Draga mea, de această dată o voi face aşa cum trebuie. Vrei să fii soţia mea?

- Vreau să spun "da", Stephen, dar.

- Nici un "dar", iubito. Obstacolul de netrecut a fost îndepărtat, şopti el, mângâindu-i buzele. Cu toate acestea, nu te văd zâmbind.

Catherine îi povesti despre sinuciderea mamei ei şi despre scrisoarea pe care i-o trimisese bunicului ei.

- Ce irosire inutilă a unei vieţi!

-Măcar dacă ar fi ştiut, Stephen! Cred că a fost un şoc la fel de mare pentru ea, ca şi pentru mama ei. Poate chiar mai mare, pentru că tocmai născuse.

- Eram şcolar la moartea ei, dar nu s-a auzit nimic despre sinucidere.

-Am văzut scrisoarea, îi aminti ea.

- Nu mă îndoiesc, draga mea. Oamenii reuşesc uneori să păstreze astfel de secrete. Dar ce pierdere stupidă!

- Stiu. Sunt la fel de indignată, dar nu avem ce face. Poate doar să dăm vina pe bunicul. Nu e aşa de isteţ precum crede.

- Putem să uităm de el. Dar putem să-i spunem adevărul, chiar dacă din cauza încrederii prea mari în propria judecată au avut de suferit şi el şi soţia lui.

- Si părinţii mei, adăugă Catherine.

- Da. A fost momentul în care a apărut Rene în viaţa lor. Dacă n-ar fi fost atât de încăpăţânat, poate n-ai fi cunoscut-o.

- Nici pe tine, Stephen.

- Nu. Nu m-am gândit la asta. Poate că mi-ar fi schimbat întreaga viaţă.

- Chiar crezi că mama mea era sănătoasă?

- N-am nici cea mai mică îndoială. Draga mea, te bucură ce am aflat?

Ea dădu din cap.

- Mai mult decât pot spune. Chiar aşa, îmi vine să plâng. Ar fi fost foarte bine pentru mama să ştie adevărul.

- Dar poţi face mult bine chiar acum.

- Cum adică?

- Răspunde la întrebare: vrei să fii soţia mea?

O prinse strâns în braţe, aşteptând răspunsul.

- Stephen, dragul meu, desigur.

Restul cuvintelor pe care ar fi vrut să le spună dispărură, iar sărutul se prelungi la nesfârşit, purtându-i într-o altă lume, numai a lor. Toate îndoielile Catherinei dispărură ca prin minune.

- Când ne vom căsători? întrebă Stephen, când reveniră cu picioarele pe pământ.

- Dacă buni ar fi aici, aş spune: chiar acum. Dar pentru că nu este, te asigur că o vom face imediat după întoarcerea lor.

- Când o să-i spui?

- Cred că nu imediat. O să aştept să se întoarcă. Nu-i cunosc destul de mult ca să fiu în stare să le anticipez reacţiile. Poate ar vrea să-şi încheie vacanţa, ceea ce nu mi-ar face plăcere.

-îmi dau seama. Dar, pentru că nu ştiu nici ei sigur cât vor rămâne, va trebui să lăsăm planurile în aer.

- Mă bucur să văd că eşti atât de rezonabil, dragul meu. Nunta noastră o să o facă fericită pe buni. O să rămânem restul săptămânii aici, ca o vacanţă, apoi o să mă angajez la spitalul Overdale.

Catherine fu surprinsă când primi vizita lui Stephen în prima seară de la întoarcerea din vacanţă. Era aproape ora de culcare.

- Dragul meu! Nu te aşteptam. E ceva în neregulă?

- Nu, răspunse el încet, dar e ceva ciudat pe care voiam să ţi-l arăt.

în timp ce o urma în salon, scoase din servietă un dosar.

- îmi pare rău că am venit atât de târziu. Nu voiam să vin deloc, explică el, deschizând dosarul. O izbucnire de curiozitate m-a făcut să caut în registrele cu pacienţi. Aici este o însemnare referitoare la mama ta, făcută în urmă cu douăzeci şi doi de ani, în octombrie. Pe optsprezece a dat naştere unui copil de sex feminin, iar zece zile mai târziu a murit brusc, din cauza unei embolii pulmonare.

Catherine citi cuvintele din dosar, apoi ridică sprâncenele, uimită.

- Ce s-a întâmplat cu acea scrisoare?

- Bunicul a pus-o înapoi în sertarul dulapului.

Se întoarseră în acelaşi timp şi se îndreptară spre bibliotecă. Cu răsuflarea tăiată, tânăra încercă să deschidă sertarul în care văzuse că fusese pusă scrisoarea, dar îl găsi încuiat.

- încearcă-l pe cel de deasupra.

Acesta se deschise imediat, iar după ce îl scoaseră descoperiră că pot ajunge cu uşurinţă la conţinutul sertarului de sub el. Găsiră repede plicul care conţinea scrisoarea.

Acum erau două foi de hârtie, iar când Catherine citi antetul uneia dintre ele descoperi că nu fusese scrisă la Creston Hall, ci în casa parohială a tatălui ei, iar data era cu şase luni înainte de moartea mamei ei.

- M-a minţit! exclamă ea. N-am văzut adresa, dar mi-a spus că a fost scrisă aici, în această casă.

- Ce este scris pe cea de-a doua foaie? E evident că tatăl tău nu era acasă.

Sfârşitul primei foi conţinea fraza: "Ar trebui să-l aştept pe

Andrew să se întoarcă, dar nu pot", dar pe cealaltă se continua cu:

"O să fie plecat încă o lună, iar eu nu vreau să-l îngrijorez. Doctorul meu a aranjat să văd un specialist pe strada Harley, peste două zile. Vreau să vii cu mine."

Urmau apoi aranjamente legate de timpul şi locul întâlnirii.

- A fost asigurată că se teme degeaba, sunt sigură, reflectă Catherine, dar de ce m-a minţit bunicul?

- Să se asigure că vei rămâne aici, asta cred.

- Nu crezi cumva că ştia că buni e sănătoasă, în tot acest timp?

- în nici un caz! Cred că el chiar credea această poveste. în felul lui, o iubeşte. Minciunile pe care ţi le-a spus pot fi datorate chiar grijii pentru ea, ţinând cont de faptul că e mai mare decât ea cu douăzeci de ani.

După ce puseră la loc sertarul, Catherine declară cu furie:

- Aş putea să-l omor! Dacă ar intra acum pe uşă, l-aş.

- Calmează-te! râse Stephen. Dacă nu, o să faci o criză de hipertensiune. Să mergem la o plimbare, înainte să te duci la culcare. Totul se explică acum, inclusiv moartea mamei tale.

- Da, fu ea de acord. Totul este clar, mai puţin motivele bunicului. Ar trebui să fiu uşurată, nu furioasă. Desigur, adăugă ea, buni nu ştia nimic despre aşa-zisa sinucidere a mamei mele. De aceea nu puteam înţelege de ce îmi vorbea mereu despre veselia ei.

înainte de întoarcerea în casă, tânăra aproape fu de acord cu propunerea lui Stephen de explicare a motivelor domnului Arnold. Nu era chiar atât de egoist pe cum părea, dar fusese victima lui.

Călătorii se întoarseră, părând amândoi în cea mai bună

formă. Stăteau amândoi pe canapea, în timp ce Catherine şi Stephen vorbeau cu ei.

- Catherine, arăţi minunat, observă bunica ei, mult mai fericită decât erai când am plecat. E din cauză că te-ai întors la lucru? întrebă ea, apoi se întoarse să-l privească pe Stephen. Văd că sunteţi mai prietenoşi.

- Suntem mai mult decât atât, doamnă Arnold, zâmbi bărbatul, întinzând mâna spre Catherine.

Tânăra îi luă mâna şi se aşeză pe marginea fotoliului pe care stătea bărbatul. Bătrâna doamnă se ridică repede, îmbrăţişându-i cu căldură. Sperase mereu că se vor îndrăgosti unul de altul, mărturisi ea.

Primirea acestei veşti de către soţul ei era mai rece, iar privirea lui era suspicioasă când Stephen le povesti despre călătoria lor la Foulbeck.

- în acest anotimp? De ce v-aţi dus?

- Ca să clarificăm misterul din jurul morţii doamnei Pennistone.

Bătrânul o privi mânios pe nepoata lui.

- Mi-ai trădat încrederea! Nu e treaba ta să vorbeşti despre problemele familiei străinilor. Te-am avertizat să nu o faci. Nu e nici un mister, se întoarse el spre Stephen. Dar nu voiam să ştie toată lumea. Nu-i aşa, Alice?

Doamna Arnold dădu din cap aprobator.

- N-ar fi trebuit să te amesteci, Stephen. Nu avea nici o legătură cu tine.

- Vă înşelaţi, doamnă Arnold. Avea foarte mult de-a face cu amândoi, cu Catherine şi cu mine. Aţi avut o impresie greşită atâţia ani.

Le povesti apoi despre adevăratul motiv al internării

mamei ei în spitalul de boli mentale, precum şi despre moartea ei.

- Eşti sigur că este adevărat? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător şi suspicios.

- Absolut. Am citit raportul accidentului de călărie, precum şi întreaga ei fişă medicală.

- Oh, John, plânse doamna Arnold, punându-şi capul pe umărul soţului ei. Am fi putut avea o familie... Când tata mi-a scris să-mi spună că mama a murit într-un ospiciu în care era internată de câţiva ani, n-a explicat motivul bolii ei, se întoarse ea spre nepoata ei. N-am auzit niciodată de acest accident şi nu ne-am gândit să-l întrebăm mai multe pe doctor.

- O aveai în continuare pe mama, îi aminti Catherine, încercând să o consoleze. Nici un fel de ştire de acest gen nu o putea îndepărta.

Bunica ei ridică repede privirea.

- Dar un copil vitreg nu e la fel ca propriul tău copil, spuse ea cu simplitate, deşi o iubeam enorm pe Gwen.

- Nu era copilul tău, buni? întrebă tânăra şocată.

- E de-ajuns! strigă bunicul ei, deşi părea să fi îmbătrânit brusc. E destul pentru moment. O să continuăm cu altă ocazie.

- Nu, nu o vom face, îl contrazise soţia lui. O să continuăm acum. Mi-ai spus că nepoata noastră ştie că nu sunt adevărata ei bunică.

- Nu ştiam, buni, dar asta nu mă va împiedica să te iubesc la fel de mult, o asigură Catherine. Ai cunoscut-o pe adevărata mea bunică?

- Da. Era cea mai bună prietenă a mea. Eu i-am prezentat-

o lui John, iar el s-a îndrăgostit de ea. Si eu îl iubeam, chiar dacă nu ştia.

- înţeleg. Moartea ei trebuie să fi fost acea mare tristeţe despre care vorbeai, când îl consolai cântându-i.

- Aşa este. Gwen avea aproape doi ani când ne-am căsătorit. Am iubit-o atât de mult, nu voiam să ştie nimeni că nu e adevărata mea fiică. De aceea ne-am mutat aici, după o vreme. Nimeni nu ştia că nu e a mea, nici măcar Gwen, şopti ea, privind fotografia ei favorită. A fost chiar mai preţioasă pentru mine, când ne-am hotărât să nu avem copii împreună.

Catherine aruncă o privire furişă spre bunicul ei, clătinând aproape imperceptibil din cap la vederea privirii lui rugătoare. Nu, îşi spuse ea, nu va pomeni despre acea scrisoare în faţa bunicii ei, dar doar de dragul ei. O să-i ceară apoi socoteală bătrânului, dar acum nu mai avea nici o importanţă. Ce era important, era dragostea pentru bunica ei. Era convinsă că motivul pentru care o minţise era dorinţa de a se asigura că va avea grijă de ea şi după moartea lui.

- Nici nu s-ar fi putut termina mai bine, îi spuse ea lui Stephen, când se despărţiră la ieşire.

Rochia de mireasă era gata, nu mai trebuia fixată decât data ceremoniei şi rezolvate problemele practice.

-Am avut dreptate când i-am spus bunicii că va fi din ce în ce mai puternică, zâmbi tânăra.

- Da, fu de acord Stephen. Si mai cred că viitorul ne zâmbeşte în această seară, mai mult decât oricând.

Se sărutară îndelung, sub cerul înstelat.

- Cel mai dificil lucru e să te părăsesc în această seară, murmură el, apoi se îndreptă spre maşină.

Sfârşit